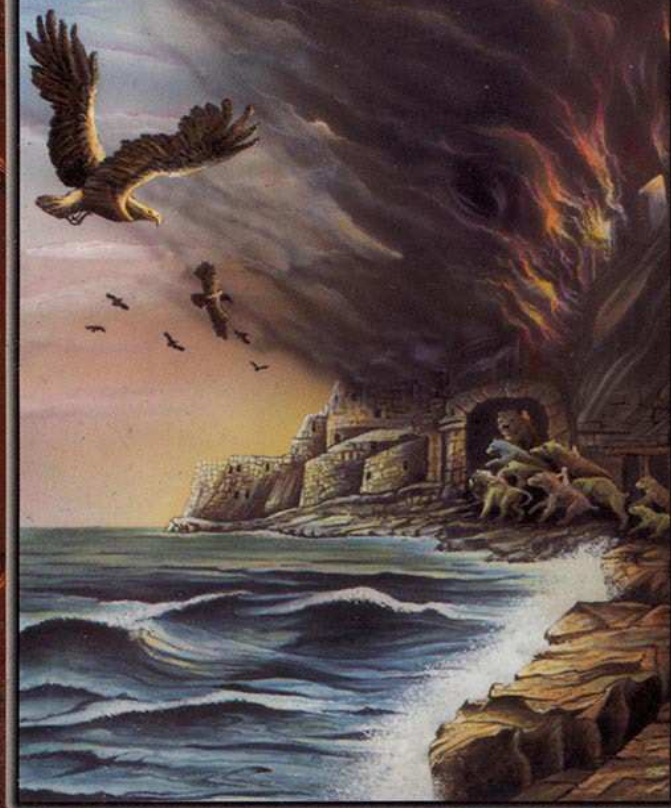

Kristine Kathryn Rusch

Rival

svazek 2

...
KRONIKY FEY
..

Arianna ztěžka oddechovala. Meč byl těžší než čekala a ruce ji bolely. Za posledních pár dnů se hodně nalétala. Všechny zraky v místnosti spočívaly na ní. Všechny. Stráže měly ruce na jílcích. Otec stál nehybně vedle ní a Sebastian vedle něj. Černý král ji pozorně sledoval pichlavýma očima ve svraskalé tváři.

„Víš, co se stane, když na mne tímhle zaútočíš?“ zeptal se. Nezdálo se, že by měl strach.

Věděla, ale váhala, jestli tomu má věřit. To všechno byly jen nějaké feyské zvěsti, něco z toho byla pravda, něco ne. Váhala, jestli má riskovat životy svých nejbližších pro nějaké šamančiny lži.

Jenže stejně – když Černého krále zabije, stráže budou mít volnou ruku zabít ji.

A otce.

„Říká se, že nastane chaos,“ pravila. Znělo to klidně, by se nijak klidně necítila. Ruce se jí třásly. „Ale já tomu nevěřím.“ „Věř tomu, děvče.“ Měla pocit, že jsou v místnosti sami. Cítila jeho moc přímo hmatatelně. Vyzařovala z něj. Byl zvyklý nařizovat, byl zvyklý velet. Přestože ze sebe otec ve slovní přestřelce vydal to nejlepší, zdálo se, že to Černého krále nijak nevyvedlo z míry. I teď, tváří v tvář smrti, vypadal naprosto klidně.

Kristine Kathryn Rusch
cyklus Kroniky Fey

Oběť – kniha 1
Oběť – kniha 2
Podvrh – kniha 1
Podvrh – kniha 2
Rival – kniha 1
Rival – kniha 2
*Vzdor – kniha 1**
*Vzdor – kniha 2**
*Vítězství – kniha 1**
*Vítězství – kniha 2**

* vyjde 2004

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Rival

svazek 2

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE THIRD BOOK OF THE FEY

THE RIVAL

PART 2

Published by agreement with the author and the author's agents. Translated from a Bantam Spectra book, 1997 edition

Copyright © 1997 by Kristine Kathryn Rusch Czech translation © 2004 by M. Polová Cover illustration © 2004 by M. Fibiger Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales All Rights Reserved ISBN 80-86390-72-1

PÁTRÁNÍ

Rugad prošel vstupním kruhem dovnitř. Už na mýtině byl silně cítit kouř a uvnitř byl pach ještě hutnější. Prodyšné stěny stínozemí kouř vstřebávaly, ostatně k tomu také byly stvořeny, ale ten štiplavý zápach odstranit nemohly – rozhodně ne hned.

Jeho oddíly už povětšinou odešly, zůstala tu jen část pěchoty, rudokapi a pár pěšců. Ostatní vyrazili nahoru podél Sedmikráskové říčky obsadit vesnice u vody. Rugad počítal s tím, že většinu práce zastanou spánkojezdci, a až se ostrované podél řeky probudí z dlouhých nočních můr, budou už vojenské síly na místě. Kdo se bude vzpouzet, zemře.

Mudřec předpovídal, že ztratí asi polovinu vesnic. Rugad soudil, že přijdou nanejvýš o osm. Ostrované nejsou válečníci. Soudě podle toho, jak se chovali jejich soukmenovci na jihu, se jich možná pár pokusí klást odpor, ale jakmile zjistí, že ta jejich drahocenná svěcená voda už nepůsobí, vzdají se.

Rugad získá půdu i s lidmi, kteří ji budou obdělávat.

Ale nejprve se musí vypořádat s tímto místem.

Dosud viděl jen jedno zničené stínozemí. Když byl ještě malý, stvořil jeden velitel, spřízněný s Černou rodinou, stínozemí uprostřed bitevního pole v zemi Histlů. Histlové byli zuřiví válečníci: navzdory tomu, že to byl malý národ – anebo možná právě proto – se v boji vyrovnali feyské pěchotě. Bitvy, které měly trvat několik málo dnů, se protáhly na několik týdnů. A jednou v noci viděl jakýsi histlský velitel, jak Feyové mizí ve stínozemí, vyčkal do rána, až zase odešli, a pak celý vnitřek zpustošil.

Ve srovnání s tímto stínozemím však byla tehdejší zkáza zanedbatelná.

Trosky budov ještě doutnaly. Hlavní nápor útoku očividně odnesl ten největší dům, hned u vstupního kruhu, z něhož zbyla jen hromada popela. Rugad v životě neviděl tak veliké stínozemí. Feyové vždycky stavěli stínozemí jen pro přechodné ubytování během válečného tažení, nikdy ne jako trvalý domov pro feyské oddíly.

Dokud jeho syn neprohrál. Dokud Rugar neprohrál boj o Modrý ostrov.

Ale stejně – po Diamantině svatbě a poté, co se narodily královskému páru děti, měli ze stínozemí odejít a zařídit si život venku. Jenže oni měli nepřekonatelnou hrůzu z ostrovního jedu a právě díky tomu se z nich v Rugadových očích stali ztroskotanci, ne proto, že nedokázali ostrov dobýt. V určitém smyslu bylo přece jejich tažení úspěšné. Krev Černého krále se smísila s krví ostrovní královské rodiny a ostrované samotní neměli ani tušení, jak s Feyi bez svého jedu bojovat.

Jenže Rugad nemohl do svých oddílů zařadit Feye, kteří žili dvacet let ve strachu. Nikdy by neměl jistotu, že se na ně může spolehnout, jestli mu znovu neutečou.

Kromě toho Feyové přece nežijí mírumilovným životem, pokud to nemají přímo nařízeno od svého vládce. Feyům na Galinasu Rugad nařídil, že mají žít v míru. Bylo nutné, aby měli děti, aby vychovali novou generaci pěšáků i Feyů obdařených magií. A nejstarší generace už potřebovala odejít na odpočinek. Feyové museli poznat zuřivý vír války i klid.

Zvykli si.

Ale na Modrém ostrově měli Feyové bojovat. Měli bojovat až do posledního dechu. Když neměli dost lidí na to, aby vyhráli obvyklým způsobem, měli zahájit záškodnickou válku. Měli ostrované děsit, dokud by se nevzdali.

Jenže místo toho se vzdali Feyové.

Částečně z toho vinil svého syna. Rugar byl vynikající válečník a vždycky měl skvělé vize. Avšak jejich výklad byl často složitý. Jeho poslední vize se týkala Diamanty na ostrově. Když o ní řekl Rugadovi, Rugad prohlásil, že Feyové nevyhrají, dokud nepřijde samotný Černý král.

Rugar, jeho syn, mu to odmítl uvěřit.

A právě od tohoto okamžiku, od chvíle, kdy Rugar odmítl otci uvěřit, se odvíjely všechny další nezdary.

Rugad zamrkal. Oči ho z toho kouře pálily. Popošel o kousek dál dovnitř, aby se dostal dál od dýmajících trosek. Rudokapi snášeli mrtvoly k protější stěně stínozemí. Na většině ztroskotanců nezůstal ani cár kůže – dostali je do rukou pěšci – ale Rugadovi domesticci budou moci využít kosti a některé zvěrojezdce možná potěší vnitřnosti – zvířecí hostitelé považují takové věci za pochoutku.

Rudokapi už se dali do práce. Kolem hromady mrtvol se jich tísnil asi tucet. S sebou si nesli vaky. Většinu Feyů byli mrňaví, zavalití kapi odporní, ale Rugad měl pro ně svým způsobem slabost. Zažil už feyské armády bez rudokapů, viděl těla hnijící na slunci, viděl, jak krev a tkáň a přichází vniveč. Od té doby si na svá tažení vždycky zajistil rudokapů dost.

Sepjal ruce za zády a volným krokem se vydal hlouběji do stínozemí. Stínozemí samotné nechal stát, protože soudil, že ho stvořil jeho pravnuke. Ale vnitřek stínozemí ho překvapil. Nesl pečeť jeho syna, Rugara – stínozemí mělo přesný tvar bedny, působilo suchopárně a nenápaditě a bylo přehnaně velké. Rugar nikdy neměl zálibu ve vytváření něčeho malého.

Ale Rugar byl už dávno mrtvý. A přesto stínozemí stálo. Možná, že jeho pravnuke navrhl toto stínozemí podle Rugarova vzoru. Nebo možná přišel na způsob,

jak po Rugarově smrti stínozemí zachránit. Několikrát se to zkoušelo, ale dosud ne úspěšně.

Jestli se to však Rugadovu pravnukovi podařilo, tak je mocnější, že si Rugad původně myslel.

Nicméně to teď bylo podružné. Podstatné bylo, že toto stínozemí je nějak spojeno s jeho pravnukem, a z toho důvodu nařídil Rugad vojákům, aby ho nechali stát. Jinak by s nimi poslal šamanku a ta by stínozemí zevnitř roztříštila.

Jenže měl strach, že kdyby to udělal, zničil by tu jedinou bytost, pro kterou sem připlul. Svého pravnuka.

A teď se dozvídá, že má zřejmě dva. Zvláští, že to ve svých vizích nikdy neviděl. Až tady skončí, svolá si všechny šamany a zjistí, jestli jejich víze odpovídají té jeho nebo jestli mu mohou poskytnout nějaké další zprávy ke zvěstem o dvou dětech.

Jestli se zvěsti potvrdí, bude muset pozměnit své plány.

Měl své plány pečlivě promyšlené a připravené. Po zralé úvaze se rozhodl vyčkat, až jeho pravnuk dospěje, až se jeho moc plně rozvine, a teprve pak vytáhnout na Modrý ostrov. Chlapec byl stejně zkažený už od narození – vycvičit ho tehdy nebo teď, v tom už nebyl žádný rozdíl. Rugad toho času raději využil k upevnění své moci v Nyei a na Galinasu vůbec. Takže když odcházel, měl i přes neschopnost svých vnuků jistotu, že Feyové budou na Galinasu vládnout dál.

Vždycky věděl, že Modrý ostrov dobude a že toho chlapce dostane. Prostě si jen počkal na nejlepší okamžik, kdy sem vtrhnout, vyčkal, až cenzoři najdou nejlepší protijed na ostrovní jed a až chlapec dospěje.

Až si chlapec uvědomí, že Rugad ostrov ovládl, bude se svým dědem spolupracovat. Je to určitě skvělý kluk a pochopí, že nemá na vybranou.

Tu a tam ho minul nějaký Fey. Někteří ještě zachraňovali, co mohlo mít nějakou magii. Pěchota vynášela ven vaky, které zřejmě pocházely ještě z doby Rugarova vpádu. Zničené vaky házeli na hromadu do jednoho kouta. Několik pěšáků odnášelo nářadí a nástroje domestiků – jehly, látky, přeslice. Byl rád, že měli tolik prozíravosti, aby předtím, než vnitřek zničí úplně, odnesli, co se ještě dalo zachránit.

Ve stínozemí zůstala stát jen jedna budova. Mrňavá chatrč bez oken uprostřed zkázy. Střežili ji čtyři pěšci.

Měli tam zřejmě nějakého vězně.

Nařídil, že uvěznit je možné jen jednu osobu – jeho pravnuka. Jenže tady přítomnost jiného vizionáře necítil. Bylo to divné a moc se mu to nelíbilo.

Nečekané změny ho vždycky rozčilovaly.

Rázným krokem zamířil k pěšcům. Překvapilo ho, kdo stojí přede dveřmi. Gelo přece pěšce vede, má být se svými druhy u Sedmikráskové říčky. Rozhodně nemá co střežit nějakou mrňavou chatrč uprostřed stínozemí.

„Gelo,“ oslovil ho výstražným, leč zdvořilým tónem, aby Gelovi bylo jasné, že sice ještě průšvih nemá, ale brzy mít bude.

„Máme tu problém,“ pravil Gelo. „Jsem žádostiv tomu porozumět,“ odvětil Rugar. Gelo kývl na svého druha, vzal Rugada za loket a poodešel s ním kousek dál. „Mám uvnitř Solandu.“

„Solandu!“ Rugad na ni úplně zapomněl. Solanda byla Rugarův oblíbený dlak. Rugad se nad tím ani pořádně nezamyslel, když ji poslal s ním na tažení na Modrý ostrov.

Nicméně předpokládal, že je mrtvá.

Vyčkával.

Gelo polkl. „Tvrdí, že na Modrém ostrově vychovávala někoho z tvé rodiny.“

„A ty jí věříš? Je to dlak. Dlaci děti nevychovávali.“

„To ne.“ Gelo ztišil hlas. „Ale Dvojník její výpověď potvrdil.“

„Co může Dvojník vědět?“

„Dvojník posedl nějakou bludičku, která vychovávala ve stínozemí tvého pravnuka. Byl to muž, jmenoval se Vítr. Jeho žena byla těžce zraněná.“ Gelo se otřásl. „Měla úplně zničená křídla.“

„Kde je Dvojník?“

„Podle tvých rozkazů se vrátil zpátky do ležení,“ odpověděl Gelo. „Všichni čtyři převtělovači se úspěšně převtělili, ale dva říkají, že informace, které získali od svých hostitelů, jsou bezcenné.“

„Kterí dva zjistili něco použitelného?“ „Dvojník, který se stal Větrem, a Přízrak, ten se stal Tknutem.“ „Tknutem?“ Rugar si na nikoho jménem Tknut nepamatoval. „To byl nějaký cenzor. Byl to ještě kluk, když sem šel.“

Pak se Rugar upamatoval. Myslel si, že z toho kluka nic nebude.

„Přízrak říká, že se s tebou musí setkat hned, jak tu skončíš. Tvrdí, že musíš vědět, co věděl ten cenzor.“

„Dobrá. Takže bychom sebou měli hodit. Řekni mi, proč jsi nechal toho dlaka naživu.“

Gelo polkl. Zjevně si byl vědom, že porušil přímý rozkaz, a doufal, že to dokáže dostatečně zdůvodnit. „Všichni převtělovači už si někoho našli,“ začal, „a ona něco ví. Myslel jsem si, že bude lepší, když ti to sdělí. Pak se můžeš rozhodnout, jestli ji zabijeme nebo necháme naživu.“

„A nemyslíš si, že si jen snaží zachránit krk?“

„Tím jsem si jist,“ odvětil Gelo, „ale zdálo se mi, že je v tom ještě něco víc. A přesvědčilo mne, když mi to pak Dvojník potvrdil.“

Rugar se zhluboka nadechl a zamyslel se. Zabít dlaka byla vážná věc, která se obvykle nebrala na

lehkou váhu. A zabít dlaka, který má možná cenné vědomosti, to by byl zásadní zvrat a bylo lepší to nedělat.

Příkývl. „Odved’ ji do mého stanu. Pořádně ji střež – vezmi si víc lidí. Byla tu dvacet let a to většinou bez pořádného dohledu. Nevíme, na čí straně teď stojí.“

Gelo srazil podpatky. „Ano, pane.“ Šel zpátky na své místo a poslal jednoho ze svých druhů sehnat někoho z pěchoty. Vezme si silnou ostrahu a doveče Solandu do Rugadova stínozemí.

Ale Solanda teď byla vedlejší. Rugad přišel na toto pochmurné místo najít svého pravnuka nebo alespoň šamanku. Odpověď mu mohl dát ten, kdo toto stínozemí udržuje.

Kráčel k protější zdi. Za troskami nějakého srubu pracovalo pár rudokapů. Vyvlekli ven několik mrtvol. Mrtví měli mírumilovný výraz, ale na tvářích měli modřiny a v místě srdce díru. Zatímco je pěšáci probodávali, udržovali je Spánkojezdci ve sladkých snech.

Zvláštní, že dokonce i Feyové mohou zemřít tak snadno.

Kapové brali mrtvoly a odnášeli je o kus dál, kde je budou obírat. Jakýsi ženský kap zavravoral po tíhou jedné mrtvoly. Jeden kap si přehodil přes rameno mrtvé dítě. Mezi mrtvými bylo mnoho dětí. Vojáci se zde zjevně cítili hodně bezpečně, když tu zakládali rodiny.

To pomyšlení Rugadem otřásl. Vždycky si myslel, že Feyové jsou povzneseni nad vlastní touhy. Vždycky. Skutečnost, že tomu tak nebylo, že oddíly, které osobně vybíral jeho vlastní syn, se rozhodly nebojovat za svobodu, ho hluboce znechutila.

A rozčílila.

Musí si dát pozor, aby mu tahle obrovská skupina ztroskotanců nenakazila jeho vojsko a nerozložila

morálku armády. Musí dát svým vojákům jasně na vědomí, že tahle skupina, kterou vybral Rugar, byla ve srovnání s ostatními Feyi podřadná. Bude to muset udělat jemně, protože někteří vojáci místní Feye znali. Bude muset být opatrný.

Na šedivé stínozemní podlaze se povalovaly cáry kůže. Tady zjevně zemřelo tolik Feyů, že pěšci nemohli posbírat všechno – anebo měli rudokapi tolik práce, že to nestihli.

Botou odsunul kus kůže. Ale žádná krev na zemi nebyla. Jak kapi, tak pěšci byli v tomto směru velmi schopní. Což bylo jen dobře, neboť feyská krev pomůže cenzorům víc než cokoli jiného, co od ztroskotanců získají. Feyská krev dobře přijímala a vedla magii a přesně to cenzoři ke svým pokusům potřebovali.

Jeho nos si už zřejmě na kouř a smrad zvykal. Zdálo se mu, že je to lepší než před chvílí. Všechny pachy táhly ze stínozemí ven a tam se rozplývaly. Překročil poslední hromadu sutin a zastavil se u mlžné stěny.

Ruce se mu třásly.

Promnul si palce a ukazováčky o sebe, aby se zbavil špíny. Pak se krátce rozhlédl kolem sebe, aby měl jistotu, že všichni Feyové ve stínozemí jsou z jeho oddílů. Byli. Potom zavřel oči a přitiskl ukazováčky na zed'.

Stěna byla chladná a prodyšná, jako by byla z tvrzené mlhy. Ukazováčky se mu do stěny trochu zabořily, což potvrdilo jeho naděje.

Bylo to stínozemí Černé rodiny. S tímhle neměla šamanka nic společného. Zabořil prsty hlouběji a pátral po poutech. Jedno našel a otrásl se vidinou cizích vzpomínek.

Stínozemím se rozlehá burácivý praskot. Země se otrásá. Z nebe padají kousky oblohy a trhlinami prosvítá oslepující modř. Feyové křičí.

Křičí.

Cenzoři vybíhají ven ze srubu a srub se hroutí. Veranda, na které stojí, se sesouvá. Ze dveří se hnou domesticci a pádí ke vstupnímu kruhu.

Domy se hroutí jeden za druhým. Domicil je jeden z mála, který ještě zůstal stát, ale to nebude trvat dlouho. Feyové u vstupního kruhu umírají. Feyové umírají zasaženi padajícími kusy nebe. Feyové umírají, když propadávají podlahou.

Stínozemí se nesmí zhroutit.

Roztáhl svou mysl a zachytil kouty svého světa. Veškerou silou, kterou v sobě našel, je drží pohromadě. Jeho otec ještě křičí, i ostatní ještě křičí, ale ten dunivý praskot už ustal.

Zavřel oči a představil si stínozemí tak, jak bylo. Zacelil díry ve zdech, vrátil kusy oblohy na místo a zazáplatoval trhliny v podlaze. V duchu procházel stínozemí, prověřoval ho kousek po kousku a opravoval ho na ještě pevnější, než bylo předtím.

Křik utichl.

Otevřel oči.

Všude kolem něj byla neuvěřitelná spoušť. Pod kusy šedé hmoty a prkny leželi lidé s rozdrčenými údy. Zranění sténali. Ale země se už netřásla, modré díry v obloze zmizely a zvedala se mlha.

Nyní to bylo jeho stínozemí.

Jeho.

Rugad se sebe vzpomínky setřásl. Tohle se stalo už dávno. Ruce, které viděl ve vizi vzpomínek, byly malé ruce dítěte.

Proti jeho vůli se ho zmocnilo vzrušení. Když Rugar zemřel, opravil stínozemí Rugadův pravnuk. Žádný div, že vypadalo jako Rugarovo a zároveň tak nepůsobilo.

Ale to nestačilo, aby stínozemí Rugadova pravnuka působilo taky jako jeho vlastní stínozemí. Proto musel Rugad pátrat po poutech.

Na chvíli sundal ruku ze stěny a protáhl si prsty. Ze spojení s cizím stínozemím ho už bolely.

Pěšci opustili malou chatrč uprostřed stínozemí a zmizela i většina pěchoty. Ve stínozemí zůstali už jen skoro samí rudokapi. Dva se ještě potáceli pod tíhou mrtvol. Několik jich vytahovalo ze sutin spálená těla, ta však nebyla zachráněna dost rychle na to, aby se ještě dala využít. Ostatní kapi byli na protější straně stínozemí, zabráni do své práce.

Nedívali se po něm, což bylo dobře. Jedna věc je vědět, že vojevůdce má víze, jiná věc je ho přitom sledovat.

Zhluboka se nadechl a znovu zabořil prsty do zdi. Tentokrát oči nezavřel, jen se v duchu zrakem ponořil dovnitř. Ve zdech stínozemí bylo mnoho pout. Většinou se týkala péče o stínozemí, poskytované jinými Feyi, převážně domestiky, kteří už teď byli mrtví. Tato pouta byla ještě jasná, ale jejich konce už šedly a pomalu odumíraly.

Pak našel jedno černé pouto, které se táhlo kolem dokola stínozemí, vetkané do stěn jako nit. Bylo matné, zchátralé a sešlé, jen prázdná skořápka.

Rugarovo pouto, dávno mrtvé, které nebylo řádně přerušeno. Chlapec, jeho pravnuke, byl zjevně příliš mladý.

Středem stínozemí se táhlo jakési modré pouto. Bylo jasné, silné a živoucí. Pokaždé, když se ho Rugad lehounce dotkl ukazováčkem, zachvělo se.

Šamanka.

Byla naživu.

A vybuďovala si kolem svého spojení se stínozemím ochranu. Do tohoto pouta se dostat nemohl. Šamanku najít nemůže.

Vzteky s ním cloumal, ale měl dost rozumu a nesnažil se její ochranu prorazit. Má být přece mrtvá. Vycvičil celou zvláštní skupinu na to, aby ji zabila. Zabít šamana vyžadovalo zvláštní jednotku – ne že by to bylo nějak složité, ale šamani byli tabu.

Jeho vojákům se to nepodařilo.

Ale ne proto, že by k tomu neměli odvahu.

Bezpochyby ji ještě nenašli. Věděla, že Rugad přichází.

A když to věděla ona, věděl to pravděpodobně i jeho pravnuček. Neměl žádnou představu o tom, co asi tihle ztroskotanci mohli jeho pravnučkovi navykládat. A to bylo právě to, čeho se ohledně chlapce bál nejvíce. Nevěděl, jestli mu chlapec bude věřit, jestli bude pracovat pro feyské cíle, když byl vychován ztroskotanci.

Tohle byla změna, nad kterou Rugad dlouho a vážně přemítal. Ale musel se spolehnout na své vize a ty mu říkaly, aby vyčkal, až chlapec trochu dospěje. A jak mýjely dny na Modrém ostrově, jeho vize se pomalu, jedna za druhou naplňovaly.

Dosud měl před sebou jako maják vizi toho údolí a následně vítězství. Modrý ostrov bude jeho. Pak najde svého pravnučka a společně vytáhnou na Leut. Společně si podmaní pár dalších národů a až bude Rugad hotov odebrat se na odpočinek, bude jeho pravnuček v dobývání této pevniny pokračovat.

To poslední byla jen naděje. Ale toho chlapce viděl vnitřním zrakem plout na lodi do Leutu. A viděl své vítězství na Modrém ostrově.

Všechno ostatní byly domněnky. Nebyl si dokonce jist ani tím, jestli už viděl svou vlastní smrt. To možná

ještě předurčeno nebylo. Možná, že k okamžiku, který o tom rozhodne, mělo teprve dojít.

Ale jestli nenajde chlapce, nebude z toho nic. Jeho vnuci vládnout nemůžou a žádné další příbuzné neměl.

Jen toho chlapce.

Jenže jen tak nějaký ostrovan, bez ohledu na svůj původ, Feyům vládnout nemůže. To vyžadovalo někoho vychovaného ve feyských válečných tradicích, někoho, kdo má boj v krvi.

Taková byla Diamanta.

Její bratři nikoli.

Rugad se znovu zhluboka nadechl. Projít skrz poslední pouto bude riskantní. Najde svého pravnuka, jenže jeho pravnuke zároveň najde jej. A on dosud nevěděl, jak na tom s tím chlapcem je.

Tentokrát oči zavřel. Nechtěl, aby chlapec viděl zničené stínozemí, rozhodně ne teď. Chtěl mít možnost mu to vysvětlit, říct mu, že to bylo opravdu nezbytné. Chtěl chlapci nejprve objasnit skutečný význam porážky a selhání, a pak mu teprve objasnit, jak se trestá a proč se něco takového nesmí dopustit.

Znovu vnořil prsty do zdi. Hmota mu připadala ještě chladnější. Otřásl se. To pouto bylo jasné, zlaté a procházelo vším jako stehy na nakvap vyspravené košili. Pouto tepalo životem.

Rugad se ho jemně dotkl. Pouto zvučelo. Pak se do něj svým vědomím ponořil a putoval po něm – duchem klouzal dál a dál, jako by bylo stvořeno pro něj.

Skončil v záplavě mučivé sklíčenosti a skleslosti, v těle vyčerpaném nářkem a žalem. Oči hleděly na nějaké pole a na jakéhosi ostrovana, který se na něj s účastí díval.

„Dare?“ ozval se ten ostrovan a v tom okamžiku se Rugad dozvěděl jméno svého pravnuka.

Dar se třásl po celém těle. Stál vedle Chráněnký a cítil, že i s ní cloumá vztek. I ona ztratila rodinu a kdyby byla ve stínozemí, byla by teď mrtvá.

Mrtvá.

Všichni, které znal, byli mrtví.

Všichni.

Až na Chráněнку, Coultera a Sebastiana.

Bylo to stejné jako tenkrát, když stínozemí vybuchlo. Jenže tentokrát tomu nemohl zabránit. Dokonce ani nevěděl, že se něco děje. Copak není vizionář? Copak o tom neměl vědět? Coulter říkal něco Chráněnce a uklidňoval ji. Co na tom záleželo. Stejně v ní teď bude hlodat vztek. A on se musí pomstít.

Ale ani trochu se mu nelíbil způsob, jakým se na něj dívali Adrian a ten čistý rudokap. Jako by od něj něco čekali. Vadilo mu to.

Vycházelo slunce a teplé ranní paprsky vysušovaly rosu. Ze země stoupal opar a ještě vlhká kukuřice se v jasném světle třpytila. Zvláštní, že se tak nevýslovná hrůza může přihodit za tak nádherného dne.

Nikdy už se nebude dívat na východ slunce tak jako dřív. Jeho matka je mrtvá. Obě matky. Skutečná matka mu zemřela, když mu byly tři, a teď Nika...

Ztěžka polkl a promnul si kořen nosu. Zachránil stínozemí, aby jí zachránil život. Děd ji tak těžce zranil, že nebyla schopná utéci, když se stínozemí začalo rozpadat. Než by ji nechal zemřít, raději stínozemí opravil.

Ale neudělal dobře. Ted' se jeho praděd ukázal v pravém světle – místo aby ji odměnil za to, že mu vychovala pravnuka, zavraždil ji.

A zavraždil mu i druhého otce.

A všechny ostatní, se kterými žil celý život.

Coulter ještě mluvil s Chráněnkou, ale přitom se díval na Dara. Dar se otočil. Bylo načase dostat od ní Coultera dál. Coulter nechápal, co to znamená. Netušil, jaký má Dar vztek, nevěděl, jakým vnitřním bojem oni dva procházejí.

Pak ho zachvátil zvláštní dojem jakéhosi plíživého úponku, pocit, jako by někdo otevřel dveře do dávno prázdné místnosti. Dovnitř zavanul vánek a zvířil prach. Dar se otřásl.

Ten pocit vycházel zevnitř a Dar nevěděl, kde jsou ty dveře. Soustředil se do svého nitra. Coulter k němu přistoupil, ale Dar se na něj nedíval.

Pak Dar vycítil přítomnost čehosi cizího, putujícího po poutu, o kterém Dar ani nevěděl. Mocná bytost, stará, spleťtá a silná. Silnější než Dar, a možná silnější, než kdy Dar bude.

Bytost odsunula Dara stranou a vyhlédla jeho očima ven. A teď Dar poznal, jak se asi kdysi, než se poznali, cítil Sebastian, když Dar vstupoval do jeho těla.

Bytost zaujala Darovo obvyklé místo, viděla to, na co se díval Dar, cítila, co cítil on. Dar měl pocit, jako by byl ve svém vlastním těle zahnán do kouta, kde ho drží jakási neviditelná ruka.

A najednou uslyšel Coultera, jak tlumeným, vzdáleným hlasem říká: „Dare?“

Ale Darovo tělo neodpovídalo. Bytost ho naplnila a překvapená a zároveň potěšená svým objevem si prohlížela své nové prostředí.

Dar se vzepřel a pokusil se ji vystrnadit, ale ani se nehnula. Připadala mu povědomá i cizí zároveň. Byl to muž, starý, ale mladistvého vzhledu. Zamlada vypadal jako Dar, jen měl tmavou pleť a oči. Tmavé, tmavé, tmavé. Nad čím si přemítal a Dara z toho mrazilo. Syn nebo pravnuk? Matka nebo bratr?

Dar nevěděl, co ty otázky znamenají, a ani se mu to nechtělo zjišťovat.

Ta bytost ho chtěla.

Pak se v Darovi objevila druhá bytost. Přicestovala po jiném poutu a tuhle Dar poznal. Byl to Coulter v záplavě bílého světla.

Coulter uviděl tu temnou bytost, zahalil ji světlem, vystrčil ji zpátky na pouto a zabouchl za ní dveře. Pak procházel celým Darovým nitrem, zavíral všechny dveře na závoru a zahaloval je svým světlem.

Co to děláš? zeptal se ho Dar.

Chráním tě, odpověděl Coulter, a pak po svém poutu zase zmizel.

Dar se v sobě vrátil na své místo. Po temné bytosti tam cosi zůstalo, ale nebylo to tak ďábelské či odpudivé, jak očekával. Byla tu zvědavost a touha po čemsi, co Dar nedokázal určit. Dar posbíral vlákna zbylá po té bytosti a chvíli je držel s pocitem podivného soucitu s osamělostí, která z nich vyzařovala.

Pak je upustil, jako by se spálil.

Tak tohle byl jeho praděd. Muž, který povraždil jeho pěstouny a všechny jeho přátele. Muž, který mu zničil domov.

Dar do vláken kopl a ta zmizela kamsi do tmavého kouta. Už je nikdy nechtěl vidět.

Pak mu někdo položil ruku na rameno.

Vyhlédl očima ven a ucítil, že se vrací do svého vlastního těla. Coulter mu svíral rameno, rudokap stál před ním a Chráněnka stála sama opodál, s rukama založenýma na hrudi a zděšením na tváři.

„Ptám se,“ ozval se Coulter pomalu, „jsi v pořádku?“

Dar přikývl. Měl podivný pocit, jako by nebyl úplně ve své kůži, jako by nebyl sám sebou. Někde uvnitř něj ležely pozůstatky po někom cizím, a... jinak jen

prázdnota. Když Coulter zajišťoval dveře do Darova nitra, oddělil ho přitom i od všeho ostatního.

„Kdo to byl?“ zeptal se ho Coulter.

„Ty to nevíš?“ Dara to překvapilo. Myslel si, že Coulter ví všechno. Koneckonců se té bytosti dotkl.

Coulter zavrtěl hlavou. „Měl jsem příliš mnoho starostí s tím, abych tě ochránil.“

„To byl Rugad,“ ozval se ten rudokap.

Dar se na toho mrňouse podíval. A stejně tak všichni ostatní. „Jak to víš?“

„Poznal jsem ho,“ odpověděl rudokap. „Nikdo jiný v sobě nemá takovou sílu. Nikdo.“

Dar se otřásl. Poznal to, poznal, že ta bytost je mnohem silnější než on.

„Takže si tě našel,“ poznamenal Adrian. „Bylo to snadné.“

„Ale od této chvíle už ho znovu nenajde,“ prohlásil Coulter.

„Vykopl jsem ho ven.“

„Nadobro?“ zeptal se Dar.

„Doufejme,“ odtušil Coulter.

Rugad pomalu vytáhl ruku ze stínozemní zdi. Prsty ho pálily a oči bolely, byť se očima vlastně nedíval. Stínozemní šed' vypadala po jasu, který ho vyhnal z pouta, ještě pochmurněji. Bylo mu zle. Posadil se ke zdi na hromadu naštipaných polen a zdravou rukou si promnul oči.

Něco takového se mu ještě nikdy nestalo. Takovou sílu, která vstoupila do jeho pravnuka a doslova ho vykopla ven, ještě nezažil. Vizionáři přece nemají světlo a schopnost vytvářet vazby. To musel být čaroděj.

A mocný.

Jakého Rugad ještě nepoznal.

Třásl se po celém těle a cítil se stár. Už zapomněl jaké to je, mít mladé tělo plné života. Všechno ho bolelo. Byl na to zvyklý, ale stejně.

Čaroděj.

Záměrně s Rugarem na Modrý ostrov žádného čaroděje neposlal. Vymluvil se na to, že jich nemá dost – což ostatně byla pravda – ale kdyby usoudil, že tažení má naději na úspěch, tak by s Rugarem jednoho poslal.

Co to říkal Boteen? Že tady na ostrově cítil ještě jiné, jemu podobné?

Jiné.

Jeden možná zemřel při zkáze stínozemí. Ale jeden přežil. To poznal Rugad s jistotou.

A to ten, který měl dost síly a moci vyhnat starého a mocného vizionáře z jeho místa.

A pak za ním ještě zamknout.

„Jsi v pořádku, pane?“ oslovil ho jakýsi mladistvý hlas. Rugad otevřel oči. Před ním stál nějaký voják z pěchoty, dost vysoký na to, aby měl magii, ale dosud vytáhlý, hubený a mladý. Ten ještě nedospěl do své moci.

Rugad se necítil nijak dobře. Třásl se, byl zmatený a z toho světla se mu dělalo špatně. „Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Percival, pane.“

Percival. Jméno přiměřené jeho věku. Percival. Nyeské jméno. Rugad sice uznával feyský zvyk dávat dětem jména užívaná v dobytých zemích, ale přesto poslední generaci litoval. Nyeská jména byla květnatá a podivná. Pro vojáky se rozhodně nehodila.

„Dobrá, Percivale,“ pravil a dával si přitom pozor, aby se mu netřásl hlas, „jak ses sem přes celý ostrov dostal?“

„Hned jak jsme sešli z hor, pane, vydali jsme se přes bažiny a pak přes statky.“

Když se zmínil o horách, trochu se mu třásl hlas. Rugad se mu nemohl divit. Cesta přes hory byla pro pěšáky bez magie hodně obtížná. Od moře museli vyšplhat po útesech nahoru po lanech vyrobených domestiky, která byla na vrcholcích útesů uchycena pomocí začarovaných bodců, a pak museli na druhé straně slézat dolů. Prasklo jen jedno lano, ale racším jezdcům se ho podařilo zajistit dřív, než by je to stálo příliš mnoho lidí.

„Šli jste přes nějaká pole?“ zeptal se ho Rugad.

„Ano, pane,“ přisvědčil Percival. „Zemědělská půda je uprostřed ostrova a je jí tam spousta. A je řádně obdělávaná. Žně vypadaly slušně.“

Rugad se usmál. Měl dobře vycvičené vojáky. Sice se učili válečnému umění, ale přesto věděli, jak vypadá úrodná zem. Museli. Měli přísný rozkaz neničit úrodnou zem ani žně.

„Jak je to odtud daleko?“

„Několik dnů rychlé chůze,“ odpověděl Percival.

Rugad přikývl. Několik dnů. Do té doby bude jeho pravnuček pryč. Sám za ním nepůjde. Takže ještě jednou

vyzkouší pouto a když se mu nepodaří s chlapcem spojit, bude za ním muset někoho poslat. Někoho, kdo bude schopen dostat z ostrovních sedláků potřebné informace.

A někoho, na koho se může spolehnout.

To si bude muset promyslet. Ale než se dostane do svého stínozemí, něco ho napadne.

„Díky,“ řekl Percivalovi. „Jak dlouho vám to tu bude ještě trvat?“

„Už jsme skoro hotovi, pane, všechno, co se dalo zachránit pro magii, už máme. Ostatní necháme na rudokapectech. Vypadá to na dobrý úlovek, pane.“

Rugad přikývl. Dobrý úlovek. Spousta krve, tkáň a kostí pro cenzory. Vzal si s sebou dost málo cenzorů, jenže nevěděl, kolik jich vlastně bude potřebovat. Ten jed a jeho účinky na Feye, to mohla být jen nějaká náhoda.

Ale nemusela.

Zabýval se úvahami, že to nebyla jen náhoda, že mají ostrované v zásobě ještě jiné lsti, jiné způsoby jak Feye porazit, o kterých se ještě nedozvěděl.

Jeho syn Rugar přišel na Modrý ostrov s představou, že ostrov půjde dobýt snadno. Rugad přicházel s představou, že to bude obtížné. Rugad se mohl opírat nejen o Rugarovy zkušenosti, ale i o feyské dějiny. Zdálo se, že malé země dobývají Feyové obtížněji. Ty větší obvykle rychle propadly zmatku a padly.

Jestli padne Modrý ostrov rychle, bude to skvělé.

Jestli ne, je na to Rugad připraven.

Ale než se Modrý ostrov poddá úplně, musí Rugad najít svého pravnuka. Nedělalo by dobrotu, kdyby porazil ostrov a přitom nešťastnou náhodou zabil někoho z Černé krve a tak vyvolal chaos.

„Vedl sis dobře,“ pochválil Percivala.

Percival se usmál, srazil podpatky, zlehka se uklonil a odešel. Rugad se za ním díval. Vojáci pracují dobře. Vbrzku bude celý ostrov opanován.

Avšak klíčem k úspěchu bude feyský vizionář, se kterým se Rugad brzy setká.

Ten, který opravil stínozemí, když mu byly teprve tři roky.

Dar.

Chvíli mu trvalo, než mu Sebastianova slova pronikla do mozku. Dar je zraněn. Nicholasův pokrevní syn. Syn, kterého nikdy nepoznal. Syn, kterého mu ukradli.

To šťastné, baculaté novorozeně s bystrýma očima.

Dar.

„Co se mu stalo?“ zeptal se ho Nicholas.

Arianna si založila ruce na hrudi, obrátila se k nim zády a škvírou mezi závěsy se dívala na ptáky na zahradě. Tvářila se, že neposlouchá. Zjevně byla pevně rozhodnuta svého pravého bratra nenávidět.

Sebastian neodpovídal. Ústa měl otevřená a oči znovu prázdné. Mezi horním rtem a jazykem mu viselo vlákno slin.

„Sebastiane!“ vyhrkl Nicholas.

Něco v jeho tónu Ariannu donutilo se otočit. Závěs sklouzl na místo a narazil do okna. Arianna popadla Sebastiana za ruku. Naklonil hlavu a zasténal.

Takhle Nicholas Sebastiana ještě nikdy neviděl. Vždycky si myslel, že chlapec má v očích tupý pohled bez rozumu, ale s tak prázdným pohledem jako teď se u něj až dosud doopravdy nesetkal. Sebastianovy oči byly naprosto prázdné.

„Sebastiane!“ Arianna s ním třásla. Hlava se mu klátila sem a tam a bylo slyšet, jak mu loupe v kostech.

Nicholas se k němu přiblížil, popadl ho za druhou ruku a táhl ho ke křeslu. Nohama sice Sebastian pohyboval, ale dočista jako nějaká loutka. Skoro jimi nevládl.

„Sebastiane!“ Arianny se zmocňovala panika. Vzhlédla a podívala se na Nicholase, jako by s tím otec mohl něco udělat. Nicholas neměl ani tušení, co má dělat.

„Už jsi u něj někdy něco takového zažila?“ zeptal se jí.

Semkla rty a pomohla Sebastianovi do křesla. Zažila. Bylo jasné, že zažila, jenže to nechtěla přiznat.

Neměl čas se tady hádat se svou tvrdohlavou dcerou.

Klekl si před syna. „Sebastiane? Sebastiane, vrať se.“

Sebastian zamrkal a vzápětí se opět vrátil do svých očí. Naplnily se slzami.

„Sebastiane?“ opakoval Nicholas.

„Dar... je... pryč,“ zašeptal Sebastian.

Nicholasem projel ledový chlad. Když zemřela Diamanta, Sebastian naříkal. Kdysi dávno vycítil magii svého děda. A opět Sebastian vycítil magii z ptáků venku.

A teď tohle.

„Co myslíš tím, že je pryč?“ zeptala se Arianna. Zatínala zuby. Nemílovala rozhovory o svém pravém bratrovi. Něco v jejím výrazu Nicholase trápilo, ale teď neměl čas se tím zabývat.

„Obvy-kle... někde... je,“ vypravil ze sebe Sebastian. Po tvářích mu stékaly potůčky slz.

„Všichni obvykle někde jsou,“ odsekla Arianna. Žárlila na Sebastianův vztah k Darovi. Žárlila by na jakýkoli jeho vztah.

Nicholas otřel Sebastianovi slzy. Chlapec se třásl.

„Uvnitř... ve... mně,“ vysvětloval Sebastian. „To... pouto...“

„Ach.“ Arianna se znovu odvrátila, šla zpátky k oknu a dala tím najevo, že tím pro ni rozhovor skončil. Nicholas pohládl Sebastiana po vlasech. „To pouto je pryč?“ zeptal se ho.

Sebastian přikývl, zvedl volnou ruku a utřel si slzy zpod brady.

„Ale jak je to možné?“ otázal se Nicholas. Pokud by ovšem Dar nebyl mrtev. Poznal by Sebastian, kdyby Dar zemřel? Dorazilo by to k němu skrz jejich pouto?

„Přetr-hlo... se,“ odpověděl Sebastian.

Ledový chlad sevřel Nicholasovi útroby. Takže náhlý konec. Ale Sebastian mluví pomalu. Možná, že má na mysli něco jiného.

„Zlomilo se?“ zeptal se Nicholas.

„Někdo... ho... přeří... zl.“

Nicholas se zhoupł na patách. Tuto odpověď nečekal.

A Arianna zjevně také ne. Založila si ruce na hrudi a opřela se o okno. „Chceš tím říct, že ho někdo zabil?“ zeptala se.

Sebastian pomalu, důrazně vrtěl hlavou. „Jako... když... přestři-hneš... nit... nůžka-mi.“

„Je Dar naživu?“ zeptal se ho Nicholas.

„Já... nevím,“ odpověděl Sebastian. Hlas mu přeskakoval a brzy se rozpláče. Arianna se vrátila k němu, objala ho kolem ramen a zamračila se na Nicholase.

„Netrap ho.“

„Já ho netrápím,“ odpověděl Nicholas. Nechtěl se dohadovat ještě se svou dcerou. „Přemýšlej, Sebastian. Byl naživu, když bylo pouto přetrženo?“

„Ano...“

„Myslel jsem si, že pouta jsou silnější než nitě,“ poznamenal Nicholas.

„Co na tom záleží, jestli je mrtvý?“ opáčila Arianna.

Sebastian se vytrhl Arianně a vrhl se k Nicholasovi. Najednou se pohyboval rychleji než kdy jindy. „Záleží... na... tom... Já... ho... mám... rád.“

Arianna rozhodila rukama. „Promiň,“ řekla.

„Bylo by to jiné, kdyby zemřel?“ zeptal se Nicholas. „Nezůstalo by to pouto?“

Nesnášel magii, které nerozuměl. Nenáviděl ji. Kdyby tu tak jen Solanda zůstala.

Jenže Solanda byla pryč. Na tohle museli přijít sami.

A to rychle.

Sebastian se zamračil. Plakat přestal, ale oči měl pořád vlhké a hrozilo, že se rozpláče znovu. „Já... nevím,“ odpověděl. Vypadal nejistě, jako by ho předtím něco takového nenapadlo.

„Umíš ho najít?“ zeptala se Arianna. „Umíš to pouto znovu navázat?“

Sebastian zamrkal a znovu se ponořil do sebe. Tohle Nicholas také nesnášel. Tento Sebastian byla opravdová prázdná skořápka. Nechtěl, aby mu chlapec takhle odcházel. To už by Nicholas neunesl. Hluboce jím otřásl a zároveň jej udivilo, že nedokázal Arianně odporovat a neposlal své děti dolů.

Pak Sebastian znovu zamrkal. Vrátil se, a s ním i jeho slzy. „Nemůžu... ho... najít.“

„Dobře, myslím, že stejně dost brzy zjistíme, co se stalo,“ poznamenala Arianna. Šla zpátky k závěsům a opatrně vykoukla ven. Měla pravdu, neměli by zapomínat na ty ptáky. Nicholas se také potřeboval vrátit k dění venku, jenže teď to nějak nedokázal. Za chvíli.

Dar je jeho pokrevní syn. Jeho prvorozený. A tohoto jeho syna chce Černý král.

„Počkej...“ ozval se Sebastian a obrátil se na Ariannu. „Počkej...“

„S čím má počkat?“ otázal se Nicholas.

Sebastianovi se roztřásl spodní ret. Po tvářích se mu koulely další slzy, mokré tváře mu zčernaly a leskly se.

Jako mokrý kámen.

„Dar... je... důle-žitý...“ prohlásil Sebastian.

„Pro nás ne,“ odsekla Arianna. „Co se mu stalo, stalo se.“

Nicholas Sebastianovi stiskl ruku. „Ne,“ prohlásil. „Sebastian má pravdu. Dar je důležitý. Ať se ti to líbí nebo ne, patří do rodiny. A Sebastian je zjevně jediný, kdo pozná, jestli je naživu. A jestli je Dar mrtvý, musíme vědět, čím rukou zemřel. A jestli někdo přestříhl pouto mezi Sebastianem a Darem, musíme vědět, kdo to udělal a proč.“

„Napadlo tě vůbec, že to mohl udělat Dar sám?“ otázala se Arianna.

„Proč?“ zeptal se Sebastian.

„Tak ty ani nevíš, co dělal,“ prohlásila Arianna. „Tak ty ani nevíš, co měl v úmyslu.“

„Nebo,“ vložil se do toho Nicholas, „co když se o Sebastianovi neměl dozvědět někdo jiný. Ty jsi říkal, že se tam objevil někdo třetí?“

„Čtyři...“ opravil ho Sebastian. „Na... chvíli... jsme... tam... byli... čtyři.“

„Jací čtyři?“ zeptala se Arianna znuděně. Zatím se k nim neotočila, ale byla celá napjatá. Dělal jí to větší starosti, než byla ochotná dát najevo.

„Já... Dar... a... dva... další,“ vypravil ze sebe Sebastian. „Někdo... ohrom-ný... a... pak... ten... stříhač.“

„Stříhač?“ opáčila Arianna.

„Ten, kdo přestříhl pouto,“ připomněl jí Nicholas.

„Vidíš,“ vyhrkla Arianna. „Snaží se před námi něco utajit.“

„Ne!“ Sebastian se zvedl z křesla a chvíli se kolébal. „Dar... by... mi... neu-blížil.“

„Nebud' si tak jistý,“ zavrčela Arianna.

„Já... ho... znám,“ trval na svém Sebastian. Nicholas se zase posadil a zadíval se na něj. Nikdy ho neviděl tak rozrušeného, tak dychtivého.

„Proč... mi... nevě-říš... Ari?“

„Protože žárlí,“ odpověděl mu Nicholas. Musí s tím už skoncovat, potřeboval se vrátit zpátky k dění venku.

„Na toho Feye?“ Arianna zaťala pěsti a prudce se otočila. „Já nežárlím!“

„To je jedno,“ prohlásil Nicholas. „Myslel jsem si, že Solanda tvrdila, že vás to pouto spojuje trvale.“

„Pouto... je... trvalé,“ souhlasil Sebastian. „Ale... to... spojení... je... jako... rozho-vor... A... on... nyní... zmlkl... Možná... že... ode-šel.“

Možná, že odešel. Z těch slov Nicholase zamrazilo. Ale s tím teď nic nenadělá. A Arianna také ne. Jestli tomu rozuměl správně, pouta součástí její magie nebyla.

„Tak odešel,“ pravil Nicholas, „a já bych opravdu rád věděl proč.“ Vstal, oklepal si zmačkané roucho a povzdechl si. „Ale to teď bude muset počkat. Teď se musíme postarat o ty ptáky.“

„Ne...“ zasténal Sebastian. Znělo to tiše a žalostně.

„Co ne?“ zeptal se Nicholas jemně. Nechtěl chlapce rozrušit ještě víc.

„Já... Dara... potřebuji,“ řekl Sebastian.

„Na co?“ zeptala se Arianna. Tvářila se jako malý bouřkový mráček. Na okamžik vypadala jako Diamanta, hranatá a silná.

„Je... pro... mne... vším,“ řekl Sebastian tichounce.

Byli spolu spojeni poutem od okamžiku Sebastianova stvoření. I kdyby Nicholas nakrásně považoval Sebastiana za svého syna, ve skutečnosti Sebastian jeho synem nebyl. Byl to umělý výtvar, a to Darův.

A teď byl Dar pryč. Oddělil se od něj.

„Vždyť nejsi sám,“ řekla Arianna a objala ho. „Jsem s tebou já.“

„Ale... ne... uvnitř,“ namítl Sebastian.

„To ne,“ souhlasila a shrnula mu z obličeje hrubé vlasy. „Uvnitř ne. Ale uvnitř jsi ty. Většina z nás je uvnitř sama. Až si na to zvykneš, bude ti zase dobře.“

Sebastian si povzdechl a opřel se jí hlavou o rameno. Pořád se ještě třásl. Jeho pohled se setkal s Nicholasovým. Nicholas nemohl plně porozumět jeho pocitům. Nicholas byl ve svém těle vždycky sám. Ale Solanda měla pravdu, Sebastian vlastně nikdy nebyl. Byl stvořen Darem, který v tom kameni zanechával části sebe.

„Najdeme ho,“ slíbil mu Nicholas. Podvědomě cítil, že na tom závisí duševní zdraví jeho syna – a možná obou jeho synů. „A zjistíme, co se stalo.“

„Sebastian ho nepotřebuje,“ prohlásila Arianna. „Má nás.“

„Sebastian není stejný jako my,“ namítl Nicholas. „My nevíme, co potřebuje.“ Vzal syna za ruku. „Dokážeš žít dál sám, Sebastiane?“

Sebastian si hryzal spodní ret a z očí se mu řinuly slzy. Polkl a pokusil znovu získat nad sebou vládu. „Doká-žeme... Dara... najít?“

„Najdeme ho co nejrychleji,“ slíbil mu Nicholas.

„Může-me... poslat... Ari?“

Nicholas se letmo podíval na dceru. Znechuceně zavřela oči. Zjevně neměla nejmenší chuť nějak pomáhat.

„Myslím, že můžeme,“ odpověděl Nicholas. „Ale nejdříve se musíme vypořádat s těmi ptáky dole. Feyové jsou po celém městě. Do něčeho takového ji poslat nemohu. Přece nechceme, aby se jí také něco stalo.“

„Nakonec mne tam stejně pošleš,“ ozvala se Arianna. Oči měla zavřené a tvář napůl schovanou v Sebastianových vlasech. „Jsem jediná, kdo ti může říct, kolik tam těch ptáků vlastně je. Jsem jediná, kdo se odtud může dostat.“

„A jak asi?“ zeptal Nicholas. Nechtěl, aby šla ven. Nechtěl, aby se k těm Feyům byť jen přiblížila.

„Můžu vylézt ven tím malým oknem v severní věži. Prohlédnu si celé město a hned se sem vrátím. To v tomhle paláci nikdo jiný udělat nemůže.“

„Ne...“ zašeptal Sebastian.

„Musím letět, jestli chcete, abych ho našla. Ale nejdříve musíme zachránit sami sebe.“

„Ne...“ opakoval tiše Sebastian.

„Já budu tady,“ slíbil mu Nicholas. „Jeden z nás bude vždycky s tebou.“

Sebastian zvedl k otci tvář, lesknoucí se slzami. „Slibu-ješ?“

„Ano,“ odpověděl Nicholas.

Sebastian se Arianně obrátil v náručí. „Musíš... se... vrátit... Slib... že... se... vrátíš.“

„Slibuji,“ řekla mu Arianna. Políbila ho na tvář a pustila ho.

Nicholas polkl. Byla opravdu rozhodnutá to udělat. A to od ní potřeboval.

Spoléhal na to.

Jenže pro něj byla také tím nejcennějším, co měl. Nesměl o ni přijít. Neunesl by to. „Arianno,“ pravil co nejklidněji, aby nedal najevo, jak se bojí.

„Když uvidíš nějakého Feye, nebudeš na něj útočit.“

„To mi šamanka už vysvětlila.“

„Je jedno, jakého,“ zdůraznil jí Nicholas. „Kdyby tě chytili, vyžádej si, ať tě odvedou k Černému králi. Bude se chtít s tebou setkat.“

„K tomu nedojde,“ odvětila Arianna. „Ti na mne nikdy neprijdou. Věř mi, tati.“

Věřil jí. Ale také už se naučil, že život je málokdy jednoduchý, že svět se může v jediném okamžiku změnit, že všechno, čeho si člověk cení, se může v jediném okamžiku rozplynout.

„Mám tě rád, zlatíčko,“ řekl.

Přikývla a usmála se. „Já vím,“ řekla. „Postarej se o Sebastiana.“

„Postarám.“

„Vrátím se dřív, než ti začnu chybět,“ řekla a vyběhla ze dveří.

Svíral v náručí svého kamenného syna, díval se za ní, slyšel na chodbě doznívat její kroky. Mýlila se. Tak rychle se nevrátí.

Už teď mu chyběla.

„Svěcenou vodu sice máme, ale jídlo žádný. Člověk přece nemůže svěcenou vodu pít, a kromě toho se jí nenají.“

Matthias neotvíral oči. Lidi, se kterými se spojil, ještě mluvili. Nevěděl, jako dlouho byl v bezvědomí, ale hlava ho bolela, v krku měl sucho a na patře ho škrábalo. Když ztratil vědomí, ještě se opíral o Marly, ale ta už odešla. Zanechala ho ležícího na pokrývce, kterou mu někdo rozprostřel na kamenitou podlahu jeskyně.

Ale bylo mu teplo, tepleji, než by mu asi mělo ve vlhké jeskyni být. Někdo přes něj hodil pokrývku. Žil z jejich zásob. Nebylo divu, že si stěžovali.

„Někdo musí jít zpátky, aby přinesl jídlo,“ ozval se nějaký hlas.

„To nejde. Slyšels Ubura. Zapalujou Jahn.“

„Zapalovat Jahn přece nemá žádnéj smysl.“

„Já to viděl. A Svatyni podpálili taky.“

Matthias otevřel oči a vzepřel se na loktech. Z toho pohybu se mu zatočila hlava, rány na ramenou se napjaly, ale jemu to bylo jedno. „Feyové podpálili Svatyni?“

Yasep se koutkem úst ušklíbl. „Smůla, co, Ctihodnosti. Dybys tam byl, byl bys už mrtvej.“

Skupinka se rozrostla o dva další, ale ani jednoho neznal. Seděli u beden, ukoptění od sazí, ve starých, rozedraných šatech. Jeden držel v pravici nůž. Na noži lpěla čerstvá krev.

„Podpalujou celej Jahn,“ poznamenal muž s nožem.

„Ale proč?“ zeptal se Matthias.

„Jak to máme vědět? Měli sme co dělat, aby sme se sem dostali živí.“

„Víš určitě, že vás nikdo nesledoval?“ zeptal se Denl.

„Jak se k nám nějaký Fey přiblížil, Ubur ho zabil,“ podotkl muž bez nože. Ubur, ten s nožem, přikývl.

„Slyšel sem, že se dokážou udělat neviditelný,“ ozval se Jakib.

„A nejen to. Umí toho mnohem víc,“ odpověděl mu Matthias. „Umí se zmocnit něčího těla, ovládnout ho a donutit, aby je poslouchalo. A pak se dokážou tím člověkem stát.“

„Kecáš,“ prohlásil Yasep.

Matthias se vzepřel ještě víc, až se mu podařilo se posadit. Závrat' trochu polevila. Shrnul ze sebe pokrývku, aby ho vzduch v jeskyni trochu ochladil. Bylo to příjemné. „Jestli máš odvahu se s těmi dvěma novými spojit, klidně,“ odtušil Matthias. „Ty jsi tu pánem.“

„A jak se dá zjistit, že to nejsou naši?“ otázal se Jakib.

„Svěcenou vodou, hlupáku,“ řekl jeden z dalších. „To přece ví každé malé dítě.“

„Ste ochotný nechat se postříkat svěcenou vodou?“ zeptal se nově příchozích Yasep.

„Jo,“ souhlasil Ubur.

„To neublíží, dyž chce mít jeho lordstvo klid,“ podotkl druhý.

„To není žádný lord,“ opravil ho Denl. „To je padesátý první rocan.“

„Blbost,“ odsekl Ubur. „Ten je mrtvej.“

„Zkoušeli ste na něm svěcenou vodu?“ zeptal se druhý nově příchozí.

„Já jo,“ promluvila zpoza Matthiase Marly. Seděla se zkříženýma nohama u jedné bedny, sukni těsně ovinutou kolem kolen. „Čistila sem mu s ní rány.“

„Vy snad věříte tomu, co vám napovídá nějaká ženská?“ zeptal se Ubur.

„Je to má sestra,“ odpověděl Jakib tiše.

Nově příchozí se na sebe podívali a Ubur nakonec zdvořile sklonil hlavu. „Tak to se omlouvám. To sem nevěděl.“

„Dej sem svěcenou vodu,“ požádal Yasep nějakého muže za sebou. Ten otevřel bednu a vytáhl jednu lahvičku. Tyhle lahvičky pocházely přímo ze Svatyně nebo z nějakého kostela. Tenhle druh lahviček Matthias znal. Vyráběli je pro církve skláři od Sesuvů smrti.

Muž vytáhl zátku a přistoupil k těm dvěma.

„Počkej,“ zastavil ho Matthias. „Podívám se, jestli je to opravdu svěcená voda.“

„Ale, a jak to asi zjistíš, Ctihodnosti?“

„Má svou vůni,“ odpověděl Matthias, „zvláštní vůni.“

Muž podal lahvičku Matthiasovi. Na skle ulpěly umaštěné otisky jeho prstů. Matthias si přičichl. Ucítil správný, slabě nahořklý pach.

„Je v pořádku,“ pravil.

Nově příchozí natáhli ruce a muž jim na ně nalil trochu vody. Nic se nestalo.

„Bojíš se zbytečně,“ podotkl Yasep.

„Mám k tomu dobrý důvod. Feyové už nejednou pronikli do Svatyně. Jestli viděli jít někoho sem dolů, přijdou sem taky.“ Matthias si čistou rukou promnul obličej. Nehet se mu zachytil za obvaz, poraněná kůže se napjala, zbolelo to a Matthias sebou škubl.

„Nedělej to,“ ozvala se Marly a chytila ho za ruku. „Eště se poraníš. Bude to nákou chvíli trvat, než se ti to zahojí.“

„Jestli podpalují Jahn, nemáme času nazbyt. Odkud sem dolů proudí vzduch?“

Muži pokrčili rameny.

„Je tu spousta děr,“ odpověděl nakonec Yasep. „A část chodeb se sesula.“

„Přesně toho jsem se bál,“ pravil Matthias. „Jestliže se může dostat dovnitř voda, může se dostat dovnitř i vzduch a s ním i kouř. Mohli bychom se tady dole udusit.“

„Tady nejní tak málo místa,“ namítl Yasep. „Ty si viděl jen mrňavou chodbu. Tyhle chodby se táhnou na straně, kde je palác, pod celým městem. Tady dole může žít člověk léta a nikdo ho nenajde.“

„Tak takhle to děláte?“ zeptal se Matthias.

Denl se na něj vesele ušklíbl. „Zjednodušuje nám to práci.“

Matthias se v duchu zapřísáhl, že se raději nebude ptát, co je to za práci. Nechtěl to vědět. „A co jídlo? Máte tu nějaké?“

„Jasně,“ odpověděl Yasep.

„Ale pro tolik lidí na moc dlouho ne,“ podotkl Denl. Yasep na něj upřel zlobný pohled. „Chceš něco?“ zeptala se ho Marly. Matthias přikývl a vzápětí si sevřel hlavu v dlaních. Dokonce i z toho prostého pohybu se mu dělalo zle. Toužebně si sice přál se uzdravit, ale dobrá vůle někdy nestačí. „Alespoň vodu,“ požádal. „A tak?“ zeptala se. Potlačil úšklebek. Žil o taku v těch úděsných dnech těsně poté, co odešel ze Svatyně. Tak byl suchý chléb naložený v rybím tuku. Byl okoralý, olejnatý a žluklý a jinak bez chuti. Poutníci si ho často brali s sebou na cesty.

„To zní dobře,“ pravil.

„Takže tvoje svatost tak zná,“ pravil Yasep.

Matthias si povzdechl. „Ovšemže ho znám, Yasepe. Nepatřím k nějakým zhýčkaným pánům, byť si to o mně myslíš. Po pět let jsem žil pod širým nebem a patnáct let jsem bez domova. Snědl jsem víc taku, než aby se mi na to chtělo myslet.“

„No, no, nač se hned tak vztekat,“ poznamenal Yasep.

„Tak ho přestaň napadat,“ prohlásila Marly. „Šickni víme, jak na něj žárlíš, že je to velkej člověk a vůbec, ale ty tuhle bandu vedeš a budeš ji vést, dokud úplně nezblbneš. Jenže k tomu, jak se zdá, už nemáš daleko.“

„Sklapni, ženská.“

„Takle s mou sestrou nemluv,“ vyletěl Jakib.

„Můžu s ní mluvit, jak se mi zlíbí,“ odsekl Yasep.

„Vidíš?“ pravila a vytáhla z jedné bedny bochníček taku. „Hlupák.“

„Ženská...“

„Nech ji být,“ vložil se do toho Matthias. „I bez hádek máš dost starostí, jak tu bandu vést.“

„Co ty o tom můžeš vědět?“ vyletěl Yasep.

„Mám uši,“ odpověděl. Vzal si od Marly tak, čtvrtku si ulomil a tři čtvrtiny jí vrátil. Zamračila se na něj. Odpověděl jí úsměvem. Přece jim nesní všechno jídlo. Nepotřebuje to. Už dávno zjistil, že mu k přežití stačí jen málo.

Kousek si ukousl. Tak měl přesně tu odpornou chuť, na kterou si pamatoval. „Jestli jsou po celém Jahnu požáry a všude jsou Feyové, tak bude jídlo brzy vzácné. Musíte se rozhodnout, co uděláte dál. Jestli Feyové tyhle chodby nenajdou, můžete tady dole zůstat, jak dlouho chcete. Přirozeně za předpokladu, že budete mít dostatek jídla.“

„Myslíš si, že si sežral všechnu moudrost,“ zavrčel Yasep. „Nikoli,“ odtušil Matthias. „Já jen vím, že právě teď je můj osud spojen s vaším. Když bude o tyto věci postaráno, přežiju.“

„Šak my se o tebe dokážem postarat,“ odsekl Yasep. Neznělo to nijak povzbudivě.

„To přepokládám,“ odvětil Matthias. „Jenže pak budu já mrtvý a na vaší situaci to nic nezmění.“

„Ta tvoje žárlivost nás zabije všechny,“ ozvala se Marly. „Copak nevidíš, že má pravdu? Poslouchej ho, jako bys poslouchal někoho jiného.“

„Myslím,“ řekl Matthias klidně, „že mne poslouchá stejně jako jiné.“

„A ty, ty si tu jen díky mně. Tak si moc nevyskakuj. Nebudu tě bránit, jestli si budu myslet, že to s náma nemyslíš dobře.“ Při těch slovech se celá rozohnila. Výbušná a divoká. Líbilo se mu to. Do tváří se jí vehnala krev.

„Vodu?“ požádal ji. Tak klouzal dovnitř ztěžka.

„Ach, ano.“ Už zase našla své staré já. Mírnější, ne tak vzteklé. Změnila se ve zlomku vteřiny.

Nevěděl proč, ale stejně ho těšilo vědět, že se dokáže tak rychle změnit.

„Ty mně moje postavení nevemeš,“ zavrčel Yasep.

„Už jsem ti řekl, že o to nestojím.“ Matthias si vzal od Marly vodu a napil se. Byla chladná, svěží a chutnala úžasně. Zbaví ho to drobků taku, které se mu přilepily na patro.

„Ale stojíš,“ odsekl Yasep.

Matthias si povzdechl a vrátil Marly hrnek. „Ne, nestojím,“ opakoval. „Ale většina vůdců má nějaké rádce, kteří jim říkají svůj názor na to, co by měli dělat, a vůdci se pak rozhodují, jestli se jejich radami budou řídit nebo ne...“

„Já nikoho poslouchat nebudu.“

„...přirozeně podle toho, co si vůdce o jejich radách myslí, ne podle toho, jestli se mu rádce líbí.“

Yasep na něj chvíli upřeně zíral, a pak se odvrátil.

„Něco na tom je,“ ozval se Jakib.

„Sklapni,“ zavrčel Yasep.

„Bylo by dobrý ho vyslechnout,“ přidal se Denl. „Ví věci, o kerejch my nemáme ani tušení.“ Yasep si

povzdechl. „A bylo by dobrý si ho nechat, dyž sou všude kolem Feyové.

Umí svčcenou vodu.“

„Tak teda jo,“ souhlasil Yasep. „Tak teda si vůdce, dyž chceš.“

„Nechci,“ odpověděl Matthias. „A nepřijmu to. Ani nevím, čím se vlastně živíte.“

„Snažíme se přežít,“ zašeptala Marly.

„Tak teda naposled,“ prohlásil Yasep, „ty nás povedeš.“

Matthias si ukousl další sousto taku a málem se zadusil. Nakonec se mu ho podařilo spolknout. Takhle to bylo vždycky. Už počtvrté od té doby, co opustil Svatyni, mu bylo svěřeno vedení nějaké skupiny.

Ostatním se zřejmě ulevilo. Chtěli, aby je vedl, a Matthias to věděl. Vždycky za ním lidé šli, i když se mu to nelíbilo. V prvních měsících mimo Svatyni byl obklopen malou skupinkou lidí, kteří s ním prostě všude chodili a on s nimi nikdy nemluvil. Ani jednou.

Pak odešel na Krvavé útesy a kdykoli se někde objevil, celá oblast byla na nohou. Nakonec našel Yeona a ten se ho ptal, proč v sobě tak úporně popírá schopnost přitahovat lidi, proč ji naopak nevyužije. Matthias mu odpověděl, že na to není zvyklý, že ve Svatyni žádné stoupence neměl.

Je to směšné, že? opáčil Yeon. Bůh nám dává dary, když je nepotřebujeme, a odebírá nám je, když je potřebujeme.

Někdy Matthias přemítal, jestli tomu tak opravdu je nebo jestli ho takto Bůh obdařil po jeho odchodu, aby mu ukázal, že musí ve svém životě něco změnit. Ale co má vlastně změnit, to nevěděl.

„Nemáš na to co říct?“

„Nechci vás vést,“ odpověděl Matthias.

„Je mi fuk, co chceš.“

Matthias trochu naklonil hlavu, aby ve světle pochodně viděl Yeonovi lépe do tváře. „Nejprve žárlíš na to, že bych měl vést tvou bandu, a pak se mne k tomu snažíš donutit? Rozmysli si, co chceš, Yasepe.“

Ale Yasep se na něj ani nepodíval. Stoupl si k Uburovi. „Je to o těch Feyích pravda? Sou po celým Jahnu, podpalují a vraždějí?“

„Jo,“ odpověděl Ubur. Zjevně sledoval celou roztržku s velkým zájmem.

„A myslíš, že se zastaví?“

„Zastaví se, až nic nezbyde.“

„To Nicholas nedopustí,“ ozval se Matthias. Myslel si o Nicholasovi své, ale přesto předpokládal, že nenechá město shořet do základů.

„Nikde sem žádný strážný neviděl,“ podotkl Ubur.

„Nicholas,“ vydechl Denl. „Ty myslíš krále Nicholase?“

Matthias pokrčil rameny. „Jestli mu chceš říkat takhle.“

„Copak ty si myslíš, že by neměl být králem?“

„Má na ten titul právoplatný nárok,“ odvětil Matthias. „Já jen nevím, na čí stranu se přikloní.“

Jakib se usmál a přidřep si k Matthiasovi. „Já věděl, že je v tom něco osudovýho, dyž sem tě zachraňoval. My si myslíme to samý. Nejsme s Feyema žádný kamarádi.“

„Jakibe!“ zavrčela Marly

„To je v pořádku,“ uklidnil ji Matthias. „Já vskutku nejsem příznivcem Feyů a od začátku jsem byl tvrdě proti Nicholasovu sňatku s tou Feykou. On mne neposlouchal a nakonec to skončilo mým vyhnáním.“

„Já to nemůžu udělat,“ prohlásil Yasep a ztěžka usedl.

„Co?“ zeptala se Marly.

„Přece tohohle člověka nenechám, aby nás vedl.“

„Tak to nedělej,“ pravil Matthias. „Já nechci nikoho vést. Neumím to.“

„Vidíš?“ prohlásila Marly.

„Ale máš znalosti,“ řekl Yasep Matthiasovi. Konečně s ním začal mluvit jako rovný s rovným. „Já Feyům nerozumím. Já bych Ubura s Dalisem ani neprověřoval, kdybys mi to neřek. Ani by mě nenapadlo, že by sem dolů moh přijít někdo, kdo sem nepatří. Dyž nás povedu já, šecky nás povražděj.“

„A z toho pramení tvá žárlivost? Ze strachu?“

„Jo,“ souhlasil Yasep tiše. „Ty víš. Ty víš, co s těma Feyema dělat.“

„Víceméně ano,“ souhlasil Matthias, „ale v tomto případě ne. V tomto případě máš pravdu ty. Skrýt se. Vypadá to, že jich tu je příliš mnoho na to, aby mělo smysl pustit se do boje.“

„To jo,“ souhlasil Delis. Rukou si otřel ukoptěný obličej, ale jen si po něm špínu rozmazal ještě víc. „V životě sem neviděl tolik Feyů pohromadě. Připadá mi, že jich je tu víc, než je v Jahnu našich.“

„Tak to udělejme, jak říká on,“ navrhla Marly vzrušeně. „Ty rozkazuješ dobře, Yasepe. Ať ti dává svatý pán nápady.“

„Já nejsem žádný svatý pán,“ zavrčel Matthias.

„To by bylo nejlepší. On ví, co udělat, a ty nás znáš. To pude,“ souhlasil Jakib.

„A ty znáš podzemní chodby a víš, jaké máte zásoby jídla a svěcené vody,“ dodal Matthias. „Kromě toho jsem příliš zesláblý, než abych někoho vedl.“

Yasep krátce přikývl. „Nebudem už o tom dál mluvit,“ oznámil Matthiasovi suše.

„Dobrá,“ souhlasil Matthias. „Je to únavné.“

Dal si další doušek vody a ukousl si ještě sousto taku. Jídlo mu pomohlo a cítil se už trochu lépe. A když

se teď s konečnou platností rozhodlo o velení, bude si moci trochu odpočinout.

Denl zvedl ruku. „Slyšíte to?“ zašeptal tichounce.

„Ne,“ odpověděl Jakib.

„Ššš,“ okřikl ho Denl tiše. Všichni se maličko předklonili a Matthias přestal žvýkat.

Jakési uklouznutí.

Krok.

Nadávka.

„Feyové!“ zašeptal Ubur. „Dou za náma.“

„To ještě nevíme,“ zašeptal Matthias. „O tomhle místě můžou vědět i jiní lidé.“

„A o našem jídle,“ zašeptal Dalis.

Yasep si položil ukazovák na rty, kývl na Jakiba a Latseho a všichni tři se rychle přesunuli k ústí chodby. Pak kývl na Ubura a Dalise. Dalis vytáhl nůž, Ubur nůž ještě ani neschoval. Ti se přesunuli k ústí z druhé strany. Ostatní splynuli s tmavými stěnami. Yasep položil Marly ruku na rameno a přitlačil ji na pokrývku vedle Matthiase.

„Ne,“ bránila se tiše.

„Tak to bude nejlepší,“ zašeptal jí Yasep.

„Má pravdu,“ zašeptal Matthias. Pochopil, co Yasep zamýšlí. Nechá Matthiase s Marly ležet uprostřed zásob, jako by se tam schovávali před Feyi, a když to bude nutné, zaútočí. „Ale dej mi nůž.“

Yasep se na něj pátravě zadíval, a pak vytáhl z holeně vysoké boty nůž. „Jen dyž to budou Feyové.“

Marly se přeplazila po zemi k jedné bedně, popadla lahvičku se svčcenou vodou a ušklíbla se. „Ba ne. Na Feye máme tohle.“

Yasep zmizel ve tmě. Matthias vzal Marly za ruku. Neměl to srdce jí říct, že jestli to jsou Feyové, budou na ně muset použít svčcenou vodu, nůž a všechno, co jim přijde pod ruku.

A i tak to nemusí přežít.

„Pojď,“ řekl Coulter, vzal Dara za ruku a tahal ho pryč. Dar se nehýbal. Byl zmatený a opuštěný, opuštěnější než kdy jindy. Měl pocit, jako by mu někdo z jeho domu odnesl všechny jeho věci. Zůstala v něm jen prázdná ozvěna.

Byl sám.

Adrian ho upřeně pozoroval. Rudokap si založil ruce na hrudi a svraštil buclatý obličej. Jestli kdy Darovi věřil, tak teď už s tím určitě byl konec. Stín jeho praděda už na něj bylo trochu moc. Rudokap už jednou zabil, Coulter mu o tom kdysi dávno vyprávěl. Může zabít znovu.

Chráněnka byla popelavě bledá. Vztek už z ní zřejmě vyprchal. Takhle ji Dar ještě nikdy neviděl.

Adrianův syn stál stranou, jako by se k žádnému pravému Feyi nechtěl ani přiblížit.

„Kam jdeme?“ zeptal se Dar. „Když mne dokázal najít tady, najde mne všude.“

Coulter zavrtěl hlavou. „Vykopl jsem ho. Znovu už tě najít nedokáže. Jenže nevíme, co všechno viděl. Nevíme, jak brzy nás najde. Musíme jít někam jinam.“

„Není kam,“ namítl Dar. Jeho praděd našel stínozemí a touhle dobou už byl pravděpodobně v Jahnu.

„Na ostrově je spousta míst,“ ozval se Adrian. „Pod Sesuvy smrti jsou horské jeskyně.“

„Vesnice na severu jsou hodně daleko a jsou špatně přístupné,“ přidal se Adrianův syn. „Tam tě nikdo nenajde.“

„Mohl by sis vybudovat své vlastní stínozemí,“ navrhla Chráněnka.

Slunce už vyšlo. Rosa oschla a oteplovalo se. Bylo horké léto, doba, kterou Dar obvykle míval rád.

I Coulter měl toto období rád.

A Sebastian toto období miloval.

Najednou Dara zasáhl mrazivý strach. Soustředil se dovnitř sebe, sklouzl po svém nejstarším a dobře známém poutu...

...a narazil na dveře. Zavrával a málem omdlel, ale přinutil se zůstat při vědomí. Dveře byly zahaleny světlem. Tím světlem je zahalil Coulter.

Dar se světla dotkl a otřásl se. Zachvění se promítlo z jeho nitra do celého těla. Dveře byly zapečetěny zevnitř i zvenčí. Znovu se jich dotkl, v duchu natáhl ruku, jak nejdál mohl, a třas ještě zesílil.

Pouto bylo uzavřeno. Byl odříznut od Sebastiana a Sebastian ho potřeboval.

Co když Sebastian předstoupí před Černého krále, a co když mu bude čelit sám. To Dar nemohl dopustit.

Rychle se přesunul za své oči. Vpadl tam, jako by se chtěl prolomit ven, jako vzteklé dítě, které se řítí chodbou.

Adrian překvapeně ucouvl. Dokonce i Chráněnkou to zaskočilo. Dara maně napadlo, jak dlouho byl asi pryč.

„Přerušil jsi má pouta,“ řekl Coulterovi.

„Nepřerušil. Jen jsem je uzavřel.“

„Otevři je,“ požádal Dar.

„Když to udělám, využije je tvůj praděd a najde tě. Předtím taky nepřišel přímo. Přišel skrz stínozemí.“

„Otevři má pouta.“

Coulter vztáhl ruce. „Nejsou všechna zavřená. Naše pouto zůstalo otevřené.“

„A tohle můj praděd použít nemůže?“ zeptal se Dar výsměšně. „Anebo může použít jen ta, která ohrožují i tebe?“

„Tak to není, Dare.“ Coulter nasadil přehnaně konejšivý, podezřele úlisný tón.

„Otevři mé pouto se Sebastianem.“

„Ne,“ prohlásil Coulter.

„Otevři ho.“

„Proč to neuděláš sám?“ zeptal se ho Adrian tiše. Nechtěl se vměšovat do hádky, ale cítil, že není vyhnutí.

„Chtěl jsem, ale Coulter mi ho zavřel.“

„Coulter?“

Coulter pokrčil rameny. „Sebastian je prázdný. Pro Černého krále by bylo snadné dostat se do něj, a pak dostat tebe.“

„Sebastian není prázdný,“ odporoval mu Dar. „Je součástí mne samotného. A beze mne zemře.“

„Jako zemřeš ty beze mne?“ zeptal se Coulter.

Ta slova zůstala viset v tichu mezi nimi. Coulter Dara zachránil. Když byli ještě malí, zachránil mu život. Dar mu za to byl zavázán a vždycky bude.

„Ne,“ odpověděl Dar tiše. „Sebastian mne potřebuje, aby žil.“

„Je určitý rozdíl mezi spojením mezi tebou a Sebastianem, a pravým poutem,“ poznamenal Coulter.

„To já vím,“ souhlasil Dar. „Ale Sebastian na mne spoléhá. Jestli se vize začne naplňovat, tak to beze mne nepřežije.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Coulter. „Opravdu to víš?“

Dar polkl. Jistě to nevěděl. Ale nechtěl riskovat, že Sebastian zemře. „Otevři ho. Nenechám ho zemřít.“

„Ve skutečnosti není živý.“

„Přišel jsem za tebou, abys mi ho pomohl zachránit!“ vyjel na něj Dar. „Proto jsem tady, kvůli Sebastianovi.“

„Ne,“ odpověděl Coulter. „Ty jsi tady, protože já tě dokážu ochránit před Černým králem. Už ti zavraždil pěstouny. Co si myslíš, že udělá s tebou?“

„Mne nezabije,“ prohlásil Dar. „Přišel si pro mne. Vždyť to víš sám. Převracíš to naruby, aby sis ospravedlnil, cos udělal.“

„Zachránil jsem tě před ním.“

„Otevři to pouto,“ opakoval Dar.

„Ne.“ Coulter neústupně trval na svém.
 „Otevři ho.“
 „Ne. On tě přes to pouto najde. Copak to nechápeš? Možná, že právě to je pravý význam tvé vize. Že tě najde, a jakmile se mu to podaří, zničí Sebastiana.“
 „Vize nejsou jako nějaká podobenství,“ namítl Dar.
 „Vždycky to jsou útržky skutečného děje.“
 „Myslím si, že bychom tady neměli dál postávat a hádat se,“ prohlásil Adrian. „Jestli Černý král ví, kde Dar je, měl by jít Dar jinam.“
 „A my bychom možná také měli odejít,“ podotkl Adrianův syn.
 Podívali se přes rudokapa jeden na druhého.
 „Když ho nenecháme, nemůže nám ublížit,“ řekl Dar.
 „Mně se zdá, že dokáže napáchat hodně škody,“ poznamenala Chráněnka.
 „Jestli se jen přiblíží, stvořím stínozemí,“ řekl Dar.
 „Ten se dokáže dostat dovnitř,“ odvětil Coulter. „Má na to magii.“
 „Jestli ovšem to stínozemí najde,“ namítl Dar.
 „To by nemělo být tak těžké,“ odvětil Coulter.
 Dar se usmál. „Většinou stínozemí nejsou tak velká jako dědovo. Většina stínozemí je určena pro ukrytí malých skupin.“
 „Dokážeš to?“ zeptala se Chráněnka.
 Dar jí neodpovídal. Nespouštěl pohled z Coultera. Coulter měl světlé oči, světlejší než jakékoli modré oči, které kdy Dar viděl. „Já tě nepotřebuji,“ řekl mu Dar.
 „Právě jsem ti zachránil život,“ odvětil Coulter.
 „Opravdu?“ opáčil Dar. „Nebo jsi jen odsoudil k smrti toho, koho mám nejraději?“
 „Sebastian není živá bytost.“
 „Sebastian je živý,“ namítl Dar.

„Je to výtvar magie, není skutečný,“ odpověděl Coulter.

„Tak mi řekni, jaký je v tom rozdíl.“ Dar si založil ruce na hrudi. „Sebastian myslí. Cítí. Jí, spí a dýchá jako my všichni. Řekni mi, jaký je v tom rozdíl.“

„Nemá duši.“

Dar překvapeně nadskočil. Tohle slovo Coulter ještě nikdy nepoužil. „Ale ano, má. Já jsem ji viděl. Mluvil jsem s ní.“

„Je to jen část tebe samého,“ namítl Coulter.

„Je to Sebastian. Otevři to pouto.“

„Ne.“

Dar polkl. Vzpomněl si na tu podivnou bolest, kterou cítil, když se snažil pouto otevřít. Coulterovi se nějak podařilo zavřít ho tak, že to postihlo i jeho vědomí, i jeho tělo. Coulter měl mocnou magii. A to, co Dar vždycky bral jako samozřejmost a nikdy to dostatečně nedocenil, se nakonec obrátilo proti němu.

„Tak mi řekni, jak,“ požádal ho Dar. „Chci se Sebastianem znovu navázat spojení.“

„Ty ho otevřít nemůžeš,“ odvětil Coulter. „Tvá pouta ovládám já, a to ode dne, kdy zemřela tvá matka.“

„Lháři.“

Coulter pokrčil rameny. „Je to pravda. Jak jinak bych tě zachoval naživu?“

Na to Dar neměl co říct. Ve skutečnosti nevěděl, jak ho Coulter zachoval při životě, věděl jen, že ho Coulter zachránil a že si od té chvíle byli blízcí.

„Takže ty mi nepomůžeš?“ zeptal se ho.

„Myslím, že tvá pouta musí být uzavřena. Jinak by tě Černý král mohl najít. Já tě chráním, Dare.“

„Já o to nestojím,“ prohlásil Dar. „Ne za cenu Sebastianova života.“

„A to je právě důvod, proč tě chráním,“ pravil Coulter. „Protože vím, co je nejlepší.“

A to byla poslední rána. Dál už to Dar nevydržel. Ztratil své pěstouny, své přátele a všechno, co měl. Přišel za Coulterem požádat ho o pomoc a nakonec byl odříznut od posledního člověka, kterého považoval za součást své rodiny.

„Ty nevíš, co je nejlepší,“ prohlásil Dar.

„V tomto případě vím.“

Dar se podíval na Chráněnkou. Hryzala si spodní ret tak úporně, až jí po bradě stékala krev. Dar zvedl levou ruku a palcem jí krev otřel. Druhou rukou ji pohladil po vlasech.

„Jdu do Jahnu,“ sdělil jí. „Půjdeš se mnou?“

Utřela si ústa do rukávu. Ruka se jí třásla. Takový zármutek ještě nikdy nezažila. „Proč?“ zeptala se.

„Protože tě potřebuji vedle sebe,“ odpověděl.

„Tobě Feyové neublíží,“ namítla. „To nemohou.“

„Ale ostrované to zkusit mohou. Půjdeš?“

Pokusila se o úsměv, ale jak se jí rty napjaly, bolesti sebou trhla. „Stejně nemám kam jinam jít.“

„Nechod’ do Jahnu,“ ozval Coulter. „Právě tam budou feyští vojáci pátrat.“

„Myslel jsem, že podle tebe půjdou sem,“ pravil Dar.

„I sem.“

Dar pokrčil rameny. „Otevři mi to pouto a já udělám, co budeš chtít.“

„A když to neudělám?“

„Půjdu do Jahnu a budu Sebastiana chránit sám.“

„Chceš riskovat všechno kvůli kusu kamene?“

„Kvůli Sebastianovi ano,“ odpověděl Dar. „Stejně jako bych riskoval všechno pro tebe.“

„To bys udělal?“

Dar přikývl. „To bych udělal.“

Coulter vykulil oči a překvapeně o krok ucouvl. „Udělal jsem to kvůli tobě,“ řekl.

„Ne,“ odporoval Dar. „Udělal jsi to kvůli sobě. Já jsem dost starý a silný, abych o svém osudu rozhodoval sám. Nepotřebuji, aby někdo rozhodoval za mne.“

„Co se stane, když to pouto neotevřu?“

„Tak já zavřu to naše,“ prohlásil Dar. „A přestaneme být přátelé.“

„Naše pouto nemůžeš přerušit. Nevíš, co to udělá.“ Coultera se začínala zmocňovat panika.

„Zavřu ho, jako jsi ty zavřel moje pouto se Sebastianem.“

Coulter polykal tak těžce, až mu poskakoval ohryzek. Na okamžik zase vypadal jako ten samotářský, opuštěný chlapec, jakého Coulter znával jako dítě. „Já to pouto nemohu otevřít. Je to příliš nebezpečné.“

„Dobrá,“ odvětil Dar. Ponořil se do sebe a zabouchl poslední dveře, ty, které spojovaly jej a Coultera. Kolem nich v duchu stavěl jedno stínozemí za druhým jako řadu bludišť, která polapí či odradí kohokoli, kdo by se pokusil vlámat dovnitř.

Pak se vrátil. Coulter ho celou dobu upřeně pozoroval.

„Nedělej to,“ zašeptal. „Potřebuješ mne.“

Kdysi by ta prosba s Darem pohnula, ale teď už ne. „Ne,“ prohlásil. „Já tě nepotřebuji. Nikoho nepotřebuji.“

Podíval se na Chráněnkou. Měla vytřeštěné oči, na tvářích jí naskákaly rudé skvrny a ret jí otekl. „Jdeš se mnou?“

Přikývla.

„Tak tedy dobrá.“ Dar se otočil a vyšel z pole. Ani nečekal, až se k němu Chráněnka připojí.

„Dare!“ zavolal za ním Coulter. „Dare, počkej!“

Z hrůzy v Coulterově hlase Darovi naskočila husí kůže. Ale nezastavil se. Nepočkal. Jestli se má setkat se svým pradědem, ať se tak stane. Ale nedopustí, aby se

něco stalo Sebastianovi. Sebastian byl všechno, co mu
zůstalo.

Arianna poskakovala na úzké římse, křídla složená na zádech. Římse byla špinavá od prachu a ptačího trusu a podobně to vypadalo i ve stísněném podkroví. Do této části severní věže už dlouho nikdo nezavítal. Napadlo ji, jestli o tomto místě vůbec někdo ví.

Našla ho už jako malá. Přímo pod střechou hnízдили ptáci. Na podlaze měly hnízda myši. V celém podkroví to páchlo plísní a myšinou. Ale jí to bylo jedno. Shodila šaty na podlahu a proměnila se.

Úzká římsa byla vytesána přímo do kamene a překrýval ji okraj střechy. Nejednou už sem unikla před jinými ptáky. Římse nebyla vidět, dokud se pták nedostal až těsně k ní. Většina ptáků nebyla dost bystrá na to, aby hledala takové místo.

Tito ptáci budou.

Dnes stála před jiným nepřítelem.

Proměnila se do své drozdí podoby. Dole bylo feyských drozdů jen pár, málo na to, aby si jí všimli. Doufala, že si Feyové budou myslet, že je to skutečný pták. To ovšem také vyžadovalo pořádně si svou roli naplánovat. Kdyby vyletěla přímo z paláce, mohlo by to vyvolat podezření – ne nutně že je to dlak, ale že je ten pták nějak spojen s palácem. Solanda jí říkala, že u některých národů se ptáci využívají jako poslové, lidé je vycvičí, aby létali na určité místo, a k noze jim přivazují zprávy.

Když tomu věřila Solanda, budou tomu jiní Feyové věřit taky.

Arianna se opatrně podívala dolů. Z téhle výšky nerozeznala, kam se ti ptáci dívají, ale nebyla tak hloupá, aby si myslela, že když nevidí ona je, nevidí ani oni ji.

Pod ní se rozkládalo město. Na západě potáhl oblohu obrovský hrozivý černý mrak. Pramínky kouře se zvedaly i na jihu. S obavami zaznamenala, že kouř stoupá i z oblasti, kde ležela Svatyně. Na ulicích se pohybovali lidé, ale město bylo ponořeno do podivného ticha. Neslyšela žádné výkřiky ani nářek, a do konce ani řinčení zbraní.

Vadilo jí to. Nějak si nedovedla představit válku bez hluku.

Posunula se po úzké římse doprostřed. Důležité bylo vyletět přímo rovně, aby to vypadalo, že letěla nad palácem, a ne že vyletěla zevnitř. Tohle zkoušela jen párkrát. Vyžadovalo to velkou rychlost hned v okamžiku, kdy se ocitne ve vzduchu, a tu rychlost si musí udržet, jako by se nic nedělo.

Tohle nebyli opravdoví ptáci. A to ji trápilo. Nevěděla, jestli se díky Feyům budou držet zpátky, nebo jestli je Feyové naopak popoženou.

Roztáhla křídla. Podél zdí vířil lehký vánek a čechrál jí peříčka. Díky tomu vánku bylo vzletnutí ještě obtížnější. Bude muset vložit do přímého letu všechnu sílu. Nesmí zakolísat, nesmí udělat chybu.

Vyčkala, až vítr ustane, pak se vrhla z římsy a zvolna mávala křídly. Maličko klesla a zahnula doleva, pryč od kouře a Feyů. Znala ptáky natolik dobře, aby věděla, že žádný pták dobrovolně neletí do ničeho nebezpečného.

Měla co dělat, aby se ovládla a nedívala se po Feyích. Však brzy pozná, jestli ji pronásledují. Ale věděla, co by v takovém případě udělala. Částečně by se proměnila a vysvětlila, kdo je. Kdyby ji chtěli zajmout, museli by ji chytit a Arianna počítala s tím, že se tomu bude umět vyhnout.

Na této části nebe byla sama.

Vyletěla výš. Zvěrojezdci obklíčili celý palác. Byli to samí ptáci. Obklíčili palác ve dvacetistupech.

Byli to široko daleko jediní Feyové, kteří nebojovali. Ve východních čtvrtích Jahnu vytahovali Feyové ostrovany z domovů a venku je stahovali z kůže. Pomalá, trýznivá smrt. Ten bolestný nářek Arianna v paláci neslyšela, ale tady byl hrůzný. Zoufalé výkřiky splývaly do jediného velkého zoufalého sténání.

Zahnula doprava a zamířila k Cardidě. Řeka byla prázdná. Žádné lodě. Feyové se sem museli dostat jinudy. Ani na mostě přes řeku nikdo nebyl.

Ani na ulicích to nebylo jiné.

Až na okolí Svatyně, kterou obklopovala další mračna Feyů. Pramínky kouře, které předtím viděla, stoupaly ze spodních pater Svatyně. Oheň zjevně sílil a kouř z přízemí už nebyl bílý, ale inkoustově černý a páchl spáleným lidským masem.

Zvedl se jí žaludek. Ven vybíhali audové a vbíhali Feyům rovnou do náruče. Nádvoří bylo zaplněno zvířaty, která trhala, drásala a žrala mrtvolý ostrovanů. Po celé svaté půdě byly roztroušeny lidské pozůstatky: okousané hlavy, rozervané údy.

Do hrdla jí stoupala žluč. Polkla. Ještě nikdy nezracela zobákem a nehodlala s tím dnes začít, ať uvidí, co uvidí.

Ani tady nebylo ticho. Zvěrojezdci vyli, vrčeli a mručeli. Ostrované vřískali a do toho se ozývalo praskání plamenů a hukot ohně. Proletěla nad tím, přeletěla řeku zpátky a zamířila na západ, kde viděla nejhorší mračna kouře.

Doletěla blíž a hrůzou jí uvázl dech v hrdle. Tady stávaly řady domů. Teď z nich zůstaly jen dýmající trosky a na ulicích ležely zuhelnatělé mrtvolý. Tady nebyli žádní Feyové – ti už se přesunuli jinam. A nebyli tu ani žádní ostrované, tedy ne živí. Ze sutin uprchlo pár zvířat, která se zmateně pohybovala po ulicích a nevěděla, jak té zkáze uniknout.

Za celý život neviděla tolik mrtvých.

Jak se to jen mohlo stát a tak rychle? Ten Fey přece teprve včera večer oznámil, že Feyové připulili, Jak se jich tu mohlo najednou tolik objevit, aniž si jich někdo všiml?

Slétla co nejniž ke ztichlým, dýmajícím troskám. Vypadalo to, jako by lidé prchali z domů narychlo, jako by byl požár založen, když ještě spali. Co jí to jen Solanda říkala? Tajemstvím úspěšné války je zaskočit oběť naprosto nepřípravenou.

Naprosto nepřípravenou.

Zatímco se hádali v Sebastianově komnatě s otcem, zatímco se trápila nad Solandiným odchodem, Feyové zaútočili. Rychle. Stejně rychle obklíčili palác.

Ptáci mlčeli. Práví ptáci nikdy nemlčí. Tohle věděla, ale do této chvíle na to nepomyslela. Spokojení, klidní ptáci zpívají, cvrlikají a vrkají. Tihle seděli a čekali.

Jako by čekali na nějaký rozkaz.

Pach seškvářeného masa byl tak silný, že jí prostupoval celou, vnikal jí do nosu a hrdlem až do žaludku. Zapochybovala, že se ho kdy zbaví.

Její město už nikdy nebude stejné jako dřív.

Její domov už nikdy nebude jako býval.

Ještě před pár dny se starala o své mateřské znaménko, o to, jak vypadá, a trápila se tím, jak se na ni lidé dívají. Teď už na tom nezáleželo. Mnoho těch, kteří na ni tak divně zírali, už pravděpodobně zemřelo. Ale její mateřské znaménko, známka dlačství, by mohlo ostatní zachránit. Když to Arianna dokáže.

Když se nebude schovávat, jak po ní chtěl otec.

Kousek dál pochodovaly směrem k Jahnskému mostu celé šiky Feyů. Mířily do Svatyně. Praděd je chytrý. Velmi chytrý. Svatyně zničila první vojsko, takže praděd nejdříve zneškodnil Svatyni, a to dřív, než si ostrované všimli, že vůbec dorazil.

Feyové nevyjednávají, jak chtěl otec. Budou jen dobývat. Chtějí to tu obsadit.

Což znamená, že se její rodina musí nějak bránit. Bez svěcené vody byli najednou slabí. Zaskočilo je to. Musí se vzpamatovat.

Zamířila zpátky na sever, k paláci. Jahnskými ulicemi pochodovaly další oddíly a vyháněly lidi z domovů. Znovu slétla níž, a pak se zarazila. Nemůže s nimi bojovat. Je sama a všechny lidi dole stejně zachránit nemůže. Jediné, co teď může udělat, je nahlásit všechno otci a nepřestat doufat.

Slíbila šamance, že se svého praděda nedotkne – a to splní.

Ale ten slib se netýkal jeho vojska.

Toto byl její ostrov a on neměl právo ho zničit.

Na to neměl žádné právo.

Rázným krokem vstoupil Rugad do svého stínozemí. Toto bylo druhé největší stínozemí, jaké na Modrém ostrově vybudoval. Postavil ho mezi starým stínozemí svého syna a Jahnem – dokonalé místo k přenocování. Dokud sem nevstoupil, ani si neuvědomil, jak nepříjemně se cítil ve zničeném stínozemí.

Takhle mělo vypadat vojenské stínozemí. Podél stěn stály stany. Uprostřed byla vztyčena dlouhá, rovná řada dalších stanů. Mezi řadami stanů zůstaly uličky, kudy se dalo procházet, a to bylo všechno. Stany sloužily jen k tomu, aby lidé měli trochu soukromí. Byly vyrobeny ze zvláštní látky, kterou objevil v Nyei, z látky, která vzdorovala stínozemní šedi a vnášela do jednotvárné stavby trochu barev. Červená sice vypadala jako narůžovělá a jasně zelená jako šedozelená, ale přesto ty barvy vnášely do stínozemí trochu života a zvedaly lidem náladu.

O jídlo a osobní potřeby se staral každý voják sám. Obyvatelé stínozemí se v průběhu bitev měnili. Někdy zde přespávali jen velitelé. Někdy pěchota.

Ale nikdo se tu neskrýval! Navzdory synovu pojetí nebyla stínozemí zamýšlena jako úkryt. V tuto chvíli zde byli povětšinou vojáci, kteří pracovali na zničení Rugarova stínozemí. Odpočívali před bojem v Jahně. Feyové už dávno zjistili, že vyhrát válku znamená mít dost bojových sil na to, aby mohla vždycky část vojáků útočit a část odpočívat. Dobře odpočaté oddíly nedělají chyby. Dobře odpočaté oddíly pobíjejí jen nepřátele, nikoli sebe.

Rugad si už ani nevzpomínal, kolikrát viděl na nepřátelské frontě vyčerpané oddíly zapalovat ohně, postupovat kupředu a nešťastnou náhodou zabíjet ve vlastních řadách.

Ti, kteří bojovali v poslední bitvě, byli vyčerpaní na duchu i na těle. Rugad to chápal. Zabít jiného Feye vyžaduje značnou sebekázeň, a ta sebekázeň stejně nezabrání úvahám: Co kdybych to byl já?

Pohledem přelétl mdle zbarvené stany určené pro Gela. Pěšce nebylo nikde vidět, ale při bližším pátrání Rugad vězeňský stan nakonec našel. Kolem bylo na strážích několik pěšáků a s nimi tu bylo i pár pěšců. Ve stínovém světě bylo vězňů jen málo – obvykle jen ti významní nebo ti, kteří budou mít nějakou spojitost s tímto tažením.

Když procházel mezi stany, uviděl Mudřece. Měl na sobě vojenskou tuniku bez rukávů, která odhalovala jizvy na pažích. Cipy mu visely na zádech a konečky drhly o tmavé kalhoty. Uviděl Rugada, zastavil se a počkal, až se přiblíží.

„Potřebuji malý oddíl, který se vrátí na polnost uprostřed ostrova,“ spustil Rugad bez úvodu. „Mám dobrý důvod se domnívat, že se tam skrývá můj pravnuček.“

„Pak by byl možná lepší větší oddíl,“ navrhl Mudřec.

Rugad zavrtěl hlavou. „Nechci, aby byli nápadní. Pokud to půjde, rád bych toho chlapce překvapil. Je také možné, že na mne čeká.“

„Výborně,“ odvětil Mudřec.

„A ještě něco, Mudřeci. Sděl vojákům, koho hledají. Nesmí se dopustit sebemenší chyby. Chci ho živého a zdravého.“

„Ano, pane,“ odpověděl Mudřec.

„Čím rychleji to zvládneme, tím lépe,“ dodal Rugad. „Doporučoval bych poslat do nejbližší posádky nějakého ptakojezdce.“

„Většina odešla do Jahnu.“

„Ale ne všichni,“ odvětil Rugad a zabodl do Mudřece výhrůžný pohled. „Jasně?“

„Ano pane. Zařídím to, pane.“ Lehce sklonil hlavu a ještě dodal. „Chce s tebou mluvit Přízrak.“

„Ať na mne počká v mém stanu. Nejdříve musím vyřídit ještě jednu záležitost.“

Mudřec vrhl přes rameno krátký pohled na vězeňský stan. „Vzteká se, jak se s ní zachází.“

„A bude ještě vzteklejší, jestli nebude spolupracovat. Zůstala naživu jen díky tomu, že nám došli převtělovači.“

Mudřec se maličko pousmál. „Nepodceňuj ji, pane.“

„Je to dlak,“ pravil Rugad. „A ty já nikdy nepodceňuji.“

„Podle všech zpráv také zabila tvého syna.“

Rugad jen klidně přikývl. To nebylo zas tak špatné, jak to mohlo připadat někomu jinému. Jestliže zabila Rugara, prokázala Rugadovi dobrou službu.

Pokračoval dál k vězeňskému stanu. Stanové plátno u vchodu bylo spuštěné a přivázané začarovaným lanem. Tento stan byl šedivý a uvnitř byla tma. Nějaký pěšec podal Rugadovi feyskou lampu.

Rugad si ji pozorně prohlédl. Lampa hořela jasně. Duše uvnitř zářily tak silně, že něco takového už dlouho neviděl.

„Feyské?“ zeptal se.

Pěšec zavrtěl hlavou. „To by bylo příliš nebezpečné,“ odpověděl. „Bereme jen ostrovní duše.“

„Dobrá,“ odvětil Rugad. Nestál o to, aby se nějaký ztroskotanec dostal kamkoli do blízkosti jeho vojáků, byť by neměl tělo.

Vzal si lampu s sebou dovnitř. Před vchodem stáli čtyři strážníci a další tři seděli uvnitř na rohoži. Rugad na ně luskl prsty a všichni tři odešli.

Uprostřed stanu stála Solanda. Měla na sobě halenu a kalhoty, všechno od krve. Tmavě plavé vlasy měla volně rozpuštěné. Za těch dvacet let nezestárla ani o

den, pořád vypadala na dvacet, byť jí bylo přinejmenším tolik jako Rugarovi, možná i víc.

„Doslechl jsem se, že jsi zabila mého syna,“ začal Rugad.

Bojovně zvedla bradu. Na zlaté pleti se jasně rýsovalo tmavé znaménko. „Vzepřel se šamance.“

„Vizionáři nemusí poslouchat šamany.“

„Lžeš,“ prohlásila Solanda. „Vizionáři šamany potřebují. A to o to víc, když jsou slepí.“

„Chceš snad své jednání ospravedlňovat slepotou mého syna?“

„Nebudeme si tu na nic hrát, Rugade. Já už nemám co ztratit. Víím, jak snadno mne můžeš zabít a vytáhnout ze mne všechno, co víím.“

„Tak by ses ke mně měla chovat slušněji.“

Jen si odfrkla. „Slušnost není mezi námi na místě. Žila jsem v téhle pustině, protože jsi mne sem poslal jako do vyhnanství, protože mne tvůj syn k sobě připoutal a protože jsem se neměla jak vrátit domů a znovu si dobýt svou čest. Jsem zneuctěná stejně jako všichni ti Feyové, které jsi dnes povraždil, a přitom jsem si to nijak nezavinila.“

„Tak mi vysvětli, jak je možné, že žiješ.“

Založila si ruce na hrudi. „Protože ti došli převtělovači.“

„Mám tady ve stínozemí další.“

Přikývla. „Ale ty mne chceš nejdříve vyslechnout, abys zjistil, jestli nevím něco, co ty ještě nevíš.“

„Domnívám se, že toho víš hodně, co já ještě nevím.“

„Přestaň si se mnou zahrávat, Rugade. Ty chceš svého pravnuka.“

„Rozumím tomu tak, že mám dva.“

Zarazila se, naklonila hlavu na stranu, jako by naslouchala nějakému vzdálenému zvuku, a pak pravila: „Dva pravnuky?“

„Ano.“

Dala se do upřímného, zvonivého a naprosto nepatřičného smíchu.

Rugad utěsnil stanové plátno u vchodu. Ted' byli sami. Světlo z feyské lampy všechno pozlatilo. Solandin stín dopadal na protější stanovou stěnu, jeho na boční. Stíny vypadaly strnule, lapeny jejím smíchem a jejími vědomostmi.

Váhal, jestli se touží dozvědět něco víc. Někde se ve svých předpokladech zmýlil. Ale on se mýlil jen vzácně.

„Máš pravnuka a jeho golema, Rugade,“ sdělila mu Solanda. „Tvůj syn tvého pravnuka ukradl a nahradil ho podvrženým dítětem, a ta tvoje úžasná vnučka na to nikdy nepřišla.“

„To ona dala tomu podvrženému dítěti život?“

Solanda zavrtěla hlavou. „To udělal tvůj pravnuk.“

„Já bych toho golema odhalil,“ pravil. „Pod tlakem se rozpadají.“

„Ten golem mi starosti nedělá,“ odvětila Solanda. „Ten se o sebe buď nějak postará, nebo zemře.“

„A můj pravnuk?“

„Je to nadaný vizionář, ale je mi jasné, že tohle už víš. Jsem si jistá, že právě proto jsi tady.“

„To je všechno jasné, Solando, a nic z toho není nijak špatné. Ale ty mi neříkáš nic nového.“

„Tak mne nech domluvit,“ odvětila. Založila si ruce v bok a zavrtala do něj pohled, jako by byl vězněm on. „Na ostrově je nějaká divoká magie.“

„Na to už jsme přišli a jejich jed jsme zneškodnili.“

„Ten jed je jen jedním projevem. Tvůj pravnuk je jejím dalším projevem. Už se takový narodil, a jako

tříletý měl první vizi. Ve stejném roce vybudoval stínozemí. Ale není to válečník.“

„Jak by taky mohl být, když vyrůstal tady?“

„Už teď ho omlouváš, Rugade,“ podotkla Solanda. „Diamantini bratři musejí být vskutku beznadějní.“

„To bych raději nechal vládnout svého syna,“ odtušil.

Solanda se usmála. „Zoufalství a přibývajících léta. To nejsou pro Černého krále ty nejlepší vyhlídky. Jsi slepý?“

Nijak se nad tou otázkou nepohoršil. Jeho život už vskutku visel na vlásku. Měla pravdu: neměla co ztratit a mohla s ním jednat na rovinu.

„Ne,“ odpověděl.

„Lžeš. Rugar byl slepý. Musíš být taky.“

Rugad zavrtěl hlavou. „Mám vize, dokonce i na tomto ostrově. Viděl jsem svého pravnuka plout na Leut. Viděl jsem naše vítězství a viděl jsem smrt jejich rocana. Viděl jsem mnoho věcí, Solando, a počítám, že to ještě nějaký čas potrvá, než se všechny mé vize naplní.“

„Ale neviděl jsi to nejdůležitější ze všeho,“ odvětila. „Máš dvě pravnoučata, Rugade.“

„Ale ty jsi říkala, že jedno je golem.“

„Protože tys mluvil o dvou pravnucích.“

Odložil feyskou lampu na zem, aby mu neviděla do obličeje a nepostrehla, jak ho to překvapilo. Takže se opravdu zmýlil. Ale to už bylo v povaze všech vizí. Jen nástin událostí, zčásti překvapivých či objevných.

Nicméně by si byl myslel, že něco tak významného jako svou pravnučku by přece jen viděl.

„Tak pravnučka,“ pravil a vstal. „Jak to víš?“

„Byla jsem u toho, když se narodila. Vychovala jsem ji.“

Dal se do smíchu. Chechtal se na celé kolo a ani se nesnažil smích potlačit.

„Málem bys mne dostala, ty dlaku,“ poznamenal po chvíli. „Ale je dobře známo, že dlaci děti nevychovávali.“

„To je pravda, nevychovávali,“ souhlasila Solanda. „Až na tento jediný případ.“

Strnul. V jejím hlase slyšel zvonit pravdu. Kromě toho věděl, že Diamanta zemřela při porodu krátce předtím, než zemřel Rugar. Ale Rugad to dítě nikdy neviděl, takže předpokládal, že také zemřelo.

„Ona je dlak?“ zeptal se. „To přece není možné. Její matka byla vizionářka a její otec žádnou magii neměl.“

„Na něco jsi zapomněl,“ podotkla Solanda. „Na tomto ostrově je divoká magie. Její otec je přímým potomkem zakladatele jejich náboženství, a právě z toho náboženství se vyvinul ten jed.“

„Ona je dlak,“ opakoval si sám pro sebe.

„Jo, ale to ještě není všechno,“ pokračovala Solanda. Pohupovala se na špičkách, jako by nedokázala ovládnout své vzrušení. „Má několik podob.“

„Kolik?“

„Já jsem viděla dvě. Tvrdí, že jich má ještě víc. Sama neví kolik. Říká, že pokaždé, když si nějakou nazkouší, umí se do ní proměňovat.“

„To není možné.“

„U průměrného Feye ne,“ souhlasila Solanda. „Ale stejně tak je to s vizí ve třech letech. To je ta divoká magie, Rugade.“

Rugad se zhluboka nadechl. Srdce mu bušilo. „Ona je mladší?“

Solanda přikývla.

„Proč mi o ní vyprávíš? Chceš si zachránit kůži?“

„Částečně ano. Ale taky proto, že to musíš vědět, Rugade. Ona je tvůj osud.“

„Viděl jsem plachtit na Leut jejího bratra.“

„Nenech se ošálit svými vizemi, Rugade. To se stalo Rugarovi mockrát. Ty ji potřebuješ, Rugade.“

„Vyrostla ve stínozemí?“

„Vyrostla v ostrovním paláci. Ví o Modrém ostrově všechno.“

„Takže bude na jeho straně.“

„Jistěže,“ souhlasila Solanda. „A toho právě můžeš využít.“

Rugad se rozesmál. Jeho pravnučka, a vychovaná změkčilými ostrovany. Jako by ji mohl k něčemu využít. „Ta mne poslouchat nebude.“

„Bude, když jí to řeknu.“

„Další hra, Solando?“

Solanda si ho změřila pohledem. Pohledem kočky, která ví, že má navrch. „Já jsem jí skoro stejně blízká, jako bych byla její matkou, Rugade. Poslechni mne.“

„Matku, která zaprodala svou dceru nepříteli?“ opáčil Rugad.

„Ty nejsi nepřítel,“ odvětila Solanda. „Ty jsi Černý král.“

„A tys mi zabila syna,“ odvětil Rugad. „To se dá chápat jako zrada.“

Solanda se usmála. „Chápat je výstižné slovo. Ano, dá se to chápat jako zrada. A taky se to dá chápat jako projev vlastenectví. Třeba jsem ti prokázala dobrou službu, když jsem na sebe vzala odpovědnost za čin, který jsi nemohl vykonat sám, Rugade.“

„Třeba,“ odpověděl. „Ale proč bys mi měla vydat tu dívku?“

„Protože ona je mnohem víc než jen ostrovní princezna. Je více feyská než jakýkoli Fey, kterého jsem kdy v životě potkala. Je hodna života, pro který byla zrozena.“

Rugad si založil ruce na hrudi a usmál se. „Máš ji ráda. Ctím lásku, zejména u dlaků, ale to mne nezviklá.“

„Mělo by,“ odpověděla Solanda a shrnula si tmavě plavé vlasy z obličeje. „Zlobil ses na Rugara, že si vzal s sebou Diamantu. Myslel sis, že Diamanta je budoucností Feyů. A měl jsi pravdu. Byla. Byla naší budoucností díky dítěti, které porodila. Ale ne díky synovi. Její syn má vize, to ano, ale neumí se proměňovat. V něm se divoká magie neprojevila tak silně.“

„Smršť viděl dva chlapce. Jeden mluvil ostrovsky a druhý feysky. Říkal, že oba byli bystří.“

„Golem má určité vlastnosti tvého pravnuka. Právě tvůj pravnuk mu dal život.“

„Takže Smršť viděl golema a mého pravnuka.“

„Vypadá to tak.“

„Ale jestliže můj pravnuk dal život golemovi, udržel stúnozemí a ve třech letech měl vize, musí mít divokou magii.“

„Ale ne tak mocnou, jako Arianna.“

„Ta dívka?“

Solanda přikývla.

„Má ta dívka vize?“

„Ještě ne,“ odpověděla Solanda. „Ale je jí teprve patnáct. Ke svému dlačství dospěla jako velmi mladá. Takže asi bude mít vize. Je to dcera vizionářky.“

„Její bratr měl vize, když mu byly tři.“

„Její bratr má jen tuto moc. Ona má dvě.“

„Tím si nemůžeš být jistá,“ namítl Rugad. Váhal, jestli se mu chce v tu dívku uvěřit, jestli se mu chce uvěřit ve všemocné dítě, které má jeho krev.

„Tohle jsi říkal i o Diamantě,“ připomněla mu Solanda. „Ta dospěla do svých vizí, až když jsi ji poslal s Rugarem. Myslel sis, že do své magie nikdy

nedospěje. Bylo jí osmnáct. Byla o tři roky starší než Arianna. Zmýlil ses.“

Ruce mu klesly. Zmýlil se. A cítil, že tohle byla největší chyba jeho života. Jediný okamžik, kdy si Rugar prosadil svou. Rugar s sebou odvedl Diamantu, budoucnost Feyů, aby ho otec nemohl zradit.

Nevyšlo mu to. Diamanta Rugarovi nepomohla dobýt ostrov, přinejmenším ne tak, jak ho chtěl dobýt on, a Rugad zůstal v Nyei, vnitřním zrakem to zdálky sledoval a doufal, že je jeho vnučka všechny zachrání. Když se tak nestalo, když zemřela, zaměřil se na své vnuky, na beznadějného Mosta a ty ostatní, a myslel si, že by z nich možná mohlo vyrůst něco lepšího. Jejich vizionářství však bylo ubohoučké a rozum ještě ubožejší. S tím se nedalo nic dělat. Těžko z nich mohl udělat vojevůdce.

Zůstala mu jen vize o jeho pravnukovi.

Jeho pravnuk ho dovedl sem. Solanda měla pravdu. Rugad byl zoufalý. Po celý život se upínal k budoucnosti, ale dokud nebude mít nástupce, vypadá celá budoucnost bledě.

„Mám pravdu, že?“ zeptala se Solanda.

Nechal lampu být, ale neobrátil se k ní obličejem. Nemohl.

„Říkalas, že na ostrově je divoká magie. Možná, že ta dívka nikdy do svých vizí nedospěje.“

„To je pravda, možná že ne,“ souhlasila Solanda.

„Ale myslím si, že na tom nezáleží.“

Tentokrát se k ní obrátil. Ve stanu začínalo být horko. Nepočítalo se s tím, že bude stanový závěs tak utěsněný na tak dlouho. Stála s rukama zapřenýma v bok. Rozhodný, bojovný postoj.

„Protože ty máš dvě pravnoučata, jedno nadané vizemi a druhé dlačstvím. Pomysli jen, jakou moc mají dohromady.“

„Nemůžou vládnout dohromady,“ namítl Rugad. „Na Černém trůnu je prostor jen pro jednoho.“

Solanda zavrtěla hlavou. „To nevíš. V Černé rodině se dosud nenarodili dva vhodní uchazeči o trůn zároveň.“

„Ale ano,“ odvětil Rugad. „V Ycynu se chopila moci Černá královna, protože byla nejstarší. Ale když zemřela bezdětná, nastoupil na trůn její bratr. Staly se už i jiné případy, ale nikdy se o trůn nikdo s nikým nedělil.“

Solanda se usmála. „Jestliže tu jsou dva vhodní uchazeči, nech je, ať si to vybojují mezi sebou.“

„Nějak se mi nelíbí tvůj úsměv, Solando.“

Pokrčila rameny. „Mladý Dar byl vychován u ztroskotanců. Nedá se s Ariannou vůbec srovnávat.“

„Nemohou spolu bojovat. Vždyť to víš sama.“

„Stejně jako jsi ty nemohl zabít svého ubohého syna,“ podotkla Solanda.

Rugad se zhluboka nadechl. Nelíbilo se mu, jak je ta žena před ním chytrá. Jen vzácně se setkával s rozumem stejně bystrým, jako měl sám. Nelíbilo se mu, že má stát na opačné straně.

„I ona byla vychována ztroskotancem,“ poznamenal. „A žila u nepřátel.“

„Já jsem válečník, Rugade, ne ztroskotanec,“ odporovala Solanda. „A Arianna ví o Feyích víc než její bratr. Je to válečnice. On ne. A ona udělá, co jí řeknu.“

„Opravdu?“ opáčil Rugad. Přisunul světlo o kousek blíž a postavil ho na zem mezi ně. „Tak proč jsi byla ve stínozemí bez ní?“

Solanda na okamžik uhnula pohledem, ale hned se na něj zase podívala. Většina lidí by si toho mrknutí ani nevšimla. Ale Rugad ano. A to mu jako odpověď úplně stačilo.

„Já nejsem k paláci přivázaná,“ prohlásila Solanda.
„Jsem svobodná a můžu si chodit, kam se mi zlíbí.“

„Byla jsi,“ podotkl Rugad tiše. „Mohla sis chodit,
kam se ti zachtělo.“

Zůstala na něj tupě civět s otevřenými ústy a vzápětí
se jí v očích objevil strach. Byl rád, že to pochopila. Že
nebylo nutno nic vysvětlovat.

„Ty mne potřebuješ, Rugade.“

„Opravdu?“ Z toho strachu, který teď opatrně
skrývala, ho uvnitř mrazilo. Měla být chytřejší. Strach o
život jí zatemnil mozek a ona rázem ztratila svou
břítvou odvalu.

„Ona mne poslechne.“

„Jsem si jist, že převtělovače poslechne zrovna tak.
Jestliže byla vychována u ostrovanů, pravděpodobně
nikdy žádného neviděla.“

„Nedělej to,“ řekla Solanda. Najednou byla úplně
klidná. „Mít na své straně dva dlaky by bylo velmi
cenné.“

„Nevěděl jsem, že mám nějakou stranu,“ odušil
Rugad. „Do zítřka tento ostrov obsadím, a pak se se
svými pravnoučaty vydám na Leut.“

„Ona odtud neodejde.“

Rugad pokrčil rameny. „Dvě pravnoučata.
Nepotřebuji je obě.“

Solanda si olízla rty. „Děláš chybu, Rugade.“

„Nedělám,“ odpověděl tiše. „Chybu děláš ty,
Solando. Ta dívka mi bude užitečná, ale ona tvé
ztroskotání nesmaže.“

„Já jsem neztroskotala,“ bránila se Solanda. „Kvůli
tobě jsem zabila Rugara. Vychovala jsem tvou
pravnučku. Dlužíš mi za obě.“

„Za vraždu člena Černé rodiny ti dlužím dlouhou a
trýznivou smrt,“ pravil Rugad. „Za pomoc, kterou jsi

věnovala mé pravnučce, ti mohu zajistit tu nejlehčí smrt. To je vše, co pro tebe mohu udělat.“

„Rugade.“ Solanda postoupila o krok dopředu.

Rugad zvedl ruku a Solanda se zastavila. „Té dívce je patnáct,“ řekl. „Už tě nepotřebuje. Dokáže přežít i bez tebe. Tvrdíš, že dbáš o prospěch Feyů. Pokud tomu tak je, zajisté pochopíš, proč nemohu nechat naživu jediného ztroskotance.“

„Rugade...“

„Žila jsi dlouho, Solando, a teď máš někoho, kdo pro tebe bude truchlit. To ti musí stačit.“

V očích se jí zablesklo. „Až ty budeš stát tváří v tvář smrti, Rugade, vzpomeň si na mne.“

„Jestli očekáváš soucit, jsi na špatné adrese.“

K jeho překvapení se usmála. „Už jsem čelila horším z tvé rodiny,“ řekla a napřímila se v ramenou. „Pošli jsem svého převtělovače. Jsem připravena.“

Rugad jí kývl na pozdrav, vzal feyskou lampu a odešel ze stanu. Venku bylo chladněji. Podivné, nikdy takový rozdíl nezaznamenal.

Zhluboka se nadechl, aby z plic vyhnal pachut' zklamání. Byla by mocným spojencem, ale nikdy by se na ni nemohl úplně spolehnout. Zavraždila jeho syna, takže byla schopná se vzbouřit proti Černé krvi. Její láska k jeho pravnučce by mohla být nebezpečná pro jeho pravnuka.

Příliš velké riziko s nadějí na příliš malý zisk.

Ale stejně to bylo smutné. Byla silná, skvělá, úchvatná. Dlaci byli opravdu ti nejlepší Feyové.

Stráže u vchodu ho ostražitě pozorovaly. Rugad jim pokynul na pozdrav a procházel mezi stany, až našel Gela.

„Vezmi deset svých nejlepších vojáků a zabijte ji,“ nařídil mu.

Gelo na něj tupě zamrkal. „Myslel jsem, že použiješ nějakého převtělovače,“ poznamenal.

„To si ona myslí taky.“ Rugad se usmál. „Ale proč bych měl dopřát vražedkyni svého syna tak lehkou smrt?“

Gelo srazil podpatky a přikývl. Pak prošel kolem Rugada dozadu a začal si vybírat svou popravčí četou.

Solanda bude očekávat nějakého převtělovače. Tak bystrý mozek jako její by možná dokázal vymyslet způsob, jak se vyhnout smrti a utéct. Ale popravu očekávat nebude, a už vůbec ne popravu určenou pro zrádce.

Bude to lekce pro ni i pro ostatní. Rodina Černého krále je nedotknutelná. Takovou lekci neudělil už dvacet let. Ale teď toho bylo zapotřebí.

Takže má pravnoučata.

Chlapce a dívku.

Vizionáře a dlaka.

Divoká ostrovní magie se vyplatila. Rugarova nedočkavá touha dobýt Modrý ostrov Feyům poskytla ten poslední kousek magie kterou potřebovali, aby ostrov nakonec skutečně dobyli a vytáhli na zbývající pevniny. Rugad se ještě dožije dobytí Leutu. Tolik ještě věděl. A jeho pravnoučata vykonají zbytek. Divoká magie.

To bylo přesně to, co potřeboval.

Chodba se svažovala, Con klouzal rukama a hlavou napřed po mechem pokryté zemi a nemohl se zastavit. Pak se chodba najednou rozšířila, strop se zvýšil a Con ucítil svěží vzduch s bahnitou příchutí řeky a slabě hnilobným pachem.

Dostal se na druhou stranu.

Kámen pod mechem už ohladila léta prosakující voda. Bezmocně sjížděl dolů a marně se snažil rukama i nohama brzdit. Pochodeň upustil hned na začátku chodby. Skutálela se před ním někam dolů a zmizela ve tmě.

Ani ji neslyšel dopadnout na dno.

Už neslyšel vůbec nic a to mu dělalo starosti. V duchu už se viděl jak klouže, dokud pod ním zem nezmizí, pak bude zbytek cesty padat někam do neznáma a nakonec si poláme kosti. Nebude moci vylézt nahoru a nikdo už ho tady nenajde.

Nikdo ani neví, že je tady.

Postupně zpomalil, až zůstal ležet na zemi ve svažující se chodbě a srdce mu bušilo. Bylo tu ticho a Con slyšel jen vlastní přerývaný dech. Po tom dunivém feyském pochodu mu ticho najednou nahánělo hrůzu.

Posadil se, lapal po dechu a hmatal po křesadle. Všechno, co měl s sebou, bylo rozmačkané a ulepené od slizkého mechu, ale zdálo se mu, že mu nic nechybí. Vzal další pochodeň, zažehl ji, a když chytila, oslepeně zamžoural.

Černé zdi pokrýval mech. Chodba se ještě rozšiřovala. Tady by mohlo projít i několik lidí vedle sebe. Strop byl vysoký a starý – kameny z něj místy vypadaly a ležely roztržštěné na zemi.

Vstal. Kutnu měl nacucanou vodou a visela na něm jako pytel. V obličeji byl ulepený od bláta. Ruce měl

celé černé a usoudil, že nohy jsou na tom stejně. Ale to teď bylo vedlejší. Teď se hlavně musí dostat do paláce.

Podle mapy se tady chodba větvila. On musí odbočit do nějaké postranní chodby. Odtud se dalo dostat do paláce více cestami. Hlavně si musí zvolit nějakou chodbu vedoucí na sever.

Takže nejdříve musí zjistit, kde je sever.

Věděl jen tolik, že je to směrem od řeky, a tolik ještě určit dokázal.

Zhluboka se nadechl a vyrazil kupředu. Nohy ho bolely. Musel si je při tom sjíždění nějak pohmoždit. To ticho ho rozčilovalo. Vlasy na hlavě se mu ježily. Měl divný pocit, že ho někdo pozoruje.

Tohle místo Feyové přece objevit nemohli.

Ale co když ano?

Chodba se stáčela a klesala. Usoudil, že by mohl být pod přístavními sklady, ale nevěděl, jak si to má potvrdit.

Zvedl pochodeň před sebe, rázně vykročil, vzápětí si narazil palec o nějaký kámen a tiše zaklel. Pak poprosil Nejsvětějšího o odpuštění, že se tak rouhá. Za třináct let svého života ještě nic takového nezažil.

Zahnul za roh a před sebou zahlédl jakýsi pohyb. Na hromadě beden tam seděl muž s ženou. Zastavil se. Žena se podívala na muže a vzápětí Cona zasáhlo cosi do zad. Někdo mu vytrhl pochodeň, čísi ruce mu sevřely paže a strhly mu je za záda.

mlčel. Nevěděl, jestli to nejsou Feyové.

Někdo mu držel ruce za zády tak pevně, až se mu kůže na hrudi napínala. Nevzpouzel se. Nemohl. Zjevně jich na něj bylo příliš mnoho.

Jeho pochodeň zmizela někde vzadu. Viděl jen toho muže a ženu. Seděla a světlo z její pochodně jí ozařovalo zlaté vlasy a rudé šaty. Byla už starší, ale pořád byla krásná.

Muž byl vysoký, ale do tváře mu Con neviděl. Jeho výška ho však vyděsila. Tak vysocí jsou jen Feyové, ostrované ne.

„Myslel jsem si, že chováš řeholníky v úctě, Denle,“ ozval se ten vysoký muž. Jeho hlas se rozléhal po celé jeskyni a ozvěnou se odrážel od stěn. Takovou moc a sílu Con ještě v žádném hlase neslyšel.

„Neposmívej se mu,“ napomenula ho ta žena.

„Já se nikomu neposmívám. Já jen přemýšlím, proč Denl nenechal toho auda vejít.“

„Moh to bejt Fey,“ pronesl nějaký mužský hlas za Conem.

Con neříkal nic. Nevěděl, jestli to není nějaká past.

Ze stínů se vynořovali další muži a postupně si sedali na bedny a na zem. Bylo jich nejmíň deset. „To já sem mu řek, aby ho chyt,“ prohlásil nějaký muž za Conem. Con potlačil touhu obtočit hlavu. „Usoudil sem, že to je někdo z tvých, svatej pane.“ Tentokrát Con zvedl hlavu. Kdo to jen před ním je? Koho mohou oslovovat svatý pane?

„Patnáct let jsem se k žádnému audovi nepřiblížil,“ odtušil první muž.

Con se otřásl. Co je to za ostrovana, který se vyhýbá církvi? A co když ho prostě chtějí jen ukonejšit, než ho zavraždí?

Kolem něj zakroužilo světlo pochodně. Muž s pochodní byl malý jako Con a modré oči se mu ve světle pochodně leskly. V obličeji byl špinavý, ale pod nánosy špíny prosvítala světlá pleť. „Je to eště kluk,“ prohlásil překvapeně.

„Audové bývají děti,“ řekl na to první muž. „Zejména audové, kteří jsou pověřeni svým prvním posláním.“

„Viděl sem i starý audy,“ namítl muž zvaný Denl.

„To jistě, ale těžko jsi je mohl vidět ve Svatyni.“

Con si hryzal ret. Feyové toho o rocanismu přece tolik nevědí, ne?

„Třeba to žádnej aud není,“ vložil se do toho další mužský hlas, také zezadu.

„Rozhodně je nějakej zamlklej,“ pravil jeden muž, sedící na bedně.

„Nevypadá na Feye,“ poznamenal muž s pochodní.

„Někteří Feyové dokážou vypadat jako ostrovani,“ řekl ten první.

Žena vstala a přistoupila k němu blíž. Šaty měla ucourané, ale byla obutá. Vlasy měla stažené do uzlu. Pár pramínků se jí uvolnilo. Protáhla se mezi muži dopředu a stoupla si před Cona. Obličej měla čistý a v očích jí tkvěl soucit. Vzala ho za bradu a otřela mu z obličeje špínu.

„Kolik ti je?“ zeptala se ho.

„Třináct,“ odpověděl. Hlas mu přeskakoval, jako by to chtěl potvrdit.

Za ním se rozesmál nějaký muž. Con z ženy nespouštěl oči.

„Přišel si sem někoho hledat?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„On dostal úkol,“ podotkl první muž.

„Jakpak to víš, svatej?“ zeptal se muž za Conem.

„Je na to plně vybavený,“ odtušil první muž.

„Třeba si ho sem poslal ty sám.“

Con to už dál nemohl vydržet. „Pusťte mne, prosím,“ vyhrkl. „Prosím. Klidně si všechno vezměte, jen mne prosím pusťte.“

„Vidíš?“ opáčil první muž. „Úkol. Dostal ses do cesty svatému poslání, Yasepe.“

„Klidně na sebe nechám uvalit i klatbu, dyž de o život,“ odsekl Yasep zezadu.

„Já ti o život neukládám,“ bránil se Con. „Prosím, nech mne jít. Když tu zůstanu, může někdo zemřít.“

„Ty si mi ňákej důležitěj, co?“ zavrčel Yasep a maličko Conem zatřásl.

„Možná že ano,“ podotkl první muž. „Jaký máš úkol, synu?“

Con polkl. Nevěděl, jestli to těm lidem může říct. Co když to jsou Feyové? Jenže jak to zjistit.

„Tak do toho, řekni mu to,“ ponoukal ho Yasep. „Je svatej jako ty.“

První muž na sobě neměl žádnou kutnu. Byl v kalhotách a rozedrané haleně. Vlasy měl stažené dozadu a byl starý, starší než rocan. Con ho ještě nikdy neviděl. Tvář mu zakrývaly obvazy.

„Jste Feyové?“ zeptal se ho Con.

Muži se rozchechtali. Žena si stoupla přímo před něj, jako by o něj měla strach.

„O nic víc než ty,“ pravil první muž.

„To je rocan, chlapče,“ vysvětlil mu Denl. „Copak ho nepoznáváš?“

„Jak by mne mohl poznat?“ namítl první muž. „Ještě nebyl ani na světě, když jsem odešel z Jahnu.“

„Rocan je ve Svatyni,“ zašeptal Con.

„Jo, a to je jen dobře,“ odtušil Denl. „Kolem jsou Feyové.“

Con už to dál nevydržel. „Ne, to není dobře. Feyové ji obklíčili. Chystají se k útoku. Já mám varovat palác a když mne nepustíte, tak jim nepomůžu.“

„Takže varovat palác, co?“ opáčil Yasep.

„Netrap ho,“ napomenula ho ta žena.

„Dycky sem si říkal, kam jen tyhle chodby vedou.“

„Počkej,“ vložila se do toho žena. „Ten kluk má pravdu. Všude okolo sou Feyové. Budou i u paláce, to se můžeš vsadit.“

„Pustíme ho,“ navrhl první muž.

„Aroč, svatej? Co ten kluk pro tebe znamená?“

„Je to chlapec, který má poslání, a to dobré. Jestli nebude Nicholas varován, budou to mít Feyové ještě snazší.“

„Řek bych, že to maj stejně snadný až až,“ zavrčel Yasep.

„Tak proč jim to ještě usnadňovat?“

„Ty se nějak zastáváš kluka, kerýho neznáš.“

„Vím, co je zač a co dělá. Nestůj mu v cestě.“

„Chceš mi bránit?“

„V tomhle ano.“

„Ty se nemůžeš sám ani postavit, svatej. Jak mi chceš bránit?“

„Nenuť mne k nejhoršímu,“ pronesl první muž. „Nevíš, co dokážu.“

„Pust'te ho,“ přidala se ta žena. „On nestojí za to, abyste se kvůli němu bili.“

Stisk na Conových rukou povolil. Con si promnul otlačená zápěstí a otočil se. Jeho trýznitel nebyl o moc vyšší než on, byl stejně špinavý a mnohem starší. Vzteky zatínal čelisti.

„Tak si di,“ procedil skrz zuby. „Varuj krále. Stejně nemůže nic dělat. Feyů je moc.“

„Může se o něco pokusit,“ namítl Con.

„Jdi, chlapče,“ vybídl ho první muž. „Splň svůj úkol.“

Con k němu přistoupil. Navzdory svému vzrůstu to nebyl Fey. Měl plavé vlasy. Zapadlé modré oči se ztrácely pod obvazy. Byl těžce zraněný a vypadal vyčerpaně.

Con před ním poklekl. „Kdo jsi, že si myslí, že bych tě měl znát?“

Muž se usmál. Úsměv mu nadzvedl obvaz na líci. Trhl sebou a přitiskl si na něj ruku. „Nikdo, kdo by tě měl zajímat, chlapče. Jsem jen starý aud, který špatně

dopadl. A teď jdi. Přece nechceš, aby tě Feyové dostali dřív, než splníš svůj úkol.“

„To ne, pane.“

Denl k němu přistoupil a podal mu pochodeň. „Šťastnou cestu,“ řekl mu tiše. Pak se přes rameno ohlédl na Yasepa. Yasep to celé zachmuřeně pozoroval s rukama založenýma na hrudi.

„Děkuji,“ řekl Con. Vzal pochodeň a rozhlédl se kolem sebe s nadějí, že najde cestu ven.

„Nejbližší chodbu máš napravo,“ řekl mu Denl. „Hned tamhle vpředu.“

Con přikývl a rychle se vydal pryč. Když se dostal do chodby, zastavil se a zhluboka nabral vzduch do plic. Neměl ani tušení, co tam ti lidé vlastně dělají. A nechtěl to vědět. Chtěl se jen dostat do paláce dřív než Feyové, a pak se vrátit do Svatyně, kde nakonec všechno dobře dopadne.

Možnosti. To slovo mu znělo v uších od okamžiku, kdy Arianna odešla. Má nějaké možnosti. Jen na ně musí přijít.

Vzal Sebastiana s sebou do severní věže. Palác ve skutečnosti žádné opravdové věže neměl, ne na způsob věží Svatyně, ale měl ve třech rozích starobylé čtyřhranné budovy. Čtvrtá byla zbořena, když jeden z jeho předků rozšiřoval kuchyň. Věže, jak byly nazývány, se tyčily nad celým palácem. Diamanta je obdivovala. Myslela si, že palác byl postaven jako starobylá hevišská pevnost a často si lámala hlavu nad tím, jestli se na Modrém ostrově náhodou neusadili lidé z galinasského pobřeží.

A svůj názor podporovala tím, že je jedná o hevišský styl.

Nicholas s tím nikdy nesouhlasil. Považoval styl, v jakém byl palác postaven, vhodný pro jakýkoli národ válečníků. A z příběhů zachycených ve Slovu psaném i nepsaném věděl, že jeho národ v raném období svým způsobem války vedl. Roca bojoval s vojáky Nepřítele. Ostrované si k čistě vojenským účelům vyvinuli vlastní zbraně jako třeba meče. K náboženským účelům se začaly meče používat až později.

A to jim teď bude jen k užitku. Jenže než připluli Feyové, žil Modrý ostrov po celou zaznamenanou historii v míru, a i když Nicholas po první porážce Feyů trval na tom, že se lidé musí cvičit v boji, jen velmi málo lidí to bralo vážně.

Mysleli si, že je ochrání svěcená voda.

A teď se zdálo, že svěcená voda nepůsobí.

Šli se Sebastianem do síně vzpoury. Byla to čtvercová místnost, která zabírala celý vršek severní věže. Po staletí tu nebyla žádná okna, ale jeho prapraděd

sem nechal během povstání sedláků zasadit zasklená okna, neboť tvrdil, že chce sledovat, jak jeho armáda poráží povstalce, a nechce přitom nastydnout.

Ten stařec uvažoval ryze střízlivě.

Nicholasovi by se teď jeho střízlivé uvažování hodilo.

Kolem všech stěn stály židle a uprostřed místnosti byl do podlahy zapuštěný velký kamenný stůl. Byla to větší obdoba síně války a přesně to v tuto chvíli potřeboval.

Sebastian stál v místnosti jako kamenný sloup. Ruce měl sepjaté za zády a bradu zdviženou. Pozoroval Nicholase, jako by měl obavy, že mu otec zmizí. Vzhledem k tomu, že ztratil Dara a Arianna odletěla, měl Sebastian k obavám důvod.

Možnosti. Jednou možností byl Sebastian. Vypadal dočista jako Dar. Kdyby to bylo nutné, mohlo by se to využít proti Černému králi jako lest, i když Nicholas nevěděl jak. Pak měl ještě pár dalších možností.

Palác dosud obklopovali ptáci všech podob a velikostí, pozorovali ho z vrat, ze stromů i ze země. Na hřbetech jim seděli droboučcí nazí Feyové obou pohlaví. Nicholas se na ně díval malým kukátkem. Vlasy měli jako ptačí chmýří. Byli s ptáky srostlí.

Žádný Fey se zatím sám do paláce neodvážil, nicméně ho upřeně sledovali už od rozbřesku.

Ale ptáci už ho tolik nezajímali. Ted' ho trápila mračna kouře na obzoru a dým nad celým Jahnem. Na jihozápadě se zvedaly k nebi černé sloupy dýmu a další na jihovýchodě. Diamanta mu říkala, že Feyové nikdy neničí úrodnou zem.

Možná, že tuto část ostrova nepovažovali za úrodnou.

Na protějším břehu Cardidy se zvedal další sloupec kouře, hustý a těžký.

Zdálo se, že ten kouř pochází ze Svatyně.

Arianna mu řekne, co hoří.

Jestli se vrátí.

Prudce se odvrátil. To pomyšlení bylo nesnesitelné. Sebastian z něj nespouštěl oči. Nicholas šel k němu, pohladil ho a zjistil, že ho ta kamenná postava uklidňuje.

„Jak... dlouho... bude... trvat... než... se... Ari... vrátí?“ zašeptal.

„To bych taky rád věděl,“ povzdechl si Nicholas. Teď se musela o sebe postarat sama, a byla víc sama než kdy jindy. Kdyby je tak jen poslal dolů do kobek, když to ještě šlo.

Kdyby tak jen Arianna šla.

Kobky.

To je další možnost.

Pokud je využije správně.

Poplácal Sebastiana po rameni, pak se otočil, šel ke dveřím a otevřel. Na schodech stálo pět strážných, ruce založené na hrudi. Byli to jeho osobní strážci, muži, které si sám vybral, muži, které znal. Ale přesto se předtím, než s nimi promluvil, pozorně zadíval každému do očí. Diamanta ho poučila, že feyští převtělovači, kteří se doslova zmocní lidského těla, se dají poznat jen podle zlatých skvrnek v očích.

Jeho strážní byli čistí. Po tomto schodišti žádný Fey nevystoupil.

Zatím.

Všech pět strážných na něj vyčkávavě hledělo. Byli mladí, kolem dvaceti, a statní. Vybrali si je kvůli jejich zdatnosti v soubojích mečem i zápasech muže proti muži.

„Treyi,“ vyzval plavovlasého mladíka po své levici. „Najdi Monta a přiveď ho ke mně. Rychle.“

Trey přikývl a vzápětí už sbíhal ze schodů. Nicholas se za ním chvíli díval, jak mizí v útrobách paláce, a pak dveře zavřel. Oba věděli, kde Monte je. Byl v přízemí a dohlížel na zajišťování oken a dveří. Byl to jediný důvěryhodný Nicholasův rádce, který byl v paláci, když se objevili Feyové. Z toho, co Nicholas věděl, mohl usuzovat, že se Feyové objevili naráz jako obrovské mračno, které za úsvitu zatemnilo blednoucí oblohu. Kuchaři je viděli a bylo jim divné, že přilétá tolik ptáků naráz, ale v první chvíli je nenapadlo že to jsou Feyové a když na to přišli, bylo už pozdě.

Nepřirozeně strnulý Sebastian dosud nehybně stál uprostřed síně. Měl zázračnou schopnost splynout s prostředím a vypadat jako samotný kámen, ze kterého byl stůl i zdi. Tuto schopnost měl od dětství a právě to je s Ariannou kdysi zachránilo před jejich rozzuřeným dědem.

Nicholas ho vzal kolem ramen a vedl ho k židli. Sebastian pomalu vrtěl hlavou. „Chci... vidět... Ari... až... přijde.“

„Vrátí se sem ke mně,“ uklidňoval ho Nicholas. „Uvidíš ji.“

„Chci... aby... byla... tady,“ trval na svém Sebastian.

„Já taky,“ odpověděl Nicholas. Usadil syna na židli a s uspokojením zaznamenal, že vybral židli vedle jednoho kamenného sloupu. Sebastian vypadal jako vytesaný do zdi.

Okny proudilo dovnitř slunce a ozařovalo výšivky na židlích. Na těchto oknech žádné závěsy nebyly, okna nebyla nikdy zakrytá. Ve východní a západní věži to bylo stejné, ale odtamtud neměl tak dobrý výhled na celé město. Věže si navzájem ve výhledu stínily, což tady odpadalo, protože jižní věž už nebyla.

Kouř houstl. Doufal, že v něm Arianna neuvázne. Doufal, že je ještě naživu. Nevěděl, co by si bez ní počal. Zavřel oči. Kdysi si totéž myslel o Diamantě. Ale i bez ní šel

nakonec život dál. Den po dni. Každého rána vstal, nějak den přestál, a myslel na Diamantu. Po čase se mu vstávalo lehčeji. Ale nikdy na ni nepřestal myslet. Dokonce i teď, hlavně teď, na ni myslel.

Měl útok na Svatyni předvídat. Varovala ho. Kdysi se jí ptal, co by dělala, kdyby zjistila že má Modrý ostrov svěcenou vodu předtím než zaútočili, ne až potom.

Zničila bych všechny černohábity, odpověděla. Očividně uvažovala stejně jako její děd. I Nicholas se bude muset zachovat stejně. Bude muset přemýšlet jako feyský Černý král.

Co mu to Diamanta říkála? Nejednou mu vysvětlovala podstatu válečného umění. Vycítila, že má v této oblasti značné nedostatky. *Vojákovi nestačí jen umět dobře vládnout mečem,* říkála mu. *Nejdůležitější je strategie. Dobrý vojevůdce obrátí výhody svého protivníka ve svůj prospěch.*

Co vlastně Černý král předpokládá? Předpokládal, že Nicholas vyčká do schůzky. Kromě toho také předpokládá, že se Nicholas pokusí uprchnout.

Možná, že dokonce předpokládá i to, že Nicholas povede útok z paláce.

Po celém městě hořely ohně. Na ulicích byli feyští vojáci. Černý král nechce vyjednávat. Chce se zmocnit Modrého ostrova a svých pravnoučat.

Je nemilosrdný a krutý, říkála mu Diamanta. To samé mu říkála šamanka. Dokonce i Diamantin otec Rugar se o tom zmínil.

Nemilosrdný a krutý.

Nebude předpokládat, že i Nicholas je nemilosrdný a krutý?

Nicholas polkl. Dokázal by být krutý. Už dlouho nebyl krutý, ale bylo to něco, co člověk nezapomíná.

Matthias ho to kdysi dávno naučil. Když zabil Diamantu.

Když se pokusil zničit všechno, co měl Nicholas rád.

Ozvalo se trojitě zaťukání na dveře. Sebastian sebou polekaně trhl. Nicholas se obrátil.

„Tady je Trey, pane.“ Hlas pronikající skrz dveře zněl jako Treyův. Nicholas zadoufal, že je to skutečně on.

Přešel ke dveřím. Srdce mu bušilo jako splašené. V paláci neměl proti Feyům žádnou ochranu. Kdyby poslali převtělovače, který by si zjistil hesla, nebylo by Nicholasovi pomoci. Mohl jen doufat, že by ho převtělovač nenapadl dřív, než by o něm zpravil Černého krále.

Otevřel dveře. Strážé zůstaly na svých místech. Ve dveřích stál Trey, modré oči měl čisté, a vedle něj Monte. Ani on neměl v očích zlaté skvrnky, měl je jen zapadlé a zarudlé. Monte byl už na něco takového příliš stár.

Ale bude si muset projít svou poslední bitvou.

Stejně jako všichni ostatní.

„Díky,“ řekl Nicholas Treyovi. Monte vešel dovnitř a Nicholas za ním zavřel dveře.

Monte se rozhlédl po místnosti a pohledem minul Sebastiana, jako by tam chlapec vůbec nebyl. Nicholas se rozhodl, že velitele stráží na svého syna upozorňovat nebude.

„Znáš dobře chodby pod kobkami?“ zeptal se ho Nicholas. Monte zbystřil sluch. Tuhle otázku zjevně neočekával. „Ano, pane. Ale naposledy jsem tam byl ještě za života tvého otce.“

„Kde ústí?“
„Po celém městě, pane.“
„A v blízkosti paláce?“
„Ne, pane, za hradbami ne. Uvnitř ústí u garnizony.“
„A od garnizony nás teď odřízli ti ptáci, že?“ otázal se Nicholas.
„Odřízli nás ode všeho,“ odpověděl Monte odevzdaně. „Jsou jich tisíce, pane. A nás je jen pár stovek.“
Nicholas přikývl. „Ale jsou to ptáci, Monte.“
„S feyskými jezdci na hřbetech.“
„Přesto,“ odvětil Nicholas. „Diamanta mi říkala, že zvěrojezdci mají stejné pudy jako jejich zvířata. Toho můžeme využít.“ „Nechápu jak, pane. To množství...“
„Je zdrcující.“ Nicholas šel k oknu a vyhlédl ven. Ptáci se nehýbali. Feyové, kteří jim seděli na hřbetech, se jich drželi za peří na krku, jako by třímali uzdy. Ti Feyové je tam drželi a hlídali.
Ptáci jsou draví, ale dají se snadno vyplašit.
„Dobrá,“ pravil Nicholas. „Chci po tobě následující.“ Odstoupil od okna a otočil se k Montovi. „Je to riskantní, ale my stejně nemáme na vybranou. Jestli něco neuděláme hned, další šanci mít nebudeme.“
„Myslíš si, že teď máme šanci?“ otázal se Monte a podíval se Nicholasovi přes rameno.
„Ano,“ odpověděl Nicholas. „Myslím, že teď ano.“

Coulter udělal dva kroky za Darem, a pak se zastavil. Ramena mu poklesla a lehce pootevřel ústa. Kukuřice ho obklopovala, svírala ho, držela ho, jako by jí patřil.

Toto byl Coulter, který žil ve stínozemí. Coulter, kterým Feyové pohrdali. Coulter, který strávil celý život jako vyvrhel.

Přišel k němu Adrian a vzal ho za loket. Coulter sebou překvapeně trhl. Chlapec, který by nepřijal ničí náklonnost – který nemohl přijmout něčí náklonnost, protože mu nikdy nebyla dána – se vrátil.

„Proč jsi to pouto prostě neotevřel?“ zeptal se ho Adrian ve snaze Coulterovi umožnit si ten rozpor v sobě vyřešit, najít východisko, najít způsob, jak získat svého nejlepšího – a nejstaršího – přítele zpátky.

Coulter se pomalu otočil, olízl si rty, krátce zamrkal a zamračil se. Opět si nasadil masku dospělého, ale z očí mu dosud hleděl ten malý rozbolavělý chlapec.

„Nemohl jsem,“ odpověděl.

„Protože žárlíš?“ zeptal se Adrian.

Coulter zavrtěl hlavou, povzdechl si a oči se mu naplnily slzami. Vztekla si je utřel. „Kdybych žárlil, tak bych to pouto přetrhl už dávno a Dar by o tom ani nevěděl.“

„Proč jsi mu tohle neřekl?“

„Zkoušel jsem to.“ Zajíkal se jako malý chlapec. Odkáslal si a tichým, pevnějším hlasem zopakoval: „Zkoušel jsem to.“

Polkl, podíval se za Darem, a pak se o Adriana opřel. Nevěšel se na něj – na to už byli oba dospělí – jen se snažil najít jistotu. „Byl to Černý král,“ řekl tiše. „Vycítil jsem Černého krále.“

Adrian vyčkával. Žil s Coulterem dlouho a vychovával ho jako vlastního. Naučil se poskytnout

Coulterovi čas, aby mu mohl odpovědět, a Coulter mu nakonec vždycky odpověděl. Navzdory Darovým slovům byl Coulter dobrý člověk.

„Já jsem ještě nikdy nic takového necítil, Adriane.“
Teď mluvil ještě tišeji, jako by se bál, aby ho Černý král neslyšel. „Je to ďábel.“

„Ďábel?“ Tohle slovo Adrian Coultera ještě nikdy použít neslyšel. Dokonce ani nevěděl, že ho Coulter zná.

Až dosud.

Coulter přikývl. Dosud se upřeně díval na cestu, po které odešel Dar. „Vycítil jsem ho, když hledal Dara. Je silný, Adriane, a krutý. Je starý a vychytralý a je dvacetkrát, možná stokrát mocnější než Rugar. A já jsem byl schopen ho z Dara vyhnat jen proto, že jsem ho překvapil. Nevěděl, kdo jsem.“

Coulter se chvěl po celém těle. Takhle vyděšený nebyl od toho dne, kdy se poprvé dostal ven ze stínozemí, kdy neznal ani vůně a barvy.

„Co tě přivádí na myšlenku, že by Darovi ublížil? Koneckonců patří Dar do jeho rodiny.“

Coulter potřásl hlavou. „On pojem rodiny nechápe. Ne tak jako ty. Dar je pro něj jen nástrojem a Černý král ho využívá jako nástroj už od začátku. On by Dara změnil.“

„Skrz to pouto?“

„Už jen jeho dotek, jen to, že se jeho mysl otřela o Darovu, ho změnilo.“

„Tak takhle to vidíš? Nemyslíš si, že by to mohlo být tím otřesným zážitkem? Dar takovou ztrátu ještě nikdy nezažil.“

Coulter zvedl ruku k obličeji. „On mne odkopl, Adriane. Tohle nikdy neudělal. Kdyby udělal chybu a to pouto přetrhl, mohl zemřít.“

„Ale neudělal.“

„Zatím ne,“ souhlasil Coulter.

„Myslím, že Dar ví, co dělá. Má toho kamenného chlapce rád. Můžeš se s nimi znovu spojit?“

Coulter zavrtěl hlavou. „Sebastian je opravdu dokonalé spojení. Když ho Černý král najde a najde jeho prázdné nitro, obsadí ho a Sebastian bude pryč. A kdyby se něco takového stalo v okamžiku, kdy by bylo Darovo pouto otevřené, podmanil by si vzápětí i Dara.“

Adrianovi se to nelíbilo. Věřil Coulterovi, po léta sledoval jak chlapec pracuje se svou magií, a věděl že Coulterovy závěry jsou obvykle správné.

„Může Dar to pouto otevřít sám?“

Coulter zavrtěl hlavou. „Uzavřel jsem ho takovým způsobem, že ne.“

„Může ho z druhé strany otevřít Černý král?“

„Ze Sebastianovy?“

Adrian přikývl.

„Ne,“ odpověděl Coulter.

„Pak je tedy Dar v bezpečí.“

„Dar není v bezpečí. Pouta nejsou jediný způsob, jak si někoho podmanit. Víš to sám,“ odpověděl Coulter.

A Adrian to věděl. Diamanta ho ovládla prostě tím, že mu vyhrožovala jeho synem. Bylo to snadné, protože Lukův život byl pro Adriana důležitější než jeho vlastní.

„Takže ty se obáváš, že Černý král bude stejný jako Diamanta,“ řekl Adrian.

„Ne.“ Coulter se prudce obrátil. „Černý král není jako Diamanta. Ona měla jeho ducha, to je pravda, ale byla mladá a neměla jeho zkušenosti. Ve srovnání s ním byla ještě dítě. A on už ovládl polovinu světa. To je ta nejneuvěřitelnější bytost, s jakou jsem se kdy v životě setkal.“

„A Dar to po něm nezdědil?“

„Dar pro něj není žádný soupeř. Ani já pro něj nejsem žádný soupeř. Pochybuji, že na ostrově někdo takový vůbec je.“

„Ale on Dara nezabije.“

„Ne, to ne,“ souhlasil Dar. „Ale obávám se, že má v úmyslu s ním provést něco horšího.“

Ta slova zůstala viset mezi nimi. Adrian polkl. Viděl, co Feyové dělají se svými vlastními lidmi. Počist'a mu předvedl, jak Feyové zacházejí s těmi, které považují za méněcenné. A Adrian viděl tu vychytralost, ty lsti, ten nátlak, způsoby, jakými se Feyové navzájem drželi v šachu.

Nedokázal si představit, že ho někdo řídí zevnitř, z jeho vlastního mozku.

„Takže udělal chybu, když uzavřel pouto s tebou.“

Coulter smutně zavrtěl hlavou. „Ne, měl pravdu. Pro něj je teď nebezpečné jakékoli pouto. Já jsem jen neměl sílu uzavřít tohle pouto sám.“

„Takže on je teď úplně sám,“ usoudil Adrian. „Víc, než kdy v životě byl.“

Coulter se zadíval přes kukuřici kamsi do dálky. „Já vím.“

„Bude potřebovat ochranu. Chráněnka na to sama nestačí.“

Coulter se na Adriana podíval. Oči mu potemněly smutkem, ramena mu ochabla. Věnoval Darově ochraně už hodně sil. „Co tím chceš říct?“

„Chci říct, že bychom měli jít za ním. On tě potřebuje, Coultere, a teď dokonce víc než kdy jindy.“

Coulter si povzdechl. „On mne odmítne.“

„Nebude mít na vybranou.“

Coulter si shrnul vlasy z obličeje. Takhle nerozhodného a váhavého ho Adrian neviděl už léta. Dosud byl přes všechnu svou moc zranitelný. To, že ho

Dar odkopl, ho bolelo víc než jiné, pravděpodobně díky tomu, že za svůj krátký život zažil mnoho pohrdání.

„Nemusíš chodit se mnou,“ poznamenal Coulter.

„Nemusím, ale půjdu,“ odpověděl Adrian. „Někdo na vás musí dohlédnout.“

„Já už jsem dospělý, Adriane. Dokážu se o sebe postarat sám.“

Adrian potlačil něžný úsměv. Coulter byl dospělý, ale to neznamenal, že zvládne všechno sám. Sice to nechtěl přiznat, ale Adrian to dobře věděl. A věděl taky, jak přesvědčit Coultera, aby ho vzal s sebou.

„To já vím,“ začal. „Ale Feyové přijdou Dara hledat sem. Když ho tu nenajdou, půjdou po mně a po Lukovi a Počist'ovi. Nechci se s nimi znovu utkat. Raději bych viděl tebe v bezpečí.“

Coulter se pousmál. Drobný, pološílený úsměv, ale přesto úsměv. „Klíčky a vytáčky ti moc nejdu.“

„Já vím,“ odpověděl Adrian.

„Víš, že to znamená, že budeš muset jít rovnou mezi Feye.“

„Vím,“ odvětil Adrian.

„Tam to pravděpodobně bude mnohem nebezpečnější,“ dodal Coulter.

„Pro tebe zrovna tak,“ odtušil Adrian.

„Ty jsi pevně rozhodnut nenechat mne jít samotného, co?“ zeptal se Coulter.

„Přesně tak,“ odpověděl Adrian.

Coulter zhluboka nabral dech do plic, jako by se vzduchem nasával sílu pro příští dny. „Tak dobře,“ souhlasil. „Pojďme si sbalit. Soudím, že nám nezbyvá moc času. Feyové si nás brzy najdou.“

Adrian měl stejný názor. Ještě jednou se podíval na své lány, na statek, o který se staral už od dětství, vysoko vzrostlou kukuřici, které se na slunci dařilo,

dům, který postavil jeho děd, a zadoufal, že to všechno ještě někdy uvidí.

Ale moc tomu nevěřil.

Jenže za Coulterovo bezpečí mu to stálo.

Solanda dlouhými kroky měřila stan. Byl malý a mnohem stísněnější než všechny stany, které kdy poznala.

Vězeň.

Jak ponižující.

A zlé.

Ale nemohla nic dělat. Byla v Rugadově stínozemí a střežili ji jeho lidé. Byla mezi Feyi a i kdyby se proměnila a dala na útěk – přes celé ležení – poznali by ji.

Věděli by, kdo to je.

Kromě toho byl vchod do stanu uzavřen zaklínadlem a ona neměla čas vymýšlet nějaké lsti, jak se podhrabat pod stanovým plátnem.

Ve stanu bylo dusno a po Rugadovi tu zůstal pach kůže. Jejich setkání dopadlo špatně. To o Arianně jí věřil, ale nenašel nic, v čem by mu Solanda mohla být užitečná. S Rugadem byla ta potíž, že předpokládal, že jeho pravnoučata budou uvažovat jako Feyové.

Ani jedno z nich tak neuvažovalo.

Dar byl příliš zjemnělý a Arianna sice měla prudkost a bystrost svého děda, jenže se považovala za ostrovanku. A na tom Solanda nemohla nic změnit. Jediný způsob, jak připoutat Ariannu k Feyské říši, vedl přes její věrnost, a v tom byla zase jedinou nadějí Černého krále Solanda.

Jenže se podřekla. Poznal, že mezi ní a Ariannou došlo k roztržce.

Když nebude obezřetná, bude ji ta roztržka stát život.

Zastavila se a polkla. Rugad se nevrátí. Poslala ho pryč, svými posměšky ho dohnala k tomu, že ji zabije, a on to udělá. Ze stanu uniknout nemůže.

Ale na jednu věc zapomněl – nebo o ní možná nikdy nevěděl. Převtělovači nemohou využít magii, která jim není vlastní.

Mohou se sice zmocnit vyzvědače nebo čaroděje, ale nemohou využít jejich magii.

Mohou se zmocnit dlaka v jeho původní feyské podobě, ale jakmile to udělají, nemůže se už dlak proměňovat. A oni nemohou využít dlačí magii.

Což znamená, že nemohou využít ani jeho magickou podobu.

Solanda zamrkala, zaťala pěsti a zhluboka se nadechla. Proměňování byla její poslední a jediná naděje. Až vstoupí do stanu převtělovač, bude muset uprchnout. Bude muset jako kočka pádit ze všech sil ke vstupnímu kruhu, proskočit skrz a pak pádit k řece. Nikdy by je ani nenapadlo pronásledovat ji do vody. Pravděpodobně ani nevědí, že umí plavat.

Pak půjde za Ariannou a přesvědčí ji, aby uzavřela se svým dědem dohodu. To je pro Ariannu jediná naděje. Rugad se soustředí na Dara. Nebude považovat za nutné soustředit se na své druhé mocné feyské pravnouče.

Solanda zavřela oči a proměnila se. Tělo se jí smrsklo, nos a ústa se protáhly, z údů se staly packy. Vlasy se jí vstřebaly do lebky a po celém těle jí narostl kožíšek. Dopadla na ni hromada šatů, Solanda z ní důstojně vystoupila.

Proměnila se.

Ted' bylo důležité překvapit převtělovače dřív, než překvapí on ji. Snad bude stačit, když se mu vrhne přímo do obličeje. Když někomu zaútočí zvíře na oči, první, co člověk udělá, je, že ho popadne a odhodí. Nebo by mu mohla proběhnout mezi nohama...

Před stanem se ozvaly nějaké hlasy. V tlamičce jí vyschlo. Olízla si ji – tento nervózní zvyk jí zůstal z její

feyské podoby. Stáhla se dozadu do stanu a připravená zaútočit vyčkávala ve stínu.

Stanové plátno se nadzvedlo. Vyrasila a skočila převtělovači do obličej. A uprostřed skoku si uvědomila, že udělala chybu.

Do stanu vešlo několik lidí, ne jeden, a nebyli to převtělovači. Tohle byli pěšci. Místo aby se skokem vyhnula smrti, vrhla se nepříteli rovnou do náruče.

A to doslova.

Zamávala napjatými packami v marném pokusu zastavit se uprostřed skoku, ale Gelo ji chytil. Ucítla, jak jí po břiše přejíždí sada ostrých nehtů.

„To je ale hloupé, že ses proměnila,“ pravil. „Tak málo kůže. To nám nevydržíš tak dlouho, jak jsme doufali.“

Syčela, prskala a škrábala ho do obličej a věděla, že už je pozdě. Rugad vyhrál. Navzdory všemu, čím byla, všemu, co pro něj udělala, s ní zacházel jako s obyčejným zrádcem.

Popraví ji.

A ona mu v tom nezabrání.

Rugadův stan byl obrovský. Vlastně to byly tři stany, navzájem propojené. Byly postaveny do trojúhelníku, což mu skýtalo dva prostory pro schůzky a jeden na spaní. V tomto stínozemí dával přednost tomuto uspořádání, vyhovovalo mu to víc, než jeden stan, který měl na jihu.

V prvním stanu na něj čekal Přízrak. Cestou ještě Rugada zastavil Mudřec.

„Ve tvém druhém jednacím stanu je Křidélko,“ sdělil mu. „Nese ti zprávy z paláce.“

„Zaříd', ať plátna mezi stany patřičně těsní,“ nařídil mu Rugad.

Mudřec přikývl a vešel do prvního stanu. Rugad mu poskytl chvíli času, a pak vstoupil do druhého.

Druhý stan byl menší než hlavní. Byly v něm plátěné židle, které vyrobili domesticci ještě v Nyei, a podlaha a strop byly potaženy uklidňujícími plachtami, na něž bylo vloženo slabé zaklínadlo, aby jejich barvy splývaly se stínozemím. Jeho osobní sluhové měli řadu věcí, kterými mu pobyt ve stínozemích zpříjemňovali. Být obklopen důvěrně známým prostředím mu dávalo pocit moci a vyvolávalo to dojem státnosti, na který by jinak během tažení zapomínal.

Křidélko seděla na plátěné židli, nohy zastrčené pod sebou. Nakláněla se dopředu způsobem vlastním většině zvěrojedů – chránila to malé stvoření ve svém břiše a snažila se mu vytvořit pohodlnou polohu. Křidélko byla vrabčí jezdec, jak ostatně potvrzoval zobákovitý nos a hnědavé peříčkovité vlasy. Byla vysoká, ostatně jako většina Feyů, ale tak štíhlá, že by ji Rugad obemkl pas prsty jedné ruky.

„Co je nového?“ zeptal se.

„Jezdci jsou na místě,“ odpověděla, „pěchota je na cestě a ostrované se o nic nepokusili.“

„To se ani nesnažili zjistit, jestli se můžou dostat ven?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že jejich král čeká na schůzku.“

„Tak ať klidně čeká dál. Ještě něco?“

„Svatyně je v plamenech. Většina obyvatel je mrtvá. Předpokládám, že zbytek zemře než padne noc. Některé městské čtvrti už také hoří.“ To poslední pronesla, jako by očekávala, že jí to vytkne.

Pokrčil rameny. Města ho nezajímala, pokud to zrovna nebyla obchodní centra. A Jahn nebyl obchodním centrem už dvacet let.

„No dobrá,“ pravil. „Vrať se zpátky a řekni Chumáčovi, ať nic nedělá, dokud nedorazím. Do rána bych tam měl být.“

Křidélko přikývla a zvedla se ze židle. „Tohle by mělo být snadné, že?“

Rugad zavrtěl hlavou. „Nepodceňuj tento národ,“ řekl. „Přesně tu chybu udělal můj syn. A to můžeš Chumáčovi vyřídit taky. Varuj ho, ať je ostražitý.“

„Budu,“ slíbila Křidélko a opustila stan. Právě když za sebou zatahovala stanové plátno, rozlehl se stínozemím bolestný, hrůzyplný kočičí vřískot. Rugad se otrásl. Ta Solanda je ale chytrá. Věděla, že se převtělovač nemůže stát zvířetem. Chránila se před úkladným vrahem a nevěděla, že ji Rugad v jejích úvahách o krok předběhl.

Ozvalo se další zavřísknutí, následované hlasitým syčením a jekotem. Utěsnil stanové plátno a zvuky zvenčí utichly. I když se rozhodla pro menší podobu, přesto jí bude umírání chvíli trvat. Pěšci se o to postarají. Slíbil jim smrt ve stylu popravy a toho oni rádi využijí.

Polkl. V krku měl sucho. Vzal vak s vodou a napil se. Na vak byla vložena domácí zaklínadla, díky kterým byla voda uvnitř svěží a chladná. Přivázal si vak k boku. Podařilo se mu to až napodruhé.

Ruce se mu třásly.

Otřel si je do kalhot. Není vždycky snadné někoho zabít. Někdy to vyžaduje víc síly, než by byl člověk ochoten přiznat. Zhluboka nabral vzduch do plic. Tohle se nesmí nikdo dozvědět. Nikdo to na něm nesmí poznat.

Chvilku čekal, až se uklidní. Klid se v něm rozléval jako chladná voda. Pak nadzvedl stanové plátno a vešel do prvního stanu.

Byl zařízený stejně jako druhý stan, jen navíc stál uprostřed velký dřevěný stůl. Takové si s sebou vzal tři, všechny staré a zjizvené bitvami, a umístil je do nejvýznamnějších stínozemí. Tyhle stoly měl od doby, kdy se stal Černým králem, plánoval u nich bitevní postupy, psal rozkazy a učil se u nich státnictví. Ty stoly mu sloužily dobře.

Tento byl nejstarší. Dřevo pocházelo z L'Nacinu a byl poškrábaný z mnoha bitev o Nyei. Rugar s Diamantou do něj vyryli svá jména a stejně tak i jeho ostatní děti a vnoučata. Někdy se na ty podpisy díval a přemítal nad cenou, kterou zaplatil za vládu Feyům.

Jakoby na zavalanou se ležením rozlehlo další drásavé zavřísknutí. Stanové plátno ho ztlumilo, ale i tak sem bylo slyšet.

Fey ve stanu sebou bolestně trhl. Vypadal tak na třicet čtyřicet let, ale oči měl mnohem starší. A měl v nich zlaté skvrnky.

„Přízraku?“ oslovil ho Rugad tázavě, ale spíš aby si potvrdil, že je to převtělovač, než který z nich to je.

Přikývl a přejel si jazykem po rtech. Pak vstal. „Ovládl jsem cenzora kouzel,“ řekl třesoucím se

hlasem. Oči měl sklopené a Rugad z něj cítil pocit viny. Smrt Feye, byť to byl ztroskotanec, těžce doléhala na všechny, kdo o ní slyšeli, viděli ji či dokonce sami zabili.

„To vím,“ odpověděl Rugad. „Už jsi měl být ze stínozemí pryč. Určitě jsou ještě další místa, kde můžeš být užitečný.“

„Nejdřív si s tebou musím promluvit,“ odpověděl Přízrak. Opřel se rukama o kolena a protáhl si nohy. Očividně si na nové tělo ještě nezvykl. „Tento cenzor našel protijed na svěcenou vodu.“

„A to ho nepoužil?“

„Vyžadovalo to čaroděje.“

„Aha.“ Rugad si povzdechl. Zakázal, aby Rugara doprovázel nějaký čaroděj. Takže kdyby to nezakázal, ostrov by nakonec možná dobyli. To mu chce Přízrak říct? Že smrt svého syna zavinil Rugad sám?

„To ještě není všechno,“ pokračoval Přízrak. „Našli čaroděje.“

Rugad se na něj podíval. V obličeji Přízrakovy oběti planuly tmavé oči. „Kdo?“ zeptal se Rugad. Ani se neodvážil doufat, že to bylo jedno z jeho pravnoučat.

„Bylo to nějaké ostrovní dítě.“

Rugad přikývl. To odpovídalo. Ze spojení feyské a ostrovní krve vzešel mocný vizionář a mocný dlak. Proč by se nemohl objevit i čaroděj. „Jak dlouho po vpádu se narodil?“

„Narodil se předtím.“

Rugad tupě zamžikal. Předpokládal, že mu Přízrak odpoví, že mnoho let po vpádu bylo to dítě příliš malé, než aby dokázalo zacházet se svou magií, a že Feyové potřebovali čas. Ale tohle nějak postrádalo smysl.

„V armádě přece žádné děti nebyly.“

„To ne. Ale toto bylo ostrovní dítě.“ Přízrak to prohlásil s důrazem někoho, kdo se opakuje.

„Čistokrevný ostrovan?“

„Malý, modrooký, baculatý, plavovlasý, narozený několik měsíců předtím, než dorazila první armáda. Našla ho Solanda.“

Solanda. Rugad se proti své vůli podíval směrem k vězeňskému stanu. Proč vlastně? Skoro měl chuť tu popravu zarazit.

Jenže to nešlo. Už bylo pozdě.

„Jak je to dávno?“

„Devatenáct let.“

Takže ten čaroděj už je dospělý. „Co se s ním stalo?“ zeptal se Rugad.

„Po léta žil ve stínozemí, aniž si někdo uvědomil, co je to dítě zač. Když na to přišli, pokusili se s ním spojit, ale šli na to špatně a vyděsili ho. Uprchl ze stínozemí ještě s nějakým jiným ostrovním vězněm, a přestože po něm ztroskotanci pátrali, nikdy ho nenašli.“

„Jak se jmenoval?“

„Coulter.“

Za celou dobu nezvedl Přízrak hlavu. Ví ještě něco.

„Co dál?“ zeptal se ho Rugad.

„Zachránil život tvému pravnukovi. Velmi je to s Darem sblížilo. Ale Dar nikdy ztroskotancům nesdělil, kde Coulter je.“

„Takže Dar je tady vlastně nechal uvězněné?“

Přízrak přikývl. „Věděl, že by jim čaroděj mohl poskytnout protilátku na svěcenou vodu, a nic neudělal.“

Rugad zaťal pěsti. Ale on přece viděl svého pravnuka plout na Leut. Viděl to jasně. A přesto ten chlapec jednal v zájmu ostrova, ne v zájmu Feyů.

To přece nejde dohromady.

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto,“ odpověděl Přízrak. „Toho čaroděje odhalil právě cenzor, kterého jsem se zmocnil, Tknut, a

právě on se pokusil Dara přemluvit, aby ho přivedl zpátky.“ „A on to odmítl?“ „Dar tvrdil, že by Coulterovi ublížili a to že on nedopustí.“

Přízrak si olízl rty. „Tknutovi se musí nechat, že se bál, že pokusy, které chtěli cenzoři na tom dítěti provádět, nezkušenému čaroději ublíží nebo ho zabijí. Coulterovi bylo tehdy teprve pět let.“

Rugad zatínal pěsti. Pak se násilím uklidnil. Solanda ho varovala. Dar byl vychován u ztroskotanců, říkala mu to. Nevkládala v něj žádné naděje.

Ale vkládala naděje do jeho sestry.

„Co se stalo s tím čarodějem?“

„Až do dnešního rána byl naživu,“ odpověděl Přízrak. „Tknut to cítil. Ale protože já mám jen ozvěnu Tknotovy moci, ne jeho skutečnou moc, víc ti říci nemohu.“

„Chrání Dara?“

„To se dá předpokládat.“

Rugad přikývl. Takže to byl ten čaroděj – ta zdivočelá bytost, která přerušila spojení a pak pozavírala dveře a zapečetila je. Mocný čaroděj. Z ostrovní krve.

Vždycky se domníval, že čarodějové, které Boteen cítí, se sice narodili na ostrově, ale z Feyů. A myslel si, že zemřou se ztroskotanci.

V jednom případě už se zmýlil.

Zmýlil se i v tom druhém?

Nicholas dlouhými kroky měřil síň vzpoury. Byl tu se Sebastianem sám. Monte odešel řídit palácové stráž. Arianna se ještě nevrátila.

Nicholasovi se na to ani nechtělo myslet.

Sluneční světlo sláblo, stíněno mračny kouře z celého města. Na ptáky dole zatím dopadalo jasně.

Sebastian ho s vytřeštěnými očima pozoroval. Nic neříkal, ale věděl, co se děje.

A Nicholas rovněž tak. Teď nastal rozhodný okamžik jeho panování. Právě poslal své lidi na smrt. Věděl to, věděl to i Monte a věděl to i Sebastian.

Pravděpodobně to věděli i ti muži.

Ale už kdysi dávno se naučil, že jeden život neznamená ve srovnání se stovkami životů nic.

Pokud se nejedná o Černou krev. I toto prosté pravidlo Feyové nějak převrátili naruby. Nicholasovy děti, jeho pravé děti, znamenaly víc než všichni ostatní v paláci dohromady.

Napadlo ho, jestli tomu Sebastian rozumí.

Přestal přecházet a zastavil se u Sebastiana. Sebastian se pomalu, zhluboka nadechl.

„Doká-že... se... Ari... vrátit?“

Sebastian tím myslel, jestli se dokáže Arianna vrátit poté, co započne bitva. Dokáže se dostat dovnitř? Neohrozí ji to?

„Doufám že ano,“ odpověděl Nicholas.

Sebastian se odlepil od zdi, vstal a zavěsil se do Nicholase. Společně šli k oknu nad nádvořím.

„Tolik...“ pronesl Sebastian.

Nicholas jen přikývl. Tolik ptáků. To sklo vypadalo jako chabá ochrana a výška je nechránila vůbec.

Ptáci. Vmžiku se mohli dostat až na úroveň jejich komnaty a feyští jezdci mohli obratem rozbít sklo.

Pak mu Sebastian stiskl loket. Dole na nádvoří se objevili dva strážní. Neměli čapky a vlasy jim zářily na slunci jako zlato. Šli vzpřímeně, hrdě a ptákům kolem sebe nevěnovali jediný pohled.

Dívali se jen na ptáky na vratech.

I Nicholas je pozoroval. Jestřábi, krkavci, orli, společně s menšími ptáky, drozdy, střízlíky a vrabci. Několik ptáků neznal – byli tam ptáci větší než desetileté dítě, pestrobarevní, s barevnými zobáky dlouhými jako jeho ruka a silnými jako jeho paže.

Zadržel dech. Sebastian mu silněji stiskl loket.

Muži kráčeli bok po boku. Ptačí křídla se zvedala a zase klesala. Ptačí peří se nadzvedávalo, jako by jim ho čechral vítr, ale přitom se nepohnul ani lísteček. Bylo naprosté bezvětří. To ptáky dráždili ti strážní.

Ve skle byly drobné bublinky, které rušily výhled. Nicholas se naklonil co nejbliž a pěstmi se opřel o okenní podezdívku.

Stráže přešly přes nádvoří a už se skoro dostaly k první řadě ptáků.

A pak, jako na nějaký neslyšitelný rozkaz, se napravo zvedlo hejno ptáků a zaútočilo na strážného, který byl blíž k nim. Obsypali ho, klovali, drásali, rvali z něj kůži. Jeho krev stříkala všude kolem.

Sebastian zasténal a odvrátil se.

Nicholas nemohl.

Skoro zároveň se vrhlo další hejno na druhého strážného, ale ten se ani nepohnul. Byl skropený krví, ale díval se upřeně přímo před sebe, jako by se ho to netýkalo.

Možná, že se Nicholas zmýlil. Možná, že výcvikem, který pro strážné nařídil, prošli jen někteří.

Rozhostilo se podivné ticho. Strážný nevykřikl a rovněž ptáci nevydali ani hlásku. Strážný zvedl ruku obsypanou ptáky. Do všech stran létaly kousky kůže.

Z chumlu na nádvoří vylétla holubice a zamířila k Nicholasovu oknu. Na jeho hřbetě seděla nějaká Feyka a držela cosi velikosti vejce.

Oko.

Když letěla kolem Nicholase, zvedla ho a ušklíbala se. Oko bylo skoro stejně velké jako ona.

Nahou hrud' měla celou od krve. Nicholas musel sebrat všechny síly, aby neodvrátil zrak a zachoval netečný, lhostejný výraz.

Když zjistila, že to s Nicholasem nehnulo, mrštila okem do okna tak prudce, až se oko rozprsklo o sklo.

Nicholas proti své vůli ustoupil o krok dozadu.

Sebastian se při tom mlaskavém zvuku přikrčil a rukama si zakryl obličej.

Feyka se rozesmála.

Holubice klesla, proletěla pod oknem a zmizela mu z dohledu. Nicholas přešel ke druhému oknu a vyhlédl ven.

Druhý strážný byl dosud obsypán ptáky. Jeho společník ležel mrtvý na nádvoří. Obličej měl k nepoznání rozklovaný na krvavou kaši. Stejnokroj na něm visel v cárech a celý trup, od střev po srdce, byl pryč.

Nicholas polkl. Už viděl horší smrt, ale jen jednou.

Když umírala Diamanta.

A bylo to horší jen proto, že Diamantu miloval.

Všichni ptáci na něj upřeně zírali a stejně tak jejich Feyové. Druhé hejno zahnal strážného ke dveřím do paláce, a pak si ptáci posedali venku a čekali, až vejde dovnitř.

Vzkaz bylo naprosto jasný.

Naprosto jasný. Ptáci zaútočí na kohokoli, kdo se pokusí opustit palác. Všichni mají zůstat uvnitř, z důvodů Nicholasovi neznámých.

Ale nebude čekat, až se to dozví.

Sebastian zvedl hlavu a upřel oči na krev stékající po okně.

„Oh... táto...“ vypravil ze sebe a otřásl se. Nicholas přešel rukou po potřísněném skle. Zevnitř bylo chladné, hladké a suché. Jeho se krev zatím nedotkla.

Ale to se změní.

„To je jen začátek, Sebastiane,“ řekl Nicholas a v duchu si přál, aby to nebyla pravda.

Smršť už zapomněl, jak může být válka únavná.

Od okamžiku, kdy v paláci vyřídil Rugadův vzkaz, letěl bez zastávky až do stínozemí a poté, co předal Rugadovi hlášení, mu byl dopřán půldenní odpočinek, a pak letěl zpátky na sever.

A teď ho poslali zase zpět na jih.

Ale tentokrát věděl, kam má letět. Rugad byl přesvědčen, že jeden z jeho pravnuků je na nějakém statku. Smršť přeletěl nad více statky, než aby se mu to chtělo počítat. Všechny byly uprostřed ostrova a lány se táhly do nekonečna.

Ale měl proti ostatním bludičkám vyslaným pátrat jednu výhodu. Viděl Rugadova pravnuka na vlastní oči a věděl, po které cestě šel. Statek nemohl být příliš daleko od hlavní cesty.

Smršť slétl níž. Jakmile dostal rozkaz, vyletěl, rychle obletěl Jahn, přeletěl řeku a napříč prolétl nad šlechtickými pozemky na jižním břehu Cardidy. Tak se dostal do zemědělské oblasti dříve než ostatní.

Jeho společnice Oharka měla co dělat, aby mu stačila. Letěla přes Modrý ostrov jen jednou, s jednotkou bludiček, která se přesouvala z jihu na sever. Navíc nelétala tak sebejistě jako on.

Byli stejně staří, ale narozdíl od ní Smršť rychle stoupal po příčkách hodnotí, až se stal Rugadovým poslem. Oharka získala teprve nízkou hodnotu a podle toho, co mu říkala, se snažila z tažení na Modrý ostrov vyvléknout. Chtěla zůstat v Nyei. Ale Rugad potřeboval všechny bludičky, všechny zvěrojezdce a všechny převtělovače, které měl. Nikomu nedovolil zůstat doma.

Na tomto tažení neponechal Rugad nic náhodě. Vypadalo to, jako by se Modrého ostrova bál, nicméně to nechtěl dát najevo.

Konečně se před ním objevila cesta, široká a hnědá jako zmrzlá řeka. Smršť prudce zahnul, aby se dostal nad ni, a pak se přes maličké ramínko ohlédl po Oharce. Zůstala za ním tak daleko, že mu zabralo chvíli soustředěného pátrání, než ji uviděl – černou tečku proti modré obloze. Nestačila mu, což ostatně předpokládal. Potlačil rozmrzelost. Velitel bludiček Epo trval na tom, aby letěli ve dvojicích, protože kdyby našli Rugadova pravnuka, mohla by u něj jedna bludička zůstat a druhá letět co nejrychleji zpět podat hlášení. Epo také dával dohromady do dvojic slabou a silnou bludičku, a právě to Smrště rozčilovalo. On bude muset zůstat s Rugadovým pravnukem a doufat, že se Oharka dostane zpátky k Rugadovi hodně rychle.

Což ovšem nezvládne, ale s tím právě Smršť nemohl nic udělat.

Vedle cesty se začaly objevovat droboučké statky jako černé tečky na zelenohnědé pokrývce. Smršť slétl níž a v duchu zaklel.

Bylo poledne. Ostrované byli venku a pracovali na polích. Na každém statku viděl tři čtyři ostrovany, někdy pět, skloněné nad úrodou, tu a tam s koňmi zapřaženými do vozů nebo nesoucími k polím džbery vody.

Jestli si ten pravnuk vybudoval stínozemí, tak v tomhle jasném světle najde Smršť vstupní kruh těžko. Stejně tak ovšem skoro nebylo vidět jeho samotného.

Bude mu to trvat déle, než si myslel.

Vznášel se ve vzduchu a čekal až k němu Oharka doletí. Třepetala křídly jako feyští ptáci, po obličeji jí stékal pot a ztěžka oddechovala.

„Musíme letět tak rychle?“ zeptala se ho.

„Až ho najdeme, bude nutné letět ještě rychleji,“ odpověděl.

„V támhletom všem zmatku ho nenajdeme,“ máchla maličkou ručičkou na krajinu před nimi. Všude samá pole, statky, ostrované. Měla pravdu. Bude to perná práce.

„Najdeme,“ prohlásil Smršť. Její vzpurnost ho rozzuřila. Nenáviděla práci pro Černého krále, jako by nenáviděla vlastní život. On ne. Byl pyšný na to, že je v družině Černého krále a že je mu po boku. „Je to napůl Fey. Já jsem ho viděl. Je vysoký a tmavší než ostatní. Vypadá jako Fey. Měl by vyčnívat.“

Oharka cosi zavrčela a podívala se dolů. Statky se táhly do dálky, kam až oko dohlédlo. „Ani nevíme, jestli je ještě tady,“ poznamenala. „Kdyby šel Černý král po mně, prchala bych, jak nejrychleji bych mohla.“

„Jak by se mohl dozvědět...“ začal Smršť a vzápětí se odmlčel. Rugadův pravnuke byl vizionář. Mohl to vědět. Mohl toho vědět hodně.

Ostatní bludičky budou pátrat na statcích po stejných známkách, o jakých teď Smršť mluvil.

„Co jak by se mohl dozvědět?“ zeptala se Oharka.

Smršť zamítavě zvedl ruku. Z toho stání na místě dostal žízeň. Zatoužil přistát a něčeho se napít, ale teď to ještě nešlo. Nejdříve si to musel rozmyslet.

Kdyby byl vizionářem a věděl, že ho hledá Černý král, možná by taky věděl, že stínozemí bylo zničeno. Možná by si vybudoval vlastní stínozemí, ale to byla proti jiným Feyům dost chabá ochrana. Vlastně vůbec žádná. Feyům stačí najít vstup a otevřít ho. Jak podivná situace, když Fey bojuje proti Feyi. Feyové obvykle bojovali proti nemagickým bytostem a tyto bytosti stínozemí otevřít nemohly.

Chlapec, kterého Smršť viděl, vypadal chytře. A mluvil feysky. Rugad říkal, že chlapec, který mluví feysky, je jeho pravnuke, a ten druhý jen vynikající golem.

Musel by to být vskutku téměř dokonalý golem, ale Smršť se se svým velitelem nehádal. Chlapec mluvící feysky a vychovaný u Feyů bude vědět, že stínozemí je za těchto okolností velmi ubohý úkryt.

A jestli chlapec ví, že jeho staré stínozemí je pryč, nepůjde na západ, nepůjde domů. Právě přišel z města, takže tam zpátky také nepůjde.

Ale co když ano?

To by bylo něco naprosto jiného než statky. A protože byl na statku, když ho Černý král viděl, nebude se tam zdržovat dlouho. Nanejvýš do večera. Takže především nepůjde dál na jih. Jít na jih nebo na západ znamená zůstat v zemědělské oblasti.

Ale kdyby šel na sever, dostal by se pravděpodobně z dosahu Černého krále.

„Děláme chybu,“ prohlásil Smršť.

Oharka si hřbetem ruky utřela obličej. Na čele jí zůstala špinavá šmouha. „Chybu?“

„Všichni ostatní budou prohledávat statky. Letme na sever.“

„Ale my máme rozkaz...“

„Máme rozkaz ho najít,“ prohlásil Smršť. „Za každou cenu. Tady máme jen začít. Pojd'. Poletíme nad cestou na sever.“

„Kdybys se schovávala já, nešla bych po cestě,“ poznamenala Oharka.

„Šla, kdybys věděla, že tě budou hledat na polích,“ trval na svém Smršť.

Potřásla hlavou. Nakrátko ostříhané vlasy jí sklouzly do očí. Odhrnula si je. „Já bych si našla nějakou zastrčenou díru a tam bych zůstala.“

Ona ano. Smršť se na ni podíval. To by udělala spousta lidí. Ale pravnuk Černého krále? Rugad by se neschovával v nějaké díře a jeho syn Rugar také ne. Ani Diamanta a dokonce ani její bratr Most. A co ti ostatní?

Možná. Ale Smršť o tom pochyboval. Od narození byli vedeni k vládnutí a k tomu patří být v pohybu. Nikoli schovávat se.

Jenže neměl ani tušení, k čemu byl veden tento Fey. Na druhou stranu však věděl, že hledá chlapce vychovaného Feyi, nikoli ostrovany. Jestli měl kdy nějaký pravnuke možnost ujmout se velení, tak to byl tento.

Což byl pravděpodobně taky další důvod, proč ho Rugad hledal.

„Je to dobrý nápad,“ pravil Smršť, „ale takové pátrání by zabralo celé dny. Bylo by složité a my bychom měli pramalou naději na úspěch. Necháme to na ostatních, ať to zkouší oni. Ty a já budeme prohledávat cesty.“

„Ale nejdříve si uděláme zastávku a trochu se najíme.“ Založila si ruce na hrudi a nasadila přísný, nasupený výraz.

Chvilí se na ni upřeně díval. Potřebuje ji. To musí mít neustále na paměti. Potřebuje ji. Nenechá ji se z toho vykroutit, ale tu a tam jí bude muset vyhovět.

„No dobře,“ odpověděl. „Uděláme si zastávku. Ale jen velmi krátkou.“

Usmála se, spustila ruce k bokům a snesla se na zem. Povzdechl si a slétl za ní.

Když si tady odpočinou, Oharka se zase vzchopí. A jakmile znovu vzlétnou, najde Rugadova pravnuke.

Ať to stojí, co to stojí.

Zobák měla plný štiplavého kouře. Měla pocit, že tím pachem načichne navždy a už se ho nikdy nezbaví. Let nad městem ji zbavil odvahy; měla vztek a hrůzu z toho, že její rodina – její národ – bude proti Feyům bezmocný.

Slíbila šamance, že nezaútočí na svého praděda, ale předpokládala, že stejný závazek musí dodržet i on. Ani on nemůže napadnout ji. To jí skýtalo určitou volnost, jenže k čemu vlastně?

Křídla měla těžká. Za poslední dva dny hodně namáhala svaly a předtím moc nelétala. Měla se udržovat v lepší kondici, měla s něčím takovým počítat.

Jako kdyby člověk mohl počítat s nějakým útokem, který sice dvacet let předvídá, ale vlastně nevěří, že by k němu někdy mohlo opravdu dojít.

Škrábance, které jí udělala Solanda, ještě bolely. Prosvítaly mezi řídkým opeřením na pravém křídle. Připadalo jí, že je to už tak dávno, co se střetly.

Arianna si povzdechla. Za celou dobu neviděla po Darovi ani známku. Měla hodně co vyprávět otci, ale neměla nic, co by chtěl Sebastian slyšet o jejím bratrovi.

Feyové byli rozlezlí po celém městě. Ale z větší části se drželi dál od paláce. To ji těšilo i děsilo zároveň. Černý král nechal obklíčit palác ptáky s nějakým cílem.

A Arianně bylo jasné, že to pro ně nebude znamenat nic příjemného.

Palác se blížil. Alespoň že ten ještě stál. Poté, co uviděla Svatyni, měla strach, že se vrátí a uvidí i palác v plamenech.

Ale nebylo tomu tak. Dosud stál, jeho tři věže se tyčily na slunci, na vížkách vlály vlajky. Na oknech však byly okenice a závěsy byly zatažené. V pravé poledne to vypadalo dost divně.

Ptáci zůstali dole, jen někteří se přesunuli dozadu.

Peříčka na zádech se jí zježila a Arianna bezděčně vypískla. Bylo to jen tiché vypísknutí, které odvál vítr, sama ho skoro nezaslechla.

Pevně sklapla zobák a slétla tak nízko, jak jen mohla, aniž by někdo mohl poznat, co je zač.

Na nádvoří leželo nějaké tělo.

Alespoň se domnívala, že to bylo tělo. Zůstaly z něj jen kosti, cáry kůže a rozervané šaty. Všude byla krev. I někteří ptáci byli od krve.

Potlačila touhu slétnout ještě níž. Uviděli by ji a uvědomili by si, že to vlastně není žádný drozd, ale že má stejně jako oni feyskou krev.

I když ona by se tou krví zrovna nechlubila. Ať si Solanda říká co chce, Arianna je ostrovanka. Ryzí ostrovanka. Nikdy by se nepodílela na takové ukrutnosti, jakou viděla dole.

Srdce se jí divoce rozbušilo a do hrdla jí stoupala žluč. Tam dole někdo zemřel. Možná, že to byl někdo, koho znala.

Otec?

Doufala, že ne.

Mohla si být jistá jen tím, že to nebyl Sebastian. Neměla sice ani tušení, co je v jeho těle, věděla však, že rozklovat ho by nebylo nijak jednoduché.

Pak uviděla u dveří do kuchyně schouleného strážného ve stejnokroji potřísněném krví a věděla, co se stalo. Něký strážný vyšel ven a zemřel.

Něký strážný.

Pocítila úlevu, že to nebyl její otec, a vzápětí se za to zastyděla. Život jako život.

Až na to, když se to týká někoho, koho má člověk rád.

Vznesla se na vzdušném proudu výš a nechala se unášet k severní věži. Přistála na římse a hned zalezla

dovnitř, stejně jako vždy. Potlačovala touhu ohlédnout se za sebe, vystrčit malou drozdí hlavičku ven a podívat se, jestli ji ptáci nesledují. Veskákala do podkroví. Nic se tu nezměnilo. Zatím se dovnitř žádní ptáci nedostali. Ustoupila od okna a proměnila se. Ptačí tělo se protáhlo, kosti se vyplnily, peří se vstřebalo do kůže.

Křehká křídla se proměnila v paže a tenké, špičaté nožičky do lidských. Zobák se zkrátil a zploštěl, znovu jí narostl nos a zase měla ústa.

Pachut' kouře byla tak silná, že jí potáhla jazyk jako silná vrstva špíny. Polkla, ale žluč jí znovu stoupla do hrdla. Opřela se rukou o špinavou stěnu a zvracela, jednou, dvakrát, třikrát, až měla žaludek prázdný.

V ústech jí zůstala odporná pachut' zvratků, ale alespoň se zbavila toho štiplavého kouře. Utrhla si kus sukně a otřela si ústa. Ještě nikdy jí nebylo po proměně tak zle. Ale zřejmě to nebylo proměnou, ale smrtí, kterou viděla, kam se jen podívala.

Její tělo prostě jen vyčkalo, až se dostane do bezpečí, a pak si teprve dovolilo se uvolnit.

Zhluboka se nadechla a tupě zamrkala. Oči ji pálily.

Tohle byla skutečnost.

Tohle byla válka.

A nebude to lepší.

Za podobných okolností se setkali její rodiče. Otec doufal, že ona bude něčeho podobného ušetřena. Jenže když někdo pochází z takového rodu jako ona, tak to stejně nejde. A už vůbec ne, když žije na Modrém ostrově, který leží mezi Galinasem a Leutem.

A tím spíš ne, když tu Feyové mohli prohrát. O jejich neúspěchu by se dozvěděl celý svět.

Solanda ji varovala, že tento den možná jednou nastane, ale Arianna tehdy nechápala, co to znamená. Znamenalo to mrtvé a pach spáleného masa. Znamenalo to dým po celém městě a být vězněm ve vlastním

domově. Znamenalo to strach tak silný, že by ji mohl přemoci.

Oblékla se a vrávorala zpátky k oknu. Bylo otevřené a jestli s tím něco neudělá ona, otevřené zůstane.

Žádní ptáci za ní sice nešli, ale když našla toto místo ona, mohli by ho najít taky.

Zakryla okno prkny a slámou a co nejrychleji ho ještě zahradila. Prkna se dala snadno odstrčit, ale možná, že to ptáci ani nebudou zkoušet. Půjdou místy, která jsou víc na očích.

Doufala.

Pak si přepásala šaty a odešla z podkroví.

Ve věži bylo šero. Na schodiště nedopadalo z oken žádné světlo a tady byla tma jako v noci. Zvuk jejích kroků se na kamenném schodišti dutě rozléhal. Znovu na ni dolehl pocit opuštěnosti a potlačovala touhu vykřiknout. Tady nikdo nebude. Důrazně žádala, aby byly její stráže odvolány. Až na otce, Sebastiana, chůvu a Solandu o jejím proměňování nikdo nevěděl. Nikdo se to ani neměl dozvědět. Ostrované by to nepochopili.

Scházela dolů do síně vzpoury, kde na ni měl čekat otec, a na konci schodiště se najednou zastavila.

Schodiště bylo prázdné. Jenže jestli je otec uvnitř, mají přece být před síní stráže.

Nikdo tam nebyl.

Copak bylo to tělo dole posledním pozůstatkem boje? Zběhl snad někdo? Nebo došlo k únosu?

Přišel snad Černý král a odvedl její rodinu pryč?

Potlačila strach. Učili ji, že v takových případech má z pochybného místa odejít a vyhledat pomoc. Jenže to se předpokládalo, že svět je normální a událost není tak výjimečná. Vzala za kliku a opatrně pootevřela dveře, připravena dát se na úprk, kdyby uviděla něco neobvyklého.

Uviděla otce, bledého jako stěna, osaměle stát uprostřed místnosti. Vklouzla dovnitř a v duchu si opakovala Solandina slova. Feyové se dokážou zmocnit něčího těla a stát se tím člověkem. Jediný způsob, jak to zjistit, je podívat se mu do očí.

„Tati?“ ozvala se.

Rychle se otočil a celý se rozzářil. Od zdi se odlepil Sebastian – ani si ho nevšimla – a vykřikl: „Ari!“ tónem, jehož nadšení se vyrovnalo otcovu.

Nicholas se k ní rozběhl, ale Arianna zvedla ruku a zastavila ho. Rukáv jí sklouzl z paže a odhalil kůži. Cítila se jako nahá.

„Omlouvám se,“ řekla třesoucím se hlasem. „Dovol, ať se ti podívám do očí.“

„Arianno,“ vydechl.

„Prosím.“

Široce rozevřel oči. Byly modré a podlité krví, že bělmo téměř zrudlo. Ale žádné zlaté skvrnky v nich nebyly.

„Je... to... on,“ prohlásil Sebastian a jemu Arianna věřila snad ještě víc než Solandinu popisu jevu, který Arianna nikdy neviděla. Sebastian nebezpečnou magii vždycky poznal a Sebastiana nebylo možné se zmocnit. Solanda jí říkala, že magickým výtvozem se převtělovači stát nemohou. Dokonce ani nemohli využít cizí magii, mohli využít jen cizí zjev.

„Tati,“ vydechla a padla mu do náruče. Objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. Na chvíli se zase cítila jako malá holčička, bezpečná a klidná v otcově náruči, jako by mohl všechno vyřešit, jako by to byl ten nejmocnější člověk na světě.

Ne.

Nejmocnější je její praděd.

Při tom pomyšlení se odtáhla, ale otec ji nepustil. Skryl si tvář v jejích vlasech. Třásl se. Poprvé v životě ji

napadlo, jak křehká bytost otec vlastně je. A jak musí být vyděšený.

Zvedla ruku a pohladila ho po hlavě. „Tati,“ opakovala. „Už je to dobré. Už jsem zpátky.“

Přikývl jí do vlasů, ale ještě ji nepustil.

„Nic se mi nestalo.“

„Myslel... jsem... si... že... tam...zemřeš,“ ozval se Sebastian a v jeho hlase se ozývalo tolik smutku, že se k němu otec i Arianna naráz otočili. Pak mu rozevřeli náruč a všichni tři se pevně objali, malá rodina schoulená k sobě, zády ke světu.

„Nezemřu,“ řekla. I když teď už si tím nebyla tak jistá jako před pár hodinami. Za tu dobu uviděla víc hrůz, než spatřila za celý život.

Nakonec otec zhluboka nabral vzduch do plic, vyvinul se z objetí a něžně pohladil Ariannu po tváři. To ještě nikdy neudělal. A maličko se usmál.

„Už tolik neriskuj, zlatíčko,“ řekl jí.

Přitiskla k sobě Sebastiana a pak ho pustila. „To ti slíbit nemohu,“ řekla. „Feyové jsou rozlezlí po celém městě. Zapalují ho. Lidé jsou....“ Žluč jí stoupla do hrdla a Arianna polkla. „Lidé jsou mrtví.“

Otec přikývl, jako by ho to nepřekvapilo. Pak se obrátil, sepal ruce za zády a přešel k oknu. Na černé obloze zářily rudé odlesky ohňů. Slunce pronikající skrz kouř dělalo z dýmu bílou mlhu.

Arianna se obrátila k Sebastianovi. Jeho popraskaná tvář byla plná naděje.

„Neviděla jsem ho,“ sdělila mu.

Sebastianův výraz se pomalu měnil. Brada poklesla, ústa se otevřela, praskliny prohloubily a do očí mu vstoupily slzy. Vzala ho za ruku. „Ale to nic neznamená. Může být kdekoli. Pravděpodobně se skrývá před Feyi.“

Otec se neotočil, ale určitě ji slyšel taky. Arianna nevěděla, co vlastně k Darovi cítí. A možná to ani nechtěla vědět.

Otec se zhluboka nadechl. „A co Svatyně?“ zeptal se.

„Hoří,“ odpověděla.

Otrásl se, ale Arianna nevěděla, co to znamená. Otec Svatyni nenáviděl, a to už dlouho. Ale stejně s ní byl svázán. Patřil k ní, byť to odmítal připustit.

„Tvůj praděd je chytrý,“ poznamenal.

Přikývla. Viděla dole jen jedno tělo. Podařilo se snad ostatním uniknout? Byli tu snad uvězněni jen její nejbližší? „Kde jsou všichni ostatní?“

„Máme s Montem takový plán,“ odpověděl otec vyhýbavě.

„Poslal jsi je pryč?“ Nerozuměla tomu. „Ty jsi poslal pryč strážce, služebnictvo a lidi, kteří mají chránit tebe a Sebastiana? Zbláznil ses?“

Otec si povzddechl. „Podívej se na všechny ty ptáky,“ řekl.

„Já jsem je viděla. Jsou jich tisíce a další feyské síly jsou na cestě. Je to celá armáda, tati. Armáda, jakou jsme ještě neviděli. A tebe nikdo nechrání.“

„Armáda skýtá jen klamný dojem bezpečí,“ odvětil otec. „Se strážemi tu nejsem o nic bezpečnější než bez nich. Je to jen pár dalších lidí proti Feyům, pár dalších, kteří budou povražděni, než se ti krvelační vrazi dostanou ke mně.“

„Já ti nerozumím,“ řekla. „Potřebuješ ochranu.“

Zavrtěl hlavou. „Poslední dobou jsem přemýšlel stejně jako můj otec, a to byla chyba. Byl jsem uprostřed lítého boje, když jsem se setkal s tvou matkou. Bojoval jsem s Feyi v soubojích muže proti muži a přeskakoval jsem přitom padlé.“

„To byla jiná válka,“ namítla Arianna.

„To je pravda.“ Otec se obrátil. Vypadal staře a unaveně. Tváře měl propadlé. „To byla snazší válka. Když prohrajeme teď, ztratíme všechno. To znamená, že musíme taky všechno riskovat. To už Feyové kvůli nám dělají. I my bychom si měli přestat cokoli nalhávat a podívat se na to tak, jak to je.“

„Kde jsou všichni, tati?“ zeptala se.

„Monte je vede do protiútoků.“

„Ale jich je víc než nás. To nezvládneme. Je to...“

„Zvládneme to. Stejně jako dřív. Po smrti tvé matky jsem strávil léta studiem vojenské strategie. Lord Hofmistr má na toto téma mnoho knih. Sedláci byli v přesile, a přesto své povstání prohráli, copak to nevíš?“

„Ovšemže to vím. Potřebujeme lepší zbraně.“

Otec zavrtěl hlavou. „Tak předně máme zbraně, jaké máme, to je marné přání. Je nás sice méně, ale zato máme chytřejší velitele. Víme, jak obrátit jejich výhody ve svůj prospěch. A to je to, o co se právě teď s Montem pokusíme.“

„Proč mi neřekneš, co se děje?“

„Protože to za okamžik uvidíš sama,“ odpověděl otec.

Arianna si promnula dlaní obličej. Sebastian ji vzal za loket. Podívala se na něj. Mračil se a všechny praskliny na pleti mu ještě vystoupily. „Je... to... dobrý... plán.“

Arianna si povzdechla. Nemohla z hlavy vypudit vidinu požárů a mrtvých. „Co se stane, když to nevyjde?“ zeptala se. „Budeme tady nahoře bez ochrany.“

Otec se otočil. „Nejsme bez ochrany,“ odpověděl a zasunul jí uvolněný pramínek vlasů za ucho. „Máme tu nejlepší ochranu ze všech. Ochranu tvé matky.“

„Má matka je mrtvá.“

„Tvá matka nám poskytla ochranu své rodiny.“
„Ale šamanka říkala, že na tebe se to možná vztahovat nebude.“
„Ale na tebe ano,“ odpověděl otec. „Události dnešního dne mi ukázaly, Arianno, že záchrana Modrého ostrova může zcela spočívat na tobě.“
Sklonila hlavu. „Já nemohu...“
„Můžeš,“ odpověděl. „A možná musíš. Právě o to ses včera večer přela. Jsi silnější než my všichni. Uděláš, co bude správné.“
„To doufám,“ zašeptala. Necítila se nijak silná. Měla pocit, jako by přišla o celý svět. O všechno kromě dvou mužů, kteří s ní zůstali. Neunesla by i jejich ztrátu.
Vzala Sebastiana za ruku. Objal ji kolem ramen.
„To... bude... zase... dobré,“ řekl ve snaze ji uklidnit.
„Já... budu... vždycky... vedle... tebe.“
„Slibuješ?“ zeptala se. Najednou potřebovala jeho oporu tak, jako dříve potřeboval on ji.
„Slibu-ji...“ odpověděl. „Vším... co... jsem... slibu-ji.“

Kdyby se tak jen podíval do té mapy pořádně.

Ale vypadalo to, že všechny chodby nakonec stejně končí v paláci.

Con s bušícím srdcem utíkal tmou, pochodeň před sebou. Ti špinaví cizinci v té rozlehlé jeskyni a ten bývalý aud ho vyděsili. Báł se, že patří k Feyům a že ho zastaví nebo že se stane ještě něco horšího, a ani si nedokázal přesně představit, co horšího by se mu ještě mohlo stát. Věděl jen, že v něm zůstal pocit, že se opozdil, že už je pozdě na cokoli, že se skrz most plazil úplně zbytečně.

Chodby tady byly špinavé a plné pavučin stejně jako chodba v mostu. Tudy už hodně, hodně dlouho nikdo nešel. To ho sice trochu uklidňovalo, ale stejně nezpomalil. Neustále se ohlížel v obavách, že ho sledují.

Bál se, co by se dělo, kdyby ho chytili.

Nejvíce ho vyděsil ten bývalý aud. Očividně to byl učenec, byl zraněný a žil tu v podzemí jako krysa. Tak takhle končí ti, kdo se dopustí svatokrádežnictví? Jako lidské skořápky, roztroušené jako prach v opuštěných podzemních chodbách?

Tak takhle skončí on, jestli nesplní svůj úkol?

Nevěděl to a ani to vědět nechtěl. Spěchal kupředu, hnán ze všeho nejvíc vidinou vlastní prohry. Soustředil se tak úporně a pěchal tak rychle, že zpočátku ani nepostřehl ty zvuky.

Kroky na kamenech.

Mnoho kroků.

Ne nad ním, ale před ním.

Znělo to, jako by tam jednotným krokem pochodovala skupina lidí.

Takhle pochodovali Feyové.

Ale jak by se do těch chodeb dostali? Našli snad nějaký postranní vchod?

Při té myšlence mu vyschlo v ústech. Byl špinavý, vyčerpaný a vyděšený, ale z čeho vlastně? Ze setkání s Feyi, ze kterého nevyjde živý?

Jenže dostal úkol a byl pod Rocovou ochranou. Když byl rocan ještě audem a byl pověřen svým prvním posláním, šel do tajného feyského ležení, Roca nad ním držel ochrannou ruku a vyvedl ho odtamtud živého.

A Cona odtud vyvede živého taky.

Přestal utíkat, zvolnil krok a pochodeň držel blíž u sebe. Pokaždé, když se dostal na místo, kde se chodby větvaly, zastavil se a chvíli naslouchal, a teprve pak šel dál.

Kroky sílily, přidalo se k nim šustění šatů a tu a tam tiché zašeptání. Teprve po třech zastávkách si uvědomil, že ty hlasy nemluví feysky.

Ti lidé mluvili ostrovsky.

Jako chladný vánek ho zaplavila úleva. Ostrované. To jsou jeho lidé.

Znovu se dal do běhu. Nohy měl ztěžklé únavou a měl pocit, že mu krvácejí, ale už mu to bylo jedno. Byl už skoro u paláce a tady dole byli lidé, krácející ukázněným pochodovým krokem, ostrované, ne horda nějakých zlodějů, skrývající se u řeky.

A pak zahnul za roh a našel je: záplavu mužů ve stejnokrojích královských stráží, vážných, vylekaných, ale klidných. Byli opásáni meči a z vysokých bot jim vyčuhovaly jílce dýk.

Šli do boje.

Král už to ví.

Ale to z Cona nesňalo břímě jeho úkolu. Chvilí čekal, až uviděl muže, který nedržel jednotný krok, očividně nějakého velitele, a šel k němu.

„Odpusť,“ oslovil ho.

Muž vytasil dýku. „Drž se ode mne dál, chlapče.“

„Jsem aud, pane. Přicházím ze Svatyně a nesu králi vzkaz od rocana.“

„Ke králi nikdo nesmí.“ Muž se zastavil. Nůž držel nebezpečně blízko Conova hrdla. Za ním se zastavilo pár dalších a pozorovali je.

„Pane, já mám úkol,“ vysvětloval Con, ale raději se nehýbal.

„Musím se s ním setkat.“ „Jak máme vědět, že nejsi Fey?“ zeptal se muž. „Odpust', pane, ale to je přeci jasný,“ ozval se někdo vzadu.

„Má plný kapsy lahviček se svčcenou vodou. Vidiš to sklo?“ „Přijít sem za auda, to by byl dobrý převlek,“ poznamenal velitel. „To jo,“ souhlasil muž vzadu, „ale ne se svčcenou vodou a ne jako malej aud Constantin.“

Při té přezdínce zvedl Con hlavu. Takhle ho nazývaly palácové strážé od jednoho jeho obzvlášť katastrofálního loňského pokusu udělit požehnání.

„To je Servis?“ zeptal se.

„Jo, kdo jinej by si asi pamatoval kdo si, co myslíš?“ Strážný vyšel na světlo. Byl to Servis, strážný jen o pár let starší než Con, který si ho od toho nešťastného dne neustále dobíral, div se Con nerozplakal.

„Ty toho auda znáš?“ zeptal se velitel.

„Ano, pane. To je dobrej kluk, to jo.“

„Prosím pánové, nechte mne jít za králem.“

Velitel zavrtěl hlavou. „To nemohu,“ odpověděl.

„Ale mé poslání...“

„Je?“

„Říct králi o Feyích.“

„To už ví, chlapče.“

„To je ctěnej pán, pane. Je to aud.“

„To je, Servisi.“ Velitel přikývl. „Odpust', ctěný pane. Palác je od rozbřesku obklíčen Feyi. Ted' s tím jdeme něco udělat.“ Lusklnul prsty. Strážé postoupily

dopředu. Bylo jich víc, než by si Con dokázal představit.

Tupě zamžoural. Nevěděl, co má dělat. „Svatyně je také obklíčena,“ řekl. „Rocan chtěl, abych vás varoval, chtěl, abych to sdělil králi. Říká, že teď musíme spolupracovat.“

„To bezpochyby musíme,“ souhlasil velitel, „ale nejdříve musíme přežít dnešní odpoledne. Počkej na nás tady. Až bude po bitvě, vezmu tě s sebou.“

„Ne, pane,“ vzdoroval Con. „Omlouvám se, že neuposlechnu, ale mám úkol. Musím se dostat ke králi.“

„A já tě tam nemohu pustit samotného. Nemám si ani jak ověřit, kdo jsi.“

Tomu Con rozuměl. Nicméně se tím nic nezjednodušovalo. Na druhou stranu však pochopil, že jeho vzkaz už tak nespěchá. Teď bylo nejdůležitější přežít následujících pár hodin.

„Tak já půjdu s vámi,“ nabídl se Con, „a budu hlídat.“

„To nejde, malej aude,“ zamítl to Servis a popošel po bok veliteli. Oddíl připochoval za ním. Chodbami se vinuly řady stráží a mizely kdesi ve tmě. „Tam nahoře není místo pro nevinátka. Počkáš tady a já osobně dohlídnu na to, abychom tě pak dovedli ke králi.“

„Zůstaň s ním, Servisi,“ nařídil mu velitel.

„Odpusť, pane, ale ty mě potřebuješ proti Feyům.“

„Potřebuji chránit krále,“ odpověděl velitel a silně přitom zdůraznil slovo »chránit«.

„To není nutné,“ ozval se Con. „Já tu počkám sám. Mně to nevadí.“

„To jistě ne, ctěný pane, ale kde mám já záruku, že v okamžiku, kdy odtud oddíl zmizí, nevyrazíš do paláce.“

„Dám ti své slovo.“

„Jenže proti tvému posláni neznamená tvé slovo pranic.“

Velitel měl pravdu a Con to věděl. V okamžiku, kdy by odešli, vyrazil by do paláce. Musel.

Měl posláni.

Servis si povzdechl. „Tak já tu teda zůstanu, pane.“

„Dobrá,“ pravil velitel. „Až se vrátím, dovedu tě ke králi.“

„Ano, pane,“ odpověděl Con. Nepovedlo se mu to. A jeho známý Servis ho tu bude hlídat, aby mu zabránil udělat to, co od něj žádal rocan a Bůh.

To je podstatou posláni. Jenže jak daleko může aud zajít při plnění svých povinností? Kolik pravidel a zákonů může porušit? A může porušit třeba jen jediné?

Con doufal, že to nebude muset zjišťovat osobně.

Monte vyvedl své vojáky po posledních schodech nahoru do strážních domků. V hrdle měl sucho a najednou se cítil starý. Nejednou se nalézal v obtížné situaci, ale ještě nikdy to nebylo tak zlé, aby uvěřil a přijal snad i Boží ruku, kdyby mu to pomohlo přežít dnešní den. Čelil Feyům snad stokrát, ale nikdy to nebylo takové jako dnes.

Tak zlé to ještě nikdy nebylo.

Ocenil, že strážní neřekli ani slovo proti. Prostě s důvěrou v něj a v Nicholase rozkaz přijali.

Feyští ptáci byli v přesile pět na jednoho. Silný nepoměr, byť ptáky svým útokem zaskočí.

Monte shrbeně kráčel po dřevěné podlaze. Šel jak nejtíšeji mohl. Jeho muži rovněž, ale stejně slyšel vrzání bot. Doufal, že to není tak hlasité, aby to bylo slyšet ve zlověstném tichu venku.

Kromě toho ho trápil chlapec, kterého Servis nazýval malým audem. Chlapec ho trápil ze dvou důvodů. Jestli to je Fey, pak celý jejich překvapivý útok postrádá smysl, protože Feyové o podzemních chodbách už vědí. Jestli to není Fey, jestli to je pravý aud, tak to znamená, že s nimi rocan chce spolupracovat, jenže na to už je pozdě.

Tak jako tak už je pozdě. Feyové před nimi mají náskok ve všem. Stejně jako poprvé, jenže tentokrát v mnohem větším rozsahu. Nikdy by ho bylo nenapadlo, že je na světě tolik Feyů. Nikdy.

Co by tak jen dal za lahvičku svěřené vody. Jenže Nicholas ji v paláci zakázal. Pár mužů z jeho oddílu s sebou svěřenou vodu mělo, Monte to viděl, ale raději se neptal kde k ní přišli. Postupovali proti přímému královskému rozkazu. Ale člověk nemůže zakazovat jiným aby se bránili, když mají z něčeho strach.

A jeho muži strach měli, Monte to cítil. Viděl jejich křečovitě pohyby, viděl jejich nejisté pohledy. Když tihle Feyové dorazili, všichni věděli, že podivné období míru skončilo. Konečně začal konec útoku, který zahájil před dvaceti lety Rugar.

Monte došel ke dveřím garnizony. Podstatou plánu bylo natropit hodně hluku, ale zároveň se to muselo dobře načasovat. Monte se zhluboka nadechl, zadržel dech a poslal svým vojákům dozadu znamení.

Znamení rychle proběhlo přes všechny muže, dospělo do chodeb a odtamtud ho vojáci předávali do dalších domků, kde už čekali jiní velitelé. Monte počítal. Dopočítal se k rozhodujícímu okamžiku a doufal, že je jeho odhad správný.

„Tak,“ řekl tiše. „Taste meče.“

Muži vytasili meče. Svištivý zvuk kovu taženého z kožené pochvy se v místnosti hlasitě rozlehl. Monte se pootočil. Muži se na něj dívali, oči přimhouřené, strnulé tváře bez výrazu.

Položil ruku na knoflík od dveří a pomalu jím otočil.

„Ted!“ zavelel.

Trhnutím otevřel dveře a seběhl ze schodů. Vojáci se řítili kolem něj a hnali se na ptáky. Jak se k nějakému dostali, popadli maličkého Feye za hlavu a jediným rychlým pohybem, jako když zakrouť kuřeti krkem, mu ji usekli.

Monte se s taseným mečem hnal přímo doprostřed celé vřavy. Maličcí Feyové otáčeli hlavy, ptáci skřehotali a mávali křídly. Pak se najednou jako pravé hejno zvedli do vzduchu a vyplašení a zaskočení odlétali pryč.

Zpočátku probíhal útok v tichosti, pak začali muži halekat. Nicholas uvažoval následovně: strážní spustí feyský bitevní pokřik a vyplaší ptáky ještě víc.

Zmatek na konci šiku ptáků překvapil ty v předních řadách. Taký vzlétli a ve vzduchu do sebe vráželi, jen z nich peří lítalo. Někteří strážní se s tasenými meči rychle hnali dopředu, doháněli ptáky a rozsekávali ptačí těla vejpůl.

Na nádvoří se rozléhal ohlušující jekot a povzbudivé máchání křídel. Monte se prodíral bitevní vřavou, mečem mával nad hlavou jako obuškem a sekal, mlátil a řezal do ptáků hlava nehlava. Nebe zčernalo ptačími křídly.

Jediný pták nezůstal na zemi.

Jediný.

Pár strážných lilo na ptáky svěcenou vodu, ale nic se nedělo.

Ten Fey nelhal. Našli protilátku.

Ptáci zakroužili nad nádvořím a někteří se začali vracet. Strážní však byli připraveni. Bodali, sekali a halekali. Ptáci neměli naději.

Rozprášili je.

Ostrované získali čas.

Monte zadoufal, že ho budou mít dost.

Rugad se pevně držel lan od postroje a dával si pozor, aby za ně netahal. Houpal se v odpoledním slunci sem a tam a nohy se mu komíhaly nad cestou. Nad ním máchalo křídly dvacet pět jestřábích jezdců s maličkými feyskými jezdci na hřbetech. Tentokrát se neozýval žádný smích ani tichý rozhovor. Tehdy před vpádem byli na výzvědách, ale teď už začal boj.

A nesli ten nejcennější náklad ze všech.

Černého krále.

Rugad nepředpokládal, že během tažení ještě někdy postroj využije, myslel si, že si ho s sebou bere jen proto, aby se dostal na Modrý ostrov. Ale nakonec ho použil dvakrát nad mořem, jednou aby se dostal do stínozemí svého syna a teď aby se dostal rychle do Jahnu.

Za normálních okolností by pochodoval se svými oddíly, ale tentokrát měl pocit, že na tomto tažení je nejdůležitější čas. Byl poučen, že jestli budou ostrované dostatečně včas varováni, najdou další možnosti, jak s Feyi bojovat. Nakolik mohl nakrásně považovat svěcený jed za otázku jejich štěstí a náhody, spoléhat na to nemohl.

Trápila ho zpráva o ostrovním čaroději. Rovněž ho trápila Solandina vášeň pro její chráněnkou. Když pěšci se Solandou skončili, šel se podívat co z ní zbylo. Zůstaly jen kosti, maličké kočičí kostičky.

Snažila se o tu dívku hrát, tvrdíc cosi o divoké magii.

Jestliže jsou Rugadova pravnoučata výstražným příkladem divoké magie, jestliže je varovným příkladem i svěcená voda, pak je výstrahou i ostrovní čaroděj. Možná tu budou ještě další.

Měl plán pro případ, že by došlo k dalším překvapujícím objevům. A ten mohl provést jedině,

když si podmaní ostrovany tak rychle a důsledně, že si ani nevšimnou, co je postihlo, dokud nebude pozdě.

Obloha zešedla kouřem. O vypálení Jahnu rozhodl hned poté, co dorazil na ostrov a viděl tu nouzi v odlehlých oblastech. Na polích a statcích bylo bohatství, jaké hledal. A odtud prostě plynulo do města, pro potěchu lordů a obživu obchodníků. A bez možnosti obchodovat s vnějším světem odlehlé vesnice zaostaly.

Ale Jahn ne.

Rugad nepotřeboval bohatství malého města. Jakmile mu bude Modrý ostrov patřit, znovu zahájí obchodování s vnějším světem a ostrov opět zbohatne. Potřeboval statky, mlýny a ostrovní pracovní síly. Robotníky, kteří změni celý ostrov v jeden velký koš s obilím pro zbytek světa.

Město není zdaleka tak výnosné jako statky. Tím, že ho podpálil, vyřešil několik věcí naráz: odstranil nejbohatší vrstvu, vzal ostrovanům odvahu bojovat a připravil půdu na příští jaro na setí.

Prosté, účinné a rychlé. Hlavní zásada každého úspěšného tažení.

Ted' bylo navýsost důležité obsadit palác. Potřeboval ostrovního krále kvůli jeho dětem a kvůli jeho schopnosti ovládat nálady ostrova. Ten člověk měl v sobě nestoudnost a povýšenost, která se Rugadovi ani trochu nezamlouvala. Pravděpodobně ho bude muset zabít, ale ještě předtím chtěl zjistit, jestli ho lze zlomit a podrobit si ho.

Soudil, že klíčem k úspěchu budou jeho děti. Ty Rugad zabít nemohl, ale to ani není nutné. Některé věci jako třeba ztráta důvěry mohou být mnohem ničivější než smrt. Rugad to prostě musí jen správně sehrát.

Zatím se nerozhodl, co udělá s golemem. Ten tvor v něm vyvolával strach i vzrušení zároveň. Vzrušení proto, že to znamenalo, že Dar má vskutku mimořádnou

moc. Obavy, protože nevěděl, proč podvrženec vydržel tak dlouho, jakému účelu vlastně slouží.

Magické výtvary, které žily dlouho, v sobě často skrývaly vlastní moc. Staří šamani říkali, že takové výtvary jsou vlastně skutečnými nástroji samotných Mocností. Šamani rovněž odmítali takové výtvary podrobně zkoumat a říkali, že jsou součástí Mystérií a nemá jim být porozuměno.

Rugad znal z Mystérií dost na to, aby věděl, jak to může být nebezpečné. A po celý život byl vydán Mocnostem na milost i nemilost. Věřil, že jsou zdrojem vizionářství Černé rodiny. Mocnosti byly vrtošivými, rozmarnými strážci budoucnosti. Jestli toho golema ovládají ony, drží ve svých pomyslných rukou víc než jen jeho osud.

Přestože mu bylo teplo, zachvěl se. Byl horký den a zespodu navíc stoupal teplý vzduch z požárů, které nezvladatelně zachvátily řadové domky v okrajových čtvrtích Jahnu. Kolem něj poletovaly vločky popela a jiskřičky vyletující ze sutin. Vzduch houstl, Rugad dýchal jen opatrně a nehluboce a srdce mu tou námahou bušilo. Zvedl ruku a pokynul veliteli jestřábích jezdců, ať letí rychleji.

Čím dříve se dostane do paláce, tím lépe pro něj.

To vedro bylo úmorné. Některé požáry přecházely v nezvladatelnou živelnou pohromu. Musí poslat rudokapy, ať to uhasí. Až přistane, pošle jim mentální vzkaz.

Před ním se tyčil palác, ostrov klidu a míru uprostřed feyského běsnění. Odtud zdálky a z té výšky viděl na zvěrojezdce, kteří palác obklíčili. Král Nicholas je bezesporu chytrý. Rugad neviděl žádné známky útoku nebo boje.

Jen čekající ptáky.

Stejně je to pošetilý blázen. Přes všechnu svou snahu a navzdory sňatku s Feykou neměl ani ždibec feyské moudrosti. Dosud bláhově čekal, že s ním Rugad bude vyjednávat. Rugad si myslel, že to tak dopadne, a doufal, že bude Nicholas považovat ptačí jezdce za strážce, které mají hlídat palác než dorazí Černý král. Ale zároveň doufal, že byl Nicholas Diamanty hoden, že na tuto lest neskočí a že se bude bránit tvrději než panovníci na Galinasu.

Jsou to všechno jen ubozí zbabělci.

Rugad s nimi nebojoval rád, nesnášel, když hnali vojáky do předem prohraných bitev a sami prchali když přišel čas, kdy se měli sami chopit zbraně. Vlastníma rukama zavraždil řadu těchto vládců, ne proto, že by si musel takto prosazovat nárok na vůdcovství, ale protože jimi byl naprosto znechucen.

Mudřec ho před takovým jednáním vždycky varoval a připomínal mu, jak je pro vizionáře nebezpečné chodit do bitev. Rugad s ním obvykle souhlasil, ale v takovýchto případech to považoval za nezbytné. Museli se naučit, jak vypadá pravá vláda, byť by k tomuto poznání dospěli v okamžiku smrti.

Byl už skoro nad ptačími jezdci, když koutkem oka zachytil jakýsi pohyb.

Z budov se najednou vyrojily stovky hnědočerných ostrovanů s tasenými meči. Pohybovali se nepřírozeně tiše. Dorazili k prvním ptakojezdcům, usekávali feyským jezdům hlavy a sekali ptáky po zádech. Pak začali halekat a ječet – úděsná napodobenina feyského válečného pokřiku. Ten řev se vznesl nad celé město.

Řady menších ptáků se zavlnily a začaly odlétat – pudově podléhali své ptačí podstatě – a Feyové na jejich hřbetech křičeli a snažili se je donutit, aby se snesli zpátky. Když vzlétli malí ptáci, větší to zaskočilo, začali

odlétat také a kalná nažloutlá obloha se zaplnila černými tečkami.

Boj na zemi byl najednou mnohem vyrovnanější. Na zemi zůstali jen ti největší ptáci, obrovití papoušci, kteří klovali, sekali zobáky, krákali a křičeli.

Vyděšení ptáci, kteří se zvedli ze země, vráželi Rugadovi do židle. Držel se, snažil se neškubat za lana a jezdci vykřikovali omluvy. Jestřábí jezdci Rugada vynesli výš, dál od vyplašených ptáků, kteří se houfovali kolem.

Dolů na zem už neviděl. Předklonil se a zařval: „Vraťte se! Nařizuji vám se okamžitě vrátit!“

Feyové na něj křičeli, že dělají co můžou, ale to už byla nevýhoda zvěrojezdců: někdy zvířecí pudry převládly. A vyplašení ptáci se chovali jako ptáci a odlétali.

Nebe se naplnilo tlukotem křídel, peřím a popelem. Zezdola slyšel výkřiky a krákání. Jestřábí jezdci ho vynesli ještě výš: snažili se ho chránit – alespoň si to myslel, dokud se nepodíval nahoru. Pak uviděl ptačí hlavy, natažené dopředu, s děsem v černých očích. Feyové na jejich hřbetech ječeli a mlátili jestřáby po krku.

Jestřábí podlehl panice a stali se zcela nevladatelnými. Stejně tak ostatní ptáci. Jeho postroj se povážlivě nakláněl. Ve zlomku okamžiku se ocitl ve větším ohrožení než kdy jindy a po dlouhé, předlouhé době byl najednou zranitelný.

Vykřikl...

...a svět se zvrátil. Rugad upadal do vize.

„Ne,“ bránil se, ale nebylo mu to nic platné. Byl lapen Mocnostmi a Mystérii a ty ho držely, až najednou...

...byl v nějaké místnosti v ostrovním paláci a hleděl na svého pravnuka. Chlapec měl světlejší pleť a oblejší

rysy, ale obočí měl patřičně vzletné a oči pronikavé. Navzdory světlým očím mu připomínal Diamantu. Právě se chystal promluvit, když do místnosti vtrhl nějaký jiný Fey a bodl chlapce do zad. Chlapec se zalkl, z úst mu vytryskla krev a klesl k zemi. Rugad se napřímil...

...a málem převrhl člun. Byli na otevřeném moři a jeho pravnuke se topil. Plácal kolem sebe rukama, hlava mu klesala pod hladinu a nikdo kromě Rugada ho nemohl zachránit. Rugad se naklonil dopředu a natáhl k chlapci veslo, ale chlapec ho neviděl. Klesal pod hladinu a...

...chlapec stál ve spálených troskách té jejich svaté budovy. Za zády mu stála jakási dívka a tiskla se k němu. V ruce držel tasený meč a špičku tiskl Rugadovi na břicho. *Zabijí tě*, říkal. *To nemůžeš*, namítal Rugad. *Ale ano*, odvětil chlapec s úsměvem, *můžu*.

...Rugad chtěl něco říct, ale kolem něj vířily další a další výjevy, rychleji a rychleji, příliš rychle, než aby mu dávaly nějaký smysl. Ve všech byl ten chlapec. V některých byl rychlý a mrštný, v jiných křehký a pomalý. V některých zemřel on, v jiných Rugad a zezadu to přimhouřenýma očima pozoroval jakýsi plavovlasý chlapec. Stranou stála ta dívka a plavovlasý mladík držel nůž – nebo to byl meč? Pak se odnikud vynořila jakási čepel a Rugad pocítil na krku prudký tlak, ostří se zařízlo hlouběji a tlak přešel v trýznivou bolest. Jak dlouho trvá člověku než zemře, když mu oddělili hlavu od těla? Nevěděl.

Pak byl najednou obklopen ptáky a tlukoucími ptačími křídly. Byl celý uslintaný. Vpředu se ho drželi vrabci – jejich spáry mu rvaly košili. Páchli plesnivinou a kouřem. Jestřábí jezdci své ptáky ještě nezvládali a bezhlavě ho odnášeli dál od paláce místo k němu.

Kolem něj byly stovky ptačích jezdců. Na zem pod sebou neviděl.

Tak tohle je katastrofa.

Naprostá katastrofa.

Nicholas jeho jezdce nějak rozprášil a Rugad s tím nemůže vůbec nic dělat.

Rozhodně ne v tuto zoufalou chvíli.

Stoupající hejno ptáků Ariannu překvapilo. Ustoupila od okna a narazila do otce. Objal ji a dívali se spolu. Sebastian si s úlevou oddechl.

Ptáci rychle vzlétli a obloha se zaplnila křídly, peřím, zmatkem a strachem. Feyové křičeli, maličká se ústa se otvírala a zavírala a tloukli kolem sebe rukama, jako by tak ptáky mohli zastavit.

Arianna jim rozuměla. Už mnohokrát ji po proměně ovládly její zvířecí pudry a dělala věci, za které se její lidské já stydělo. Ani se jí na to nechtělo myslet.

Zespodu se ozývalo pozoruhodně málo křiku. Otec zjevně strážím nařídil aby útočily mlčky a oni jeho rozkaz splnili. Většinu hluku dělali samotní ptačí jezdci – ptáci vyplašeně vřeštěli, skřehotali, krákali a pískali a k tomu se přidávalo ohlušující máchání tisíců křídel naráz. Najednou jí bylo u srdce lehčeji. Co se jí ještě před chvílí zdálo být tak beznadějně, teď vypadalo, že se zvrátí v jejich prospěch. Můžou to přežít. Můžou.

Pak se zespodu ozval křik, jaký ještě nikdy neslyšela. Halekání, které se zřejmě ozvalo ze stovek hrdel naráz.

„To jsou strážé,“ podotkl potěšeně její otec.

Někteří ptáci naráželi do oken a pařáty škrábali na zkrabacené sklo. Jejich jezdci nahlíželi dovnitř a zároveň se snažili ptáky ovládnout a přimět je, aby nikam neodlétali. Sebastian ustoupil kousek dál. Otec objal Ariannu pevněji. Už už mu chtěla říct, aby šli od okna dál, když tu...

...se všechno změnilo. Hlava se jí zatočila, jak se jí někdy stávalo, když se proměnila z malého těla do většího, zamrkala, jednou, dvakrát, potřetí...

...a shledala, že stojí v nějaké místnosti a u boku má meč. V křesle seděl jakýsi postarší Fey a mluvil se Sebastianem – nebo to byl Dar? – který vypadal velmi

sklíčeně. Byli tak ponořeni do svého rozhovoru, že ani neviděli, jak se k nim blíží nějaký jiný Fey s taseným nožem. Varovně vykřikla a...

...Sebastian se rozpadl...

...Darovi vytryskla krev...

...její praděd se sesul na zem a ze srdce mu trčel nůž...

...to všechno proběhlo naráz a zároveň každé zvlášť. Natáhla se po Sebastianovi-Darovi, závrat' se vrátila...

...svět se s ní zatočil a Arianna seděla na říčním břehu vedle hezkého plavovlasého, modrookého muže, který byl jen o pár let starší než ona. Držel ji za ruce a díval se jí do očí. Pak se k ní naklonil, aby ji políbil...

...políbil ji...

...a v tu chvíli se za ním vynořil Sebastian (Dar?) a vnořil mu nůž do hrdla. Arianna vykřikla...

...a najednou tu byl třetí zvrat. Byla malá, příliš malá na to, aby byla člověkem, a dole pod ní plul na dlouhém člunu její praděd a Dar. Ruce už ji bolely – měla snad křídla? – a dívala se na ně, jak se blíží k zemi. Pak se vynořila z vody ohromná ryba, narazila do člunu a náraz vyhodil Dara do moře. Praděd vykřikl a natahoval se po něm, až hrozilo, že se člun převrhne. Dívala se na ně, dokud Darova hlava nezmizela pod vodou, a pak odletěla pryč...

A pak se proměňovala rychleji a rychleji, jednu za druhou střídala velikosti a místa. Ale všude viděla Dara, praděda či Sebastiana a Sebastian se ve všech vizích, kde byl, roztříštil.

Neustále se po něm natahovala a vždycky se pořezala o kamenné štěpiny.

Sebastian se roztříštil.

Sebastian.

Roztříštil se.

Vykřikla a shledala, že je zase na zemi, otec ji objímá, nad ní se sklání Sebastian s hlubokými vráskami na obličeji a shrnuje jí vlasy z čela.

„Vize...“ vydechl Sebastian.

„Myslel jsem si, že se proměňuje,“ uslyšela zpoza sebe rozechvělý otcův hlas. Ležela mu na klíně a otec ji pevně objímal. Za oknem dosud poletovali ptáci a vzduch byl plný ptačího trusu, peří a popela.

„Ona... umí... obo-jí,“ vypravil ze sebe Sebastian.

„To mám teda štěstí,“ odsekla Arianna a samotnou ji překvapilo, jak skřehotá. Byla zbrocená potem, šaty měla propocené skrz naskrz, pot jí stékal po čele a po zádech. V životě se ještě necítila tak špinavá.

„Arianno,“ oslovil ji otec, „je ti dobře?“

„Těžko říct,“ odpověděla. „Točí se mi hlava.“

Pak se opřela dlaní o podlahu a ucítila tvrdý, pevný chladný kámen. Podívala se dolů. Prsty jí krvácely. Sebastian byl celý. Zatím se neroztříštil.

„Sebastiane,“ obrátila se k němu, ale hlas se jí zlomil dřív, než dokázala říct něco víc.

„Cos viděla?“ zeptal se jí otec. Byl vyděšený. Venku za oknem poletovala hejna ptáků, unášena vzdušnými proudy. Zdálky k ní doléhalo ptačí skřehotání a krákání.

„Viděla jsem toho nějak moc,“ odpověděla. „Jestli je tohle vizionářství, tak se mi to ani trochu nelíbí.“ Posadila se a otřela si pot z čela. V hlavě jí dosud vířila změt' výjevů. Do okna naráželi ptáci a padali, a jak padali, jejich feyští jezdci zděšeně, bezmocně křičeli.

„U Rocy,“ pravil otec. Z těch slov číšel všechen jeho strach. Nikdy ho neslyšela použít nějaké náboženské rčení. Pohladil ji po hlavě, pak vstal a vyhlédl z okna.

„Vyplašili a zahnali jsme přes polovinu ptáků. Teď už jsou síly vyrovnanější.“

Vyznělo to, jako by mu to bylo jedno, jako by mluvil jen proto, aby se sám uklidnil.

„Ari...“ ozval se Sebastian.

„Viděla jsem tě zemřít,“ řekla mu. „Snad stokrát jsem tě viděla zemřít.“

Otec se otočil. „Každý umírá jen jednou,“ namítl.

Zavrtěla hlavou. „Tak to nebylo. Viděla jsem mnoho možností smrti, ale ať jsem viděla, co jsem viděla, Sebastian vždycky zemřel.“

Na slově »zemřel« se jí hlas zlomil a Arianna složil hlavu do dlaní.

Sebastian jí položil ruku na rameno. Poznala to podle váhy a síly. „Ari,“ řekl. „Já... ne-žiji... Jak... bych... mohl... zemřít?“

Vzedmula se v ní vlna vzteku. Zatoužila se k němu otočit a říct mu, že nemá právo se tak znevažovat. Ale nebyla schopná se pohnout. „Ty žiješ,“ prohlásila. „A já jsem viděla, jak ses roztříštil.“

„Roztříš-til...“ zašeptal, jako by nad tím hloubal.

Otec se k ní sklonil. Arianna to cítila, cítila teplo jeho těla. „Arianno,“ řekl a vzal ji za loket. „Šamanka jednou říkala, že má o některých událostech i několik vizí. Říkala, že to znamená, že se doba mění, že se jedná o nějakou důležitou událost a že se naplní jen jedna z těch vizí.“

Hleděla na něj skrz prsty a v srdci jí vzrůstala naděje. Do okna ještě tu a tam narazil nějaký pták, ale už zase viděla oblohu. Ošklivě šedozelenou od kouře.

„Zemřel ve všech?“ zeptal se otec.

„Skoro,“ odpověděla.

Přikývl. „Takže my teď musíme tyto vize utřídit, zjistit, co která znamená, a zabránit naplnění těch, ve kterých Sebastian zemře. Zvládneš to?“

„Ted?“ zeptala se. „Dole se bojuje.“

„Jak brzy dojde k naplnění těch vizí?“ zeptal se.

„Já nevím,“ odpověděla.

„Pak to tedy musíme vyřešit co nejdříve,“ prohlásil.
„Přece nechceme, aby se nějaká z tvých vizí nějakou nešťastnou náhodou naplnila jen proto, že jsme jí nevěnovali dostatečnou pozornost. Kdybychom se vizím pořádně věnovali už dříve, mohla být tvoje matka ještě naživu.“

„Ale byla bych já?“ zašeptala Arianna.

Otec vzal její tvář do dlaní. „Ty jsi teď tady,“ prohlásil, „ty i Sebastian. A to mne teď zajímá ze všeho nejvíc.“

„Víc než Modrý ostrov?“ zeptala se.

Chvilí se na ni upřeně díval a najednou se zachmuřil.

„Doufám, že mezi vámi a Modrým ostrovem se nikdy nebudu muset rozhodovat.“

Ještě nikdy se necítil tak prázdný. A navíc měl takový vztek, že ho přiváděly k zuřivosti i kameny, na které šlápl. Chráněnka na tom zjevně nebyla o nic lépe. Držela se od něj dál a tak kráčeli k Jahnu mlčky.

Dar se rozhodl jít po cestě. Jeho praděd pravděpodobně ví, že byl na nějakém statku. Jestli ho Feyové hledají, budou prohlížet jeden statek za druhým. Ale co – i kdyby ho našli, co mu můžou udělat? Nestál sice o to, aby ho chytili, ale tolik se tím zase netrápil. Věděl, že pak by se dostal do té místnosti s dědem on, takže kdyby se nechal od Feyů chytit, mohl by Sebastianovi zachránit život taky.

Dar se rozhodl, že se schovávat nebude. Dny ukrývání se ve stínozemí skončily.

Byl horký den a cesta byla prázdná. Na polích tu a tam pracoval nějaký sedlák, ale většina zašla do domů a s dalšími pracemi čekala, až se trochu ochladí. Litoval, že si s sebou nevzal víc vody a jídla. Nějak si zpáteční cestu nepromyslel. Hnal ho čirý vztek. Navíc už skoro dva dny nespál.

Za denního světla vypadala cesta jinak, tak nějak přátelštěji, jako by se nestalo nic hrozného. Zrada za zradou, a to nejhorší bylo, že ho Coulter odřízl od Sebastiana a odmítl to spojení znovu navázat. Dar to už mnohokrát zkusil sám, ale zatím se mu to nepovedlo.

Však na to přijde.

Cítil se opuštěný a vnitřně prázdný. Předtím byl uvnitř taky prázdný – to byl pro něj normální stav – ale vždycky měl možnost cestovat po poutu. Předtím vždycky věděl, že se může na někoho obrátit.

A to do toho ještě ani nezapočítal ztrátu rodičů. Nedokázal si život bez Niky a Větra ani představit. A

raději vůbec nemyslel na to, jak je možné že tam nebyl, aby je chránil.

Do ztichlého horkého dne se ozýval jen zvuk jeho a Chráněných bot, vzrjících v prachu. Byli sami na slunci, v horku. Normálně by se z takového dne radoval, protože takové dny byly v jeho životě vzácné, jenže teď mu připadalo všechno prázdné a neskutečné, jako by to ani neprožíval, jako by se jen díval na někoho, kdo to prožívá. Měl vzdálený pocit odtržení, i když ani to by nebylo úplně přesné, protože vztek cítil naprosto skutečně. A smutek. Pokud si ho připustil.

Ta cesta se zdála být nekonečná. A vlastně ani nevěděl, co chce v Jahnu dělat. Měl by se nějak dostat skrz armádu svého děda do paláce. A tohle musí dělat s chladnou hlavou, ne takhle rozzuřený k nepříteli.

Ohlédl se na Chráněnu. Vzletné rysy jí ztvrdly a poklesly. Byla popelavě šedá a vypadala najednou nějak starší. Za dnešní den zestárla o několik let. Už nikdy nebude nic stejné. Dar to věděl a uvažoval, jestli si to Chráněnka uvědomuje taky.

Možná by si o tom mohli promluvit. Kdyby dali hlavy dohromady, třeba by přišli na způsob, jak se dostat skrz Jahn a přitom se vyhnout armádě Černého krále. Dar otevřel ústa...

...a svět se s ním zatočil. Vize. V duchu ji proklínal ještě v okamžiku, kdy se ho zmocňovala...

...a znovu byl v té místnosti v paláci a mluvil se starým Feyem. V obličeji muž vypadal jako on sám, byl jen mnohem starší a připomínal kámen ještě víc než Sebastian. Natáhl se po něm, Dar před jeho rukou uskočil, stařec vyjeveně vzhlédl a Dar ucítil v zádech pronikavou, ostrou bolest. Snažil se dosáhnout si na záda, zjistil že krvácí, svět zčernal...

...a pak byl nahoře, dole byl místo něj Sebastian a roztříštil se. Nějaký feyský strážný naproti němu se

s kopím v ruce rozběhl dopředu. Muž s nožem se dal na úprk, ale Dar se hnál za ním, přeskočil úlomky svého duchovního bratra, starý Fey vykřikl...

A svět se zatočil rychleji.

...Dar ležel na zádech a na hrdle měl zářící stříbřitě bílý meč. Na krk mu ho tiskl ten ostrovan, kterého potkal na mostě. Kdesi vzadu křičel jeho otec, jeho pravý otec...

...byl ve vodě, zoufale sebou mlátil a jakýsi spodní proud ho táhl dolů. Voda mu vnikala do úst. Chutnala slaně. Nad ním byl ve člunu starý Fey, natahoval se po něm, ale kdyby se ho chytil, stáhlo by je to dolů oba, a to nechtěl...

...díval se, jak Coulter líbá feyskou dívku, pak ho zezadu popadl za vlasy a vbodl mu do krku nůž.

...stál vedle Coultera, byli na Cardidě a mířili ke Svatyni. Zdálo se, že je spálená...

...jeho pravý otec...

...roztříštěný Sebastian...

...feyský stařec...

...roztříštěný Sebastian...

...feyská dívka mu buší pěstmi do hrudi a po tvářích jí stékají slzy...

...Sebastian...

Dar ležel na zemi, koutkem úst mu vytékaly sliny, mezi zuby mu skřípal prach a jazyk měl potažený špínou. Nad ním se skláněla Chráněnka, slunce pražilo jako nikdy a Dar byl naprosto vyčerpaný.

„Jak ti je?“ ptala se ho.

Zpočátku se ani nezmohl na odpověď. Ty výjevy ho naprosto sklátily. Dosud mu vířily hlavou. Tak takovouhle vizi ještě neměl – vlastně řadu vizí, a žádná mu nedávala smysl.

Až na tu, kterou viděl už předtím, tu, která ho přivedla za Sebastianem do paláce.

Ta feyská dívka, kterou Coulter líbal, byla jeho sestra, ta čarodějka, která nechtěla, aby se k Sebastianovi vůbec přiblížil. V jedné té vizi naříkala. Ale Dara předtím nemlátila jako někdo, kdo se snadno rozpláče.

„Dare?“ Chráněnce se třásl hlas. „Vyděsil jsi mne.“

„Promiň,“ zamumlal. Jazyk se mu lepil na patro. Namáhavě se posadil a rukávem si otřel obličej. Pak se pokusil vyplivnout z úst prach a písek. Šlo to ztěžka, v ústech měl sucho. „Vodu?“

„Už jí moc nemáme,“ odpověděla a podala mu vak. Trochu se napil. Byla teplá. Ještě nedokázal ani polknout. Vyplivl ji a zamumlal nějakou omluvu.

Znovu mu vak podala. Tentokrát trochu polkl. Voda ho trochu probrala.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Vize,“ odpověděl. Nechtělo se mu vysvětlovat víc, dokud nebude vědět, co všechny ty výjevy znamenají.

„Ještě nikdy předtím jsem tě neviděla se při vizích takto chovat.“

Byl jako omámený a nemohl si vzpomenout, kdy ho vlastně viděla při nějaké vizi. Ale usoudil, že je to jedno. Zhluboka nabral dech do plic a pomalu ho vypouštěl. Bylo mu mdlo. „Jak dlouho to trvalo?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Mně to připadalo jako věčnost.“

Jemu taky. A přesto to zřejmě byl jen okamžik.

Kdyby tak jen byla naživu šamanka. Mohl by to s ní celé probrat.

Jenže šamanka už nežila. Zemřela s ostatními ve stínozemí. Zůstal sám. Chráněnka nebyla schopná vykládat vize. I o sobě v tomto směru pochyboval.

Tolik vizí. Muselo se stát něco významného. Oprášil se a vstal. Znovu se ho zmocnila závrať a kdyby ho Chráněnka nezachytila, tak by snad upadl.

„Jdeš do Jahnu?“ zeptala se ho.

„Nemám na vybranou,“ odpověděl, ale v duchu přemítal, jestli je to pravda. Vize mohly všechno změnit. Jenže on neměl jak to zjistit.

S jistotou věděl jen to, že viděl Sebastianovu smrt. Znovu. A už nebyli spojeni poutem. Nemohl vklouznout do Sebastianova těla a zařídit, aby jednal rychle. Až dorazí Černý král, musí být Sebastianovi po boku. A něco Darovi říkalo, že to bude už brzy.

Zvedla se ze sněhu a otrásla se. V ústech měla sucho a šaty měla uslintané. Ve sněhu po ní zůstal otisk jejího těla.

Mrzlo a vzduch jí spaloval plíce. Sem sluneční teplo nedosáhlo. Vlastně jí sluneční paprsky nepřipadaly nijak přívětivé, odrážely se od sněhu a denní světlo bylo ostré. Nemohla jít moc daleko, jinak by dostala to, co místní nazývali »sněžná slepota«.

Vlastně ani přesně nevěděla, jak se dostala tak daleko od své jeskyně. Ve sněhu po ní zůstaly hluboké stopy. Takže šla. Nikdy dříve během vize nechodila.

Zvedla roztřesenou ruku k obličeji. Rty a tváře už měla celé rozpraskané. Ostrované dole ve vsi ji varovali, že hory nazývané Rocovy oči jsou kruté. Ani ji nenapadlo, jak moc mohou být kruté. Kdyby vize pokračovaly ještě o nějaký čas déle, klidně tu mohla zemřít.

Místní říkali, že v horách nerostou žádné stromy a že Rocovy oči se vypínají ještě výš než Sněžné hory na jihu. Stejně jako ve Sněžných horách ani v Rocových očích sníh nikdy úplně neroztál, ale narozdíl od jižního pohoří se tyto hory považovaly za drsné. Jejich jméno, které získaly po ostrovním svatém (téměř bohu, jak tomu rozuměla), nebylo jménem útěchy, jak by tomu bylo v některých jiných zemích, ale varování. *Rocovy oči ostražitě sledují všechno dění*, říkali místní a zjevně se starali víc o své bájně pohoří než o nějakého Feye mezi sebou.

A za to jim byla vděčná. Pochybovala, že se sem Černý král dostane nějak rychle a doufala, že než sem dojde, bude ona pryč. Po odchodu z paláce měla vizi o jeskyni, kde se skryje. Ale už v té vizi neviděla, jak uprostřed řady vizí vrávorá z jeskyně ven.

Nohy ji zábly. Donutila se dát do pohybu a brodit se sněhem zpátky do jeskyně. Oheň v jeskyni ještě hořel. Nemohla být pryč dlouho. Stáhla si mokré šaty, posadila se k ohni a zachumlala se do pokrývky. Ještě si v kotlíku přinesla trochu sněhu a zavěsila kotlík nad oheň. Udělá si trochu odvaru z kořínků, zahřeje se a zváží, co právě viděla.

Ale moc se jí do toho nechtělo.

Hlavou jí za tu chvíli proběhlo alespoň padesát vizí. Něco takového ještě nezažila. Muselo se stát něco zásadního, něco ohromného, co přerušilo daný běh budoucích událostí a vytvořilo na padesát nových možností.

Poprvé od chvíle, kdy opustila stínozemí, zatoužila nebýt sama. Zatoužila mít někoho, s kým by mohla své vize porovnat.

Protože ta poslední vize ji vyděsila.

Přitáhla si kolena k hrudi a opřela se o ně čelem. I když už jí bylo tepleji než před chvílí, nepřestávala se třást. Zřejmě se neroztřásla zimou, ale strachy.

Ty výjevy se jí honily hlavou, všechny vize byly jasné, a nejjasnější byla ta krvavá. Krev, krev, samá krev. Feyská krev. Po celém světě. Feyové už nebyli rozumní bojovní tvorové, stali se z nich šílení, krvelační dravci, kteří rozervali cokoli a kohokoli, kdo jim přišel do cesty.

Černá krev se obrátila proti sobě a Feyů se zmocnilo šílenství.

Její největší obavy.

A to byla jedna z těch padesáti vizí. Jedna stezka, na kterou je mohla dovést tato změna, tento zlom. Doufala, že to Rugad viděl. Doufala, že to viděl Dar.

Protože jestli ne, jsou Feyové ztraceni.

Nevěděla přesně, jak by se teď měla zachovat ona sama. Navzdory výcviku, kterým kdysi prošla, opustila

stínozemí, protože viděla svou smrt z rukou Rugadových pěšců. Odmítla takto zemřít. Po odchodu z paláce se jí však zmocnila další vize, o této horské jeskyni a důkazu, že zde stráví dlouhý život, a věděla, že vizi o své smrti změní.

V život.

Rugad se pohyboval na hranici možnosti zničit vlastní národ. Kdyby se před ním objevila, nepochybně by zemřela. Nicholas, ten milý, čistý člověk, nebyl Fey a nepochopil by do všech důsledků, co se může stát. A mladý Dar byl sice přirozený vůdce, ale neměl žádné válečné zkušenosti. Jedinou nadějí byla Arianna a ta byla stejně zbrklá a tvrdohlavá jako její děd Rugar, který Feye do této slepé uličky dostal.

Nicholasovy děti už varovala, co by takový střet znamenal. I Nicholase varovala. A Rugad byl od narození cvičen, aby se těmto střetům vyhýbal.

Dokud nezíská jasnější vizi, zůstane ve své jeskyni na úbočí hor, skrytá před intrikami a v bezpečí před celým světem.

Před Rugadem.

A možná dokonce i před smrtí.

Nicholas objímal Ariannu kolem ramen a díval se na svého syna.

Sebastian se choulil u zdi. Od chvíle, kdy mu Arianna sdělila, co viděla ve svých vizích, neřekl ani slovo. Poprvé v životě vypadal plně ponořen do svých myšlenek.

Nicholas ho nechal na pokoji. Jeho samotného Ariannin zážitek vyvedl z míry, ani snad ne kvůli tomu co říkala, jako spíš kvůli tomu jak vypadala. V první chvíli si myslel, že byla otrávena a že z nějakého důvodu trvalo déle než obvykle, než začal jed působit. Držel ji v náručí, vyděšený, že umírá jako její matka, odporně a rychle. Ale nezemřela a když zase otevřela oči, cítil se jako znovuzrozený.

Teď stála vedle něj a dívala se dolů na bitvu. Ve tváři se jí jasně odrážela touha zúčastnit se a Nicholas tomu rozuměl, část jeho já také chtěla být dole, ale měl rozum, věděl že nemá smysl aby tam chodil, věděl že ani ona tam nepůjde, že ten boj musí proběhnout bez nich.

Odtud shora ho nařídil a teď už nemohl dělat nic.

Nicméně se zdálo, že dokázali hodně. Tři čtvrtiny ptáků byly vyplašeny a vzlétly. Zbývající nalétávali útočícím strážným do obličeje, ale Monte je na to zřejmě připravil. Bodali do ptáků, sekali po nich, strhávali z nich peří i s křídly. Všude byla krev a peří. Ptáci vřeštěli a ostrované ječeli. Ale žádný opravdový feyský vítězný pokřik neslyšel. Žádný zvuk nenaznačoval, že by si Feyové vedli nějak dobře.

Ze všech oken na vrcholku věže viděl, jak jsou Feyové vražděni. I když platil vysokou cenu – na dva Feye ztrácel jednoho svého muže – přesto v boji tváří v tvář zatím vítězil.

Nevěděl jen, jak dlouho to vydrží.
Ale dokud budou vítězit, bude to skvělé.
„Tati...“

Nicholas se obrátil. Sebastian ukazoval na severní okno. Za sklem se vznášely dva tucty maličkých ptáků. Křídly mávali tak rychle, že to skoro nebylo vidět, vypadali, že se nehybně vznášejí ve vzduchu.

Feyové na ptačích hřbetech byli ještě menší. Na tu dálku ani nerozeznával jejich rysy.

Arianna se obrátila a zamračila se. Nicholas postoupil o krok dopředu a v tu chvíli začali ptáci klovat zobáky do okna. Komnatou se ozývalo děsivé a panovačné ťukání. Feyové mávali rukama – zjevně udíleli rozkazy. Toto byl předem připravený útok.

Sklo prasklo a Nicholas se rozběhl k oknu. Jestli dá před okno nějaká prkna, mohl by je udržet venku. Už byl v polovině cesty k oknu, když se sklo roztřístilo.

Kolem něj se rozletělo cosi hnědého. Bojové výkřiky z nádvoří zesílily – jekot, řev, skřípění mečů o zobáky. Ptáci vletěli dovnitř a srotili se do hejna, dočista jako nějaká vojenská jednotka. Sebastian drásavě vykřikl...

...a vzduchem proletěla malá kočka, vrhla se na ptáky drápy, rvala je všemi čtyřmi a trhala je čelistmi. Ptáci se rozletěli. Feyové na ně křičeli. Křičeli feysky, ale přesto Nicholas rozeznal to slovo.

Do útoku.

„Ne!“ zařval feysky. „Toto je má dcera. Toto je pravnučka Černého krále. Má Černou krev!“

Feysky křičel pomaleji, než by chtěl, ale účinek byl stejný. Ptáci couvli. Arianna vyskočila výš, chytila jednoho do tlamičky, stiskla čelisti, zatřásla s ním a mrtvolku odhodila na zem. A zároveň zasáhla dva další packami a omráčila je.

Ptáci couvali. Nicholas popadl u krbu pohrabáč a vyrazil své dceři na pomoc. Mlátil do ptáků, jako by to

byly hrudky hlíny. Omráčení padali k zemi. I Sebastian pomalu vstal a dal se do pohybu. Rozvážně sbíral padlé ptáky a vyhazoval je rozbitým oknem ven.

Pár ptáků ještě poletovalo Nicholasovi nad hlavou. Arianna po nich neúnavně skákala a vrčela, ale ptáci byli mimo její dosah. Nicholas vytrvale švihal pohrabáčem kolem sebe a zatlačoval je zpět. Jeden šel Sebastianovi po očích a Nicholas znovu vykřikl.

„Má Černou krev!“

A pták se stáhl.

A pak odletěli, stejně rychle jako přiletěli, jedna čtvrtina původní jednotky. Na podlaze zůstaly ležet další dvě mrtvolky a jednu vyplivla z tlamičky Arianna, což Nicholasovi přišlo nechutné. Pak se vrátila zpátky ke svým šatům, zalezla pod ně a proměnila se.

Nicholas poplácal Sebastiana po zádech a složil mu poklonu za jeho duchapřítomnost. Když se obrátil, Arianna si právě upravovala šaty. Od koutku úst jí ještě viselo přilepené maličké peříčko.

„Tady už dál zůstat nemůžeme,“ usoudil Nicholas.

„Nezabijí nás,“ namítla Arianna.

„Příště možná nebudu mít čas něco vysvětlovat,“ odtušil.

Přikývla. „Takže do jiné věže?“

„Přesně to jsem měl na mysli. Tak se alespoň budeme moci dívat a možná získáme trochu času, než zjistí kde jsme.“

Sebastian vyhlédl z okna. Ruce se mu třásly.

Nicholas vzal chlapce kolem ramen. „Tys je nezabil,“ řekl mu. Věděl, že právě to chlapce trápí. Sebastian byl z nich všech nejnežnější. Když byla Arianna ještě koťátko, dokázal ji vzít do dlaní, aniž by jí přitom sebemeně ublížil. Nenáviděl zabíjení, a to byť by se jednalo o tu nejmenší havěť jako třeba brouci.

Tolik se lišil od své sestry.

„Doufám... že... ne,“ odpověděl Sebastian. Hlas se mu třásl.

Nicholas mu stiskl rameno. Pak se obrátil. „Jsi hotová, Ari?“

Přikývla a podala Nicholasovi pohrabáč. Ještě byl olepený peřím. Narozdíl od Sebastiana se Nicholas smrtí netrápil. Oni zaútočili na něj a na jeho děti. Nezasluhovali žít.

Zvuky bitvy postupně sílily. Řinčení, křik a vřískot – ti velcí ptáci při útoku děsivě vřeštěli – se zřejmě přesunulo ještě blíž k paláci. Jestli se vrátí ti vyplašení ptáci, těžko je Nicholasovi vojáci dokážou odrážet dlouho.

Potřeboval sestavit další plán. Až se dostanou do druhé věže, probere to s Ariannou. Taky si spolu musí promluvit o jejích vizích.

Stála vedle něj. „Musíme si pospíšet,“ podotkla.

„Já vím.“ Podíval se na Sebastiana. Chlapec byl vážný, jako by přechod na druhou stranu paláce vyžadoval veškeré jeho soustředění.

Pak Nicholas otevřel dveře – a obratem se je zase pokusil zavřít, ale nestihl to. Dovnitř vtrhl tucet nahých Feyů, možná víc. Měli starobylé meče, zubaté bojem a stářím. Nicholas ty meče poznal. Pocházely z Velké síně. Tohle byli ptačí jezdci ve své feyské podobě.

Než stačil zvednout pohrabáč, chytili ho a pevně ho drželi. Jejich prsty se mu zarývaly do paží jako drápy. Pak popadli Ariannu a Sebastiana.

„Ne!“ vyhrkl Nicholas feysky. „Mají Černou krev.“

„To víme,“ odpověděla žena s vlasy černými jako havraní peří, stojící přímo před ním. Vlasy měla na pohled dlouhé, ale připomínaly peří a spadaly jí po zádech jako pláštěnka z per. „Teď půjdete s námi.“

„Ne!“ vyhrkla Arianna a snažila se jim vytrhnout. „Nám nemůžete nic udělat.“

„To je pravda,“ souhlasila žena. V ruce držela meč, který měl Nicholasův praděd v povstání sedláků. Přitiskla Nicholasovi špičku k hrdlu a usmála se na Ariannu se Sebastianem. „Vám nic udělat nemůžeme. Ale můžeme vám zabít otce.“

Arianna holou rukou popadla meč za ostří a odstrčila ho Nicholasovi od krku. Nicholas uskočil a vzápětí ho chytil další Fey.

„Zkus to znovu,“ zasyčela ta žena, „a tvůj otec zemře.“

„Budeš muset jít přese mne,“ odsekla Arianna.

„Nemůžeš být všude.“

Nicholas ucítil na zádech ostré hroty, ale zůstal zticha. Žena se na něj ani nepodívala. Dívala se na jeho dceru.

„Ari...“ ozval se Sebastian a ukázal na Nicholase. Nicholas sklopil pohled k zemi. Většina mečů mířila na něj.

Arianna přimhouřila oči. Ted' připomínala Diamantu víc než kdy jindy. Rozzuřenou Diamantu. „Zkus mu ublížit a já tě zabiju.“

„Když uděláš co ti nařídím, nezabiju ho,“ odpověděla žena.

„Dej mi své slovo,“ vyžádala si Arianna.

„Feyové své slovo nedodrží,“ podotkl Nicholas ostrovsky. „To mi sdělila tvá matka a i já sám jsem se s tím mnohokrát setkal.“

„Má pravdu,“ souhlasila žena feysky. „Ale jestli chceš, dám ti své slovo.“

Arianna se podívala na Nicholase. Na něco takového nebyla připravena. Něco v její výchově opomněli. Dokonce ani Solanda ji nepřipravila na strasti, které čekají toho, kdo čelí Feyům.

Polkla. Nicholasovi se rozbušilo srdce. Jeho překrásná, výbušná dcera se možná zachrání, a když

bude mít štěstí, zachrání možná i Sebastianu. Ale všechny tři je zachránit nemůže. A stejně, i kdyby utekla, nebude mít kam jít.

„Dobrá,“ souhlasila Arianna. „Co chceš?“

Žena se usmála. Feyská krása se v ní spojovala s bezvýraznými ptačíma očima. Výsledkem byla podrobená dravost – velmi nebezpečná dravost. „Chci, abys se mnou spolupracovala,“ prohlásila. „Přinejmenším do chvíle, než dorazí Černý král.“

„Počkej,“ vyhrkl Smršť a slétl o kousek níž. Nebyli daleko od místa odpočinku. Slunce bylo dosud vysoko, takže skoro nebyl vidět. Za denního světla jsou jiskřičky vidět špatně.

„Já nic nevidím,“ ozvala se Oharka.

„To proto, že nejsme dost nízko.“ Smršť klesal níž a níž, ještě níž, než obvykle létal. Koutkem oka cosi zahlédl. Cosi, nad čím před chvílíčkou přeletěli.

Tady to bylo, hned u cesty. Vedle cesty se krčila Feyka a hladila po zádech nějakého muže. Toho muže Smršť zpočátku ani neviděl. Jeho oděv, pleť i vlasy mu splývaly s cestou.

Pomalu, namáhavě vstával. Žena byla vyděšená.

„Já pořád ještě nic nevidím,“ ozvala se Oharka.

„Tak se asi nedíváš pořádně,“ odsekl Smršť a ukázal dolů. Oharka se vznášela vedle něj, mhouřila oči a upřeně se dívala dolů. Najednou maličko klesla a rychle zatřepetala křídélky, aby se udržela na místě.

„Ach,“ vyhrkla a podívala se na něj. „On je zraněn.“

„Měl vizi,“ odpověděl Smršť jízlivě. Alespoň věděl, že mají pravnuka Černého krále. Jenže Oharka neměla v hlavě ani tolik rozumu, aby na to přišla.

Nedalo se na ni spolehnout ani v nejmenším.

Povzdechl si. Musí být na dvou místech naráz. Musí zůstat tady u toho chlapce a zároveň musí jít pro posily. Na Oharku se nedalo spolehnout ani v jednom.

„Co budeme dělat?“ zeptala se.

To by taky rád věděl. „Dej mi chvilku na rozmyšlenou.“

Prudce klesl dolů, rychle jako sluneční paprsek zavadil chlapci o vlasy a proletěl ženě kolem obličeje a rychle se zase zvedl. Co viděl, ho zaskočilo. Chlapec byl celý špinavý, pod očima měl temné kruhy, a

dokonce snad plakal. Obličej měl na jedné straně uslintaný, byl celý zsinálý a zjevně byl vyděšený.

Ale ne tolik jako ta žena – nebo přesněji dívka. Byla od přechoty, měla na sobě starý stejnokroj, který se nosil v době kdy odjel Rugar na Modrý ostrov. I ona byla špinavá. Její zmačkané šaty slabě páchly Cardidou.

Nebyla zvyklá na vize ani na to, jaké nároky na vizionáře kladou. Byla hrůzou bez sebe a měla vztek.

V tuto chvíli nebyla chlapci k ničemu. Bude se muset vzpamatovat sám.

Smršť pokývl hlavou a vzlétl zpátky k Oharce. Dosud se vznášela na místě, s prstíkem opřeným o maličká ústa, jako by byla hluboce zamyšlena.

„Zůstaň tady,“ požádal ji Smršť, „a nespouštěj je z očí. Jestli někam půjdou, leť za nimi. Jestli sejdou z cesty, sleduj je dokud nezjistíš kam mají namířeno, a pak to přijď nahlásit zpátky sem.“

„Jak mám poznat, co znamená to »sem«?“

Smršť se rozhlédl. Měla pravdu. Tady to vypadalo úplně stejně jako kdekoli jinde mezi lány – všude zoraná pole, mezi nimiž se jako řeka vinula cesta.

Ukázal na malý flíček zhnědlé kukuřice. Tenhle sedlák ani nevěděl, že mu úrodu napadli brouci. „Poznávací znamení je ta kukuřice,“ sdělil jí. „Pochybuji, že to budeš potřebovat, ale pro jistotu.“

„Kam jdeš?“

„Pro posily. Sami ho nezajmeme.“

„Další bludičky nám nepomůžou,“ namítla.

Tupě na ni zamrkal a už už jí málem něco odsekl, ale pak se zarazil. Jestliže špatně pochopila rozkazy ona, kolika dalším se to stalo ještě? Teď pocítil dvojnásobnou úlevu, že chlapce našel on.

„Jdu pro pěšce,“ odpověděl.

„Tady poblíž žádní nejsou.“

Usmál se. „A v tom se právě mýlíš,“ prohlásil. „Rugad vybudoval posádky po celé jižní části ostrova. Já jen musím najít tu nejbližší.“

„Jak to všechno víš?“ zeptala se.

Neodolal pokušení a podrbal ji pod bradou. „Prostě dávám pozor,“ odpověděl.

Zamračila se. Zřejmě se tomu marně snažila porozumět. Ale to od ní ani nečekal.

„Jestli ho ztratíš, budeš označena za ztroskotance,“ postrašil ji ještě.

Vytřeštila oči strachy a Smršť spokojeně odletěl. Netušil, jestli by se ztracení pravnuka považovalo za ztroskotání nebo ne, ale po dramatických zkušenostech posledních dnů bylo známo, co se se ztroskotanci stane a Smršť věděl, že se bude chlapce držet jako klíště.

Doufal, že neudělá žádnou hloupost.

Ohlédl se. Vznášela se na místě, maličké ručičky sepjaté, jako by mezi nimi držela květinu. Měla strach.

Skvěle.

To znamená, že snad odvede svou práci dobře.

A on nyní musí splnit svůj díl práce. Musí získat posily, a to rychle.

Kvůli tomu chlapci přišel Rugad na Modrý ostrov.

Smršť si nemohl dovolit ho ztratit.

To by si nemohl dovolit nikdo.

Oddíl šel nahoru. Servis se vsedě opíral o kamennou zed' a nožem si čistil nehty.

Con přecházel sem a tam a přerývaně oddechoval. Ještě nikdy nestál před tak těžkým rozhodnutím. Vojáci říkali, že to král ví, ale co když lhali? Co když to nevěděli určitě. Musí se dostat nahoru a zjistit to. Musí si to ověřit sám.

„Servisi, jak daleko bys zašel při plnění rozkazů?“ zeptal se.

„Co se ptáš, malej aude,“ opáčil Servis.

„Prostě se ptám.“

„Plnit rozkazy je moje práce.“

Con se obrátil. Servis si přestal čistit nehty, položil si nůž na klín, ale nespouštěl ruku z jílce a ostražitě Cona pozoroval.

Servis to pochopil špatně, myslel si, že se Con ptá, co by Servis udělal, kdyby se Con pokusil utéct. Ale to věděl Con i bez ptaní.

Servis by ho musel zabít.

Ale to je přece podstatou rozkazů, ne? Dělat to, co člověk musí, co se po něm žádá.

Con neměl rozkaz.

Měl poslání.

V kapse nahmatal lahvičku se svčcenou vodou. Konat Boží dílo někdy znamená využít jakoukoli dosažitelnou příležitost bez ohledu na následky.

Má významné poslání. Musí se sejít s králem.

„Také musím plnit příkazy, jsem na tom stejně,“ ozval se Con.

„Já tě nemůžu nechat běžet, malej aude,“ odvětil Servis.

„A kdo by se o tom dozvěděl?“ opáčil Con. „Nahoře se bojuje. Možná se tudy ani nebudou vracet.“

„To se uvidí, malej aude,“ odpověděl Servis tiše. „To se uvidí.“

Con přikývl. A v tom to všechno vězelo. I kdyby to král už věděl, i kdyby ten oddíl poslal král, Conovi by to nestačilo.

Nebude mít jistotu, dokud to nezjistí sám, dokud nesplní svůj úkol až do konce.

Stačí okamžik, chvilinka a bude moci svůj úkol dokončit. Chodby znal – či přinejmenším měl jejich mapu. A když bude potichu, dokáže jimi projít.

Palcem a ukazováčkem uvolnil zátku z lahvičky. „Ty nevěříš na vyšší moc?“ zeptal se. „Nevěříš, že Boží dílo stojí nade vším?“

„Přestaň s těma hrátkama, chlapče,“ odvětil Servis. „Já tě nenechám běžet.“

„Ale ty jsi přece věřící, Servisi.“ Con k němu o krůček postoupil. Ted' nesmí jít příliš blízko, ale nemůže zůstat ani příliš daleko. A musí si vyčihnout ten pravý okamžik. „Církev učí, že Bůh nás všechny vede, dokonce i krále. A když Bůh vede krále, určitě vede i královské strážce. Můj úkol by měl mít větší váhu než tvé rozkazy.“

Servis si povzdechl, ale nesňal ruku z jílce. „O takovech věcech já nepřemejšším, malej aude. Nenut mě k tomu. Já sem prostej chlap a dělám prostý věci. Jako třeba plním rozkazy.“

„Já mám rozkazy od Boha,“ namítl Con.

„A na to já mám jen tvý slovo.“ Servis se začínal vztekat. Naklonil se dopředu. „Já nevím, kdo tě tím pověřil ani esli je to pravda. Neporuším svý rozkazy kvůli tvému úkolu.“

„Ale udělal bys to, kdybys věděl, že mne mým úkolem pověřil rocan.“

„Možná. Dybych viděl na vlastní oči, že ti ho rocan dává.“

„Jenže tys to neviděl. Máš jen mé slovo. Slovo bohabojného člověka.“ Con obemkl prsty hrdlo lahvičky.

„Ty si jen kluk.“

„Jsem aud,“ odporoval.

Servis na něj chvíli upřeně zíral. Pak sňal ruku z jílce.

V Conovi maličko poskočilo srdce. Servis ho poslouchal. „Je ještě jeden způsob, jak bych tě mohl přesvědčit,“ podotkl.

Servis se opřel dlaní o zem. Con pevně sevřel lahvičku v prstech. Tohle byl ten pravý okamžik. Může to být jeho jediná šance.

Ale zatím nechal ruku v kapse.

„Tak pokračuj, malej aude.“

„Pojď se mnou. Pojď se mnou do paláce a pomoz mi najít krále. Při prvním náznaku, že bych krále nějak ohrozil, mne zabiješ.“

„Doufal sem, že se dohodnem, aniž bysme se navzájem zabíjeli,“ poznamenal Servis. „Bez ohledu na to, co máš v kapse.“

Con cítil, jak se mu do tváří žene horkost. „Jen svěcenou vodu,“ odpověděl.

„Já nejsem žádný Fey,“ zavrčel Servis.

„Chtěl jsem tě jen zaskočit.“

Servis se vesele ušklíbl. „Zaskočit mě – to by chtělo něco víc než jen hodit mi svěcenou vodu do obličeje.“

Tomu Con vcelku věřil. Povzdechl si. „Prosím,“ řekl. „Toto poslání je můj život, moje budoucnost a možná i budoucnost Modrého ostrova. Nemůžu se zastavit tady, v chodbě, s Feyi nad hlavou. Nemůžu.“

Servis popadl nůž a vyhrabal se na nohy. Con zadržel dech. Servis zasunul nůž do pochvy. „Vypadá to,“ odvětil, „že máš pravdu. To je celkem dobrý řešení. Já půjdu s tebou. Protože máš pravdu. Nikdo krom nás

se nedoví, co se tu stalo. A my sme stejně jen ubozí lidičkové ve velký hře. Pro nás bude lepší udělat to, v co věříme.“

Con vypustil z plic dlouho zadržovaný dech. „Díky,“ pronesl.

„Neděkuj mně,“ odsekl Servis. „Tady dole sme aspoň byli v bezpečí. Jestli ti Feyové tam nahoře vyhrajou, tak tu svou návštěvu paláce nepřežijem.“

„Já se tam odvážit musím,“ odpověděl Con.

Servis ho poplácal po rameni. „Mluvíš jak bojovník, malej aude.“

„To ne,“ odvětil Con tiše a usoudil, že poopravit Servisův názor je stejně nutné jako jít do paláce. „Mluvím jako bohabojný mnich.“

„Ale, chlapče, napadlo tě někdy, že v tom možná nejni až takovej rozdíl?“

„Je v tom rozdíl,“ trval na svém Con, nicméně o tom už nebyl tak skálopevně přesvědčen. Svět se měnil příliš rychle.

Jen doufal, že se bude i nadále rozhodovat správně, tak jako teď.

Adrian nesnášel horko a zejména nesnášel cestování v horku. Toužil být ve stínu na svém statku a čekat až se navečer ochladí, aby mohl dodělat co potřeboval. Alespoň, že se o to všechno postará Luke. Luke se postará jak o sklizeň, tak o dům. Pro případ, že by se ukázali Feyové, mu nařídil dát jim co budou chtít, a kdyby jich bylo příliš mnoho, měl se schovat. Před lety si pro jistotu vybudovali na statku řadu úkrytů.

Coulter krácel před Adrianem a Počist'ou, s bradou zdviženou a přimhouřenýma očima. Zřejmě sledoval nějakou stezku, kterou Adrian neviděl. Počist'a ztěžka supěl. Nesl si s sebou spoustu nožů a dva meče a pod tou tíhou se prohýbal. Trval na tom, že půjde s nimi, ale nechtěl předstoupit před svůj národ neozbrojen.

Pravděpodobně se s nimi nechtěl setkat vůbec.

Adrian vyhrabal svůj starý vysloužilý meč a navíc si vzal plný toulec šípů a luk, který mu Luke loni vyrobil. Pochyboval, že mu to bude nějak zvlášť užitečné, ale byli teprve na začátku. Taky vzal trochu zásob. Nemá smysl vydat se na cestu bez jídla. Neměli ani tušení, jak dlouho půjdou.

Coulter je vedl do Jahnu. Bylo pochopitelné, že se Dar rozhodl jít tam, rozhodně toužil vrátit se k Sebastianovi.

Pomyšlení na jakýkoli boj Adriana děsilo. Popravdě nebyl vojákem o nic víc než Počist'a. Naposledy šel do války chránit svou zem. Dnes doufal, že tentokrát nebude muset bojovat vůbec.

Jediný, kdo z nich měl nějakou skutečnou moc, byl Coulter, a ten ještě neuměl většinu své moci využívat.

Alespoň, že do toho tentokrát nebyl zatažen Luke. Nikdo z nich neměl dobrý pocit z toho, že Luke zůstává doma, ale bylo to jeho výslovné přání. Nijak netoužil

znovu bojovat s Feyi, netoužil se zúčastnit vůbec žádného boje. Myslel si, že se Feyové na statku ani neobjeví a Počist'a s ním souhlasil. Počist'a prohlásil, že Feyové postupují podle osvědčeného bitevního plánu: zničí sídlo moci, ale bohatství země nechají na pokoji.

Adrian to chápal, ale nijak se mu to nelíbilo. Měl z toho všeho nějaký nedobří pocit, ale neříkal nic. Jeho život se znovu změní. Příjemný svět, do kterého se narodil, byl už stejně dávno pryč. Svět, kde byl vězněn, byl zničen, a klidný svět, který si vybudoval po svém útěku, už skoro taky. Nevěděl, jaký bude ten další, a beztak ani nevěděl, jestli bude žít tak dlouho, aby to zjistil.

Ale hlavně že Luke zůstal doma a mimo boj. Adrian by neunesl, aby se jeho syn znovu kvůli němu dostal do nesnází.

Kukuřice v jemném vánku šustila. Adrian miloval šustění a praskání zralé kukuřice, tiché bzučení pilného hmyzu, vůni zeleně. To byl jeho život, ne ten všeprostopující strach, který mu svíral útroby a odtud se šířil do celého těla.

Počist'ovi byla úroda lhostejná. Pátravě a ostražitě se rozhlížel kolem sebe i po obloze. Co chvíli si jazykem zvlhčoval rty, jako by ochutnával vzduch. Jeho podsadité tělo bylo zdatnější než dřív. Práce na statku mu dala sílu, kterou v době, kdy měl u Feyů na starosti mrtvolu, neměl. Taky byl čistší a upravenější, než když se s ním Adrian seznámil, a za ta léta na slunci zhnědl ještě víc. Ale taky mu na tváři přibýly nové vrásky a v očích měl hloubavý pohled. Číšela z něj nervozita. Adrian si toho snažil nevšímat, ale tím to jen zhoršoval.

Najednou se Počist'a zastavil a zahryzl se do spodního rtu, až mu vytryskla krev. Adrian šel dál, ale Počist'a ho chytil za ruku a pevně mu ji stiskl.

„Jdi pro Coultera. *Rychle.*“

Adrian se Počist'ovi vytrhl a rozběhl se za Coulterem. „Hej,“ křikl na něj. „Zastav se. Počist'a něco viděl.“

„Na to teď nemáme čas,“ odpověděl Coulter.

Adrian ho popadl za ruku a stiskl mu ji stejně silně jako předtím Počist'a jeho. „Má strach.“

„Nemohl vidět nic důležitého.“

„Žil s nimi celý život. Možná, že vidí víc než ty.“

Na to se Coulter zastavil. Na bledých lících mu naskočily dvě rudé skvrny. Oči měl temně modré, temnější než kdy jindy. „Tak to bude něco významného,“ usoudil, jako by rozhodnutí zastavit se vyšlo od Adriana, a ne od Počisti.

Adrian na to neřekl nic, ale odvedl Coultera zpátky k Počist'o

vi. Počist'a stál uprostřed cesty, hranatou hlavu zdviženou

k obloze.

„Co je?“ zeptal se Coulter znechuceně.

Počist'a neodpověděl, jen ukázal nahoru.

Coulter sledoval směr jeho pohledu. Adrian taky.

Obloha byla tak modrá, jako by ji obarvil nějaký feyský domestik. Ranní chomáčky mraků se už dávno rozplynuly. Slunce jim stálo přímo nad hlavou, horký vzduch se místy tetelil a vzbuzoval dojem, že jsou pod vodou.

Adrian neviděl nic. Obloha mu připadala všude stejná.

„Co je?“ zeptal se Coulter. „Nějaké stínozemí?“

„To snad ani ne,“ odpověděl Počist'a.

„Tak co je? Co vidíš?“ naléhal Adrian.

„Dívej se, kam ukazují,“ odpověděl Počist'a. „A uvidíš maličké mihotavé světélko.“

Světélko, a v tomhle slunečním jasu? O tom Adrian pochyboval. Ale přikrčil se a podíval se směrem, kterým

Počist' a ukazoval. A pak to uviděl. Maličký záblesk, jako když se meč zaleskne na slunci, ale slabší. Mnohem slabší. Zmizel a znovu se objevil jako maličké varovné znamení.

Přimhouřil oči aby lépe viděl, ale nepomohlo mu to. Žádný div, že to Coulter považoval za vstup do stínozemí. Vypadalo to tak, jen to bylo mnohem menší. Adrian si ještě pamatoval na světélka blikající v noční tmě za noci, kdy ztratil svobodu, za noci, kdy se celý jeho život změnil.

Stínozemní světélka takto blikala, ale tvořila kruh. Tohle bylo osamělé světélko, tak jasné, že bylo vidět i za jasného světla.

„Co je to?“ zeptal se.

Počist' a zvedl ruku a zastínil si oči. „Řekl bych, že nějaká bludička.“

„Proč by se tady najednou zničehonic vynořila nějaká bludička. To je nesmysl...“

„Ššš,“ okřikl Coultera Adrian. Coulter se někdy k Počist' ovi choval stejně jako Feyové, s naprostým pohrdáním. Představa, že hodnota nějaké bytosti závisí výhradně na množství její magie, mu byla vštěpena v raném dětství a zůstala mu natrvalo. K Adrianovi se Coulter nikdy pohrdavě nechoval, ale tu a tam Adrian to opovržení cítil také. Bezmezné, prudké, naprosté. „Ta bludička něco vidí, že?“ prohodil Adrian k Počist' ovi.

Počist' a přikývl. „Přesně to si myslím.“

Coulter to konečně pochopil. „Dara?“ vyhrkl poplašeně.

Adrian mu pevně stiskl loket. „Buď je tu ta bludička na stráži a čeká až dorazí další Feyové, nebo je tu na stráži a sleduje ostrovany.“

„V každém případě to pro nás nevěstí nic dobrého,“ poznamenal Počist' a tiše.

„Co my,“ namítl Coulter. „To nevěstí nic dobrého pro *Dara*.“ Polkl, vykroutil se Adrianovi a posadil se. Adrian se na něj zamračil. Přišlo mu dost divné sedat si uprostřed tak vypjatého okamžiku.

„Dejte mi chvilku,“ požádal je Coulter.

Zaklonil hlavu a přimhouřil oči stejně jako toho večera, kdy přišel Dar. A najednou mu Adrian porozuměl. Hledal ty čáry, které jim už jednou ukazoval. Pátral po magii.

„Teď je tu jen jedna správná,“ prohlásil. „A to je Dar. Ale před chvílí tu byla ještě jedna bludička.“

„Šla pro posily,“ usoudil Počist’a.

„Také si myslím,“ odpověděl Coulter a podíval se na Adriana. „Jdou po Darovi.“

„Já vím,“ odpověděl Adrian.

„Nesmí ho dostat. To by nás všechny zničilo.“

„To vím taky,“ odpověděl Adrian.

Coulter semkl rty. „Tak promiň,“ procedil mezi zuby a obrátil zrak zpátky k maličkému světélku.

Než se Adrian stačil Coultera zeptat co tím myslel, vylétl z Coultera oslepující, jasně žlutý světelný paprsek. Adrian už chlapce viděl vyzařovat takové světlo. Když prchali ze stínozemí, byl tím světlem zahalen celý. Ale ještě nikdy neviděl Coultera to světlo cíleně zaměřit.

Paprsek byl pevný a hmotný – vypadal jako prut táhnoucí se z Coultera k obloze. Stoupal strmě nahoru a prodlužoval se, až zasáhl mihotavé světélko. Adrian měl pocit, že zaslechl slabý výkřik, a pak se k slunci vznesl obláček černého kouře.

Coulterovo světlo pohaslo.

Coulter se schoulil do sebe a skryl tvář v dlaních.

„Teď není čas na výčitky svědomí a lítost,“ ozval se Počist’a, vzal Coultera v podpaží a snažil se ho vytáhnout na nohy. Nebýt Počist’ova strachu, vypadalo

by to směšně – mrňavý, podsaditý Fey se snaží zvednout dvakrát většího ostrovana.

Ten strach byl nakažlivý. Tentokrát by je Feyové nezajali, ale rovnou, bez ptaní by je zabili. Adrian nevěděl, jestli má Coulter takovou moc, aby mohl bojovat s armádou Feyů.

„Má pravdu,“ souhlasil Adrian. „Vstávej. Nejdřív se musíme dostat k Darovi.“

To Coultera probralo. Vstal, chvíli vrávorl, a pak znovu vykročil dopředu. Počist'a mu uhnul, Adrian nastoupil na jeho místo a podepřel Coultera pod ramenem. Coulter vypadal zoufale. Ještě nikdy svou magii takto nepoužil. Vždycky pomáhal, nikdy nezabíjel.

„Byla to žena,“ řekl. „Sloužila u Rugada po léta. Byla to bludička a měla strach, že na úkol střežit Černého prince nestačí.“

„Nestačila,“ souhlasil Počist'a. „Měla tě vycítit už z dálky. A teď jdi.“

Vedl je, malý válečník ověšený zbraněmi. Adrian popoháněl Coultera kupředu. Copak Coulterovi neříkal, že než tohle skončí, bude pravděpodobně hodně mrtvých? Tahle smrt byla jen Coulterovou první.

Cesta se lehce stáčela a mizela v poli. Na začátku pole seděl Dar s hlavou v dlaních. Seděl podobně jako před chvílí Coulter. Chráněnka klečela u něj, ovívala ho a očividně nevěděla, co má dělat.

Coulter rozhodně nebyl ten nejvhodnější, kdo by se tíživého rozhovoru měl ujmout, a Počist'u by Dar neposlouchal. Bylo to na Adrianovi.

Pustil Coultera a stoupl si před Chráněnku. Vzhlédl.

„Co se stalo?“ zeptal se v obavách, že tu Feyové už byli a vrhli sem nějaké zaklínadlo, o kterém ještě neslyšel.

„Měl vizi,“ ozval se Počist’a. „Utři si ty sliny, chlapče. To se na tebe nesluší.“

Dar zvedl levici a utřel si ústa.

„Několik vizí,“ dodala Chráněnka. „Vylekaly ho.“

„Několik?“ opáčil Počist’a překvapeně a snad i trochu vyděšeně.

„To je teď jedno,“ prohlásil Adrian, kterému v tu chvíli byly jemnosti feyské magie lhostejné. „Nad vámi byla bludička a hlídala vás. Feyové už vědí kde jste. Musíte odtud pryč.“

Chráněnka s Darem vzhlédli. Adrian taky. Obláček kouře se rozplýval. Vypadal jako malý černý mráček na jasně modré obloze.

„Tys ji zabil?“ zeptal se Dar Coultera.

Coulter měl zarudlé oči a spodní ret se mu chvěl. „Neměl jsem na vybranou.“

„Tak se mi zdá, že poslední dobou nějak moc často nemáš na vybranou. Jsi si jist, že to byla bludička Černého krále? Nebyl to náhodou můj otec?“

Adrian se už už chystal něco říct, ale Coulter ho předešel. „Byla to žena a jmenovala se Oharka,“ odpověděl a hlas se mu přestal třást. „Vítr je mrtvý. Ty to dobře víš. I Nika. Neobviňuj mne z toho, co se jim stalo.“

„Jak si můžeš být tak jistý? Jsi snad i s nimi spojen poutem?“

„Na to mi úplně stačilo letmé setkání s tvým dědem, Dare,“ odpověděl Coulter. „Ty možná nechápeš co je to za hrůzu, ale já ano.“

„To je pravda,“ vložil se do toho Počist’a, „kdybys to chápal, tak už bys teď odtud prchal.“

„Přesně tak.“ Adrian konečně využil příležitosti zapojit se do rozhovoru. „Musíme tě ukrýt, Dare. Vědí, kde jsi.“

„Prosím,“ vydechla Chráněnka. Jí bylo zjevně jasné, že se s vojáky Černého krále nemůže měřit.

Dar se na ně upřeně, vzdorně díval. Nesklopil zrak. „Jdu do paláce.“

„To je sebevražda,“ prohlásil Coulter. „A Sebastian už je pravděpodobně stejně dávno mrtev.“

„Jestli ano, tak je to tvoje vina,“ zavrčel Dar.

Adrian mezi ně vstoupil a přidřep si před Dara, pevně rozhodnut jednat s ním jako s chlapcem, který někoho ztratil, ne jako s mužem, který má větší moc, než kdy bude mít on sám.

„Dare,“ začal. „O tohle se budeme přít, až tě odtud odvedeme. Oni budou každou chvíli zpátky. Tu bludičku tady nechali proto, aby tě hlídala a stopovala. Budou vědět, kde jsi...“

„Ten nestojí za to, aby ses ho snažil dál přesvědčovat,“ prohlásil Počist'a, prodral se k Darovi, popadl ho za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a přitiskl mu nůž na krk.

Chráněnka vytasila dýku.

Adrian se naklonil dopředu.

„Ani hnout,“ zavrčel Počist'a. „Jak se někdo hne, včetně tebe, mistře mágu, podříznu mu krk.“

„To bys neudělal,“ vydechl Coulter.

„Udělal,“ sdělil mu Počist'a s takovým klidem, že Coultera zachvátil strach. „Černý král si sem přišel pro svá pravnoučata. A co udělá, až je dostane? Změní je k obrazu svému. Dar a jeho sestra jsou sice silnější než Černý král, protože mají větší moc, jenže zatím nevědí, jak ji využívat. A já to vyřeším jednou provždy. Já toho kluka zabiju. A jestli se dostanu k té holce, odstráním důvod, proč by měl být Černý král tady, úplně.“

„Ale tím nic nevyřešíš, nic tím nezměníš,“ vyhrkl Adrian. Cítil, že se ho plíživě zmocňuje panika, a úporně se snažil ovládnout, aby to na něm nebylo

poznat. Byla to jeho chyba, že vzali Počist'u s sebou. Věděl, že mrňavý rudokap je výbušný a že je to snad i blázen. Věděl to, a přesto si vždycky myslel, že i když se Počist'a dopustil vraždy jednou, už to nikdy znovu neudělá. Ne v rozčilení. „Černý král tady stejně bude. Stejně Modrý ostrov dobude.“

„Ale nebude mít důvod v dobývání pokračovat,“ odpověděl Počist'a. Držel Dara pevně. Dar se nehýbal, ale nevypadal nijak vyděšeně. Celý ochabl, jako by se chystal ke spánku. Ale maličko, pomalu pohnul pravicí. „Když nebude v Černé rodině nikdo schopný vládnout, nebude nikdo, kdo by obsadil Leut. A když nebude nikdo vládnout, bude mít tvůj lid šanci bojovat. Kdyby zabili Černého krále...“

„Ty ses zbláznil,“ vydechla Chráněnka. Špičku nože tiskla Počist'ovi do zad.

„Možná,“ odvětil Počist'a. „Ale je možné, že mám pravdu. Jestli se Černému králi nepodaří dostat svá právnoučata, prohraje. I kdyby Modrý ostrov nakrásně dobyl.“

„Pust' ho, Počist'o,“ vložil se do toho Coulter. „Odvedeme ho odtud a budeme ho držet od Černého krále co nejdál.“

„Opravdu?“ opáčil Počist'a. „Protože jestli ne, tak ho můžeme rovnou na místě zabít. Hned teď. Jinak bude on znamenat smrt nás všech.“

„To ne,“ vzepřel se Dar. S nožem na krku se mu špatně mluvilo. „Jen tvou.“

Překvapivě rychle zajel pravicí dozadu za záda, kde stál Počist'a. A soudě podle Počist'ova výrazu se trefil. Počist'a zbledl a pozvracel se. Pravicí Dar tiskl Počist'u v rozkroku, levicí si odstrčil nůž od hrdla, obrátil se, srazil maličkého Feye na zem, přitiskl mu nůž na krk a konečně ho pustil.

Chráněnka sebrala Počist'ovi nůž.

„Už nikdy, nikdy se mne nedotkneš, ty mrňavá, smradlavá špína,“ zasyčel Dar.

Počist'a chrčel a bušil do Dara pěstmi. Adrian ho chytil za jednu ruku, Coulter za druhou.

„Není to žádná špína,“ zastal se ho Adrian. „Je to Fey jako ty. A možná ti právě zachránil život. Pokud ho ovšem poslechněš.“

Dar si odplivl na zem vedle Počisti a vstal. „Pokusil se mne zabít.“

„Ukázal ti tím jediným způsobem, o kterém se domníval že mu porozumíš, proč je tak důležité aby ses držel dál od svého praděda.“

„Můj praděd mi vyvraždil rodinu.“

„A už ti jednou sáhl na rozum,“ dodal Coulter. „My nevíme, co všechno ještě dokáže. Třeba umí ovládnout tvé myšlenky.“

„Jestli to umí on, umím to já taky,“ odsekl Dar.

„Tobě je osmnáct,“ přidal se Adrian. „On má proti tobě několik generací věku navrch, a o těch několik generací je zkušenější. Být tebou, nic takového bych neriskoval.“

„Ty jsi pro něj ta největší výhra, chlapče,“ dodal Počist'a, pořád ještě rozplácly na zádech v prachu. „Copak tomu nerozumíš? Když půjdeš do města, ženeš se mu rovnou do náruče.“

„Poslechni ho,“ přidal se Coulter. „Ty se teď hlavně musíš dostat odtud, abys s ním mohl bojovat.“

Dar se dlouze zadíval na Coultera. „Ale co Sebastian?“

„Ten má u sebe tvou sestru. A tu jsi varoval. Měj v ní trochu důvěry,“ řekl Coulter.

„Ona ho má nepochybně hodně ráda,“ souhlasil Adrian. „Málem tě kvůli němu zabila.“

„Co mám dělat?“ otázal se Dar. „Ostrované se za mne nepostaví. A já sám na svého praděda zaútočit nemohu.“

„To nemůžeš,“ souhlasil Počist'a. „Ale někdo z nás ano. Možná, že u Feyů je proti všem zákonům napadat Černou krev, ale já jsem vždycky zákony porušoval a je mi to jedno. Já ho mohu zabít, ovšemže bez tvého výslovného svolení.“

Dar ho konečně vzal na milost. „Proč bych ti měl věřit? Právě ses mne pokusil zabít.“

Počist'a pokrčil rameny. Pokud to vůbec šlo s rukama přišpendlenýma k zemi. „Protože to udělat můžu. Protože to vypadá jako nejlepší řešení.“

„Nemůžeš mu věřit,“ ozvala se Chráněnka. „Nemůžeš věřit nikomu z nich.“

Coulter zůstal zticha. Adrianovi se chtělo křičet, že Dar může věřit Coulterovi, že ho Coulter odjakživa chrání, ale neřikal nic. Jestli je Dar tak zarytě tvrdohlavý a chce se rozhodovat sám, dobrá, pak ho Adrian nebude přesvědčovat.

„Nemáme moc času,“ podotkl Adrian. „Budou brzy zpátky.“

Chráněnka se podívala na Dara. Dar se upřeně díval na Počist'u.

„Ty mého praděda znáš, že?“ zeptal se.

„Osobně ne,“ odtušil Počist'a. „Ale pobýval jsem v jeho blízkosti.“

„Dokázal by mne ovládnout?“

„Chlapče, ten ovládl chytřejší a lepší než jsi ty.“

„Tak proč neovládl tebe?“

„Protože jsem byl rudokap. »Špína«, jak jsi to tak krásně nazval.“

„Chtěl jsi mne zabít.“ Dar v sebeobraně zvýšil hlas.

„Já proti tobě nic nemám,“ odpověděl Počist’a. „Ale přesto bych tě možná zabil, kdybych si myslel, že je to pro nás všechny to nejlepší.“

Chráněnka dosud třímala nůž. „Ty nemáš právo ho zabít,“ prohlásila.

„Já si mohu dělat, co chci,“ odvětil Počist’a.

„Ne.“ V Coulterově hlase se ozvala skrytá moc a všechno se pod její silou otřásl. „Ne, nemůžeš. Nedotkneš se Dara. Já ho chráním. Je v bezpečí.“

„Ne, to není,“ odporoval mu Adrian. „Můžou tu být každou chvíli a celý tenhle spor bude k ničemu.“

„Já chci něco vědět,“ prohlásil Dar, jako by nikdo kromě Počisti nepromluvil. „Chci vědět, jestli si myslíš, že mohu vyhrát boj se svým pradědem.“

„To bude těžké,“ usoudil Počist’a. „Ty s ním nemůžeš bojovat přímo. Ale jestli se tě nikdy nedotkne, jestli tě nikdy nezlomí, vyhraješ. A až zemře, stejně Feye získáš.“

„Pokud je nezíská má sestra.“

„Ty jsi starší.“

„Ale ona má za sebou celý ostrov.“

Adrian měl sucho v krku. Tahle výměna názorů mu byla lhostejná. On jen nechtěl trčet na této cestě, kam mohly každou chvíli dorazit feyské posily. Na Dara by možná ruku nevztáhly, ale všechny ostatní by povraždily.

„Jestli se tu objeví Feyové, tak to už bude jedno,“ poznamenal.

„Já si nemyslím, že ji bude ostrov podporovat,“ namítl Počist’a. „Je to stejně tak Feyka jako ty.“

„Pak je to jedno.“

„Není.“ Počist’a se celý třásl, jak se rozohnil. „Není to jedno. On bez nástupce prohraje. Nebude mít nikoho, komu by předal říši. Tví strýcové jsou k ničemu. Kdyby k něčemu byli, byli by tady s Černým králem. Ale on je

nenávidí. On chce tebe. A taky tě dostane, jestli si nedáš pozor.“

„Jak mám vědět, že ti můžu věřit?“ zeptal se Dar znovu.

Počist'a zvedl oči k nebesům. „Já mu to musím říct,“ řekl tiše Adrianovi. „Že?“

Adrian sice neměl ani tušení, o čem Počist'a mluví, ale rozhodl se mu vyhovět. Čím rychleji tento rozhovor skončí, tím rychleji odtud vypadnou.

„Jo,“ odvětil Adrian. „Musíš.“

Počist'a si povzdechl, jako by měl před sebou těžký úkol. „Ty máš Černou krev, chlapče. Ty nemůžeš věřit nikomu.“

Dar se podíval na Coultera, a pak odvrátil pohled. Coulter zůstal klidný. Nehybně hleděl na svého přítele.

Mýlí se, pomyslel si Adrian. Počist'a se mýlí. Dar přece může Coulterovi věřit, vděčí mu za život.

„Bludičky, které tě vychovaly, jsou mrtvé. Ostrované tě nenávidí, protože jsi Fey, a Feyové tě nenávidí pro tvé změkčilé ostrovní vychování. Tvůj praděd nechce tebe, chce tvé vlohy.“

„A co můj otec? Moje sestra? Sebastian?“

„Tvůj otec? Nikdy si pro tebe nepřišel, nebo snad ano?“

„Nevěděl o mně.“

„To říká on,“ odpověděl Počist'a. „A tvá sestra se stará víc o toho tvého golema než o tebe. A co ten tvůj golem? Copak už nezaujal tvé místo? Tvůj svět bude takový, jaký si ho uděláš, chlapče, a jediný způsob, jak si vybudovat svůj svět, je nikomu nevěřit.“

„Ani tobě?“ „Především ne mně. Já si pořád myslím, že bychom na tom byli lépe, kdybys byl mrtvý.“

Dar se otřásl. Adrian upíral pohled na cestu. Zatím tam nic neviděl, ale on nebyl ten pravý, který by se měl dívat. Coulter byl zjevně zaujat rozhovorem. A

Chráněnka ostražitě pozorovala Počist'u a celou dobu pevně svírala nůž.

Dar si založil ruce na hrudi. „Co by s tebou udělal můj děd?“ zeptal se.

„Zabil by mne,“ odpověděl Počist'a. „Kdybych ho ohrožoval na životě.“

Dar přikývl.

„Nech mne naživu, chlapče, a tím dokážeš svou dobrosrdečnost.“

Adrian polkl. Počist'a mu byl řadu let přítelem. Nevypočitatelný, nebezpečný, ale stejně to byl přítel. Ale nebyl tak hloupý, aby do toho teď zasahoval. Jestli Dar vytasí nůž nebo dá rozkaz Chráněnce, Adrian možná zasáhne, ale do té doby ne.

„A možná tím prokážu svou chytrost,“ odpověděl Dar. „Jsi jediný, kdo se mnou o tom mluví na rovinu a nic tím nesleduje.“

„Ale já tím něco sleduji,“ odporoval Počist'a. „Chci, aby Černý král zmizel z mého života. Už nikdy nechci žít jako rudokap. A jestli to znamená, že tě budu muset zabít, udělám to.“

„Ale pod mým pradědem budeš žít jako pouhý rudokap.“

„Vypadá to tak,“ odtušil Počist'a.

„Což znamená, že mi dáváš vynikající radu,“ usoudil Dar.

„Dokud si budeš krýt záda.“

„Tak tedy dobrá,“ souhlasil Dar. „Sejdeme z cesty.“

Adrian s úlevou vydechl a pustil Počist'u.

„Ne,“ ozval se Počist'a. „Já musím tomu chlapci objasnit ještě jednu věc. Kdyby to někdy vypadalo, že upadneš do rukou svého praděda, zabiju tě.“

„Budu si to pamatovat,“ odvětil Dar. A Adrianovi připadalo, že Dar nějak vyrostl. Rozhlédl se po

ostatních. „Zdá se, že už jste vymysleli nějaký plán, jak mne ochránit. Tak sem s ním.“

Počist'a se vyhrabal na nohy. Chráněnka zasunula nůž do pochvy, ale ruku z jílce nespustila. Adrian vstal a Coulter se zhluboka, rozechvěle nadechl.

„Oni poznají, kam jdeme,“ ozvala se Chráněnka. „Vědí o statku, sám jsi to říkal, Dare. A teď vědí, že jsme na cestě. Nemáme kam jít. Musíš udělat stínozemí.“

Dar jí položil ruku na rameno. Zřejmě čekal, že někdo něco řekne.

Adrian neměl žádný nápad. Chráněnka měla pravdu. Zpátky na statek jít nemohli a tady zůstat také nemohli. Coulter zjevně dosud nebyl ve své kůži.

Počist'a si povzdechl. „Copak musím opravdu myslet za všechny já,“ odfrkl si. „Stínozemí udělat nemůžeš. To je to první, po čem se budou dívat. Myslete, lidi. Nasadili proti vám *bludičky*. Bludičky. Bludičky nic nezможou. Ty mohou jen pozorovat, a to ještě jen ze vzduchu. A ostatní půjdou po zemi podle toho, kam je bludičky nasměrují.“

Adrian se usmál. Věděl, kam Počist'a míří. „Takže toho my můžeme využít.“

„Využít,“ opakovala Chráněnka znechuceně. „Vy tady přímo hýříte optimismem.“

„To ne,“ odporoval Počist'a. „Jen máme víc zkušeností. Pojd'te se mnou.“

Vzal ji za ruku (což u Adriana vyvolalo další úsměv – zdálo se, že ji Počist'a přímo touží vzít za ruku) a vedl ji skrz kukuřici.

„Uvidí, že se klasy hýbají,“ poznamenal Dar.

„Když si pospíšíme, tak ne,“ ozval se zdálky tlumený Počist'ův hlas. Adrian popohnal Coultera s Darem dopředu a naposledy se podíval na oblohu. Nic. Kouř se

rozplynul. Nezbylo po něm ani stopy. Život, který v jediném okamžiku zanikl.

Otřásl se. Coulter měl takovou moc a nikdy dříve ji nevyužil. Ale teď ji bude muset použít znovu.

Adrian se zhluboka nadechl a zmizel mezi klasy. Doufal, že Počistův plán bude dobrý. Bude muset být dobrý, jestli to mají přežít.

Rázným krokem prošel Rugad palácovými vraty. Slunce zapadalo. Za soumraku se mělo ochladit, ale žár z ohňů nepolevoval.

Horko a smrad.

Ve vzduchu se vznášel pach kouře a smrti. V tom strašném horku začaly mrtvoly hnít.

Rugad odkopl stranou jakéhosi vrabce, který zůstal trčet mezi ptačí podobou a svým feyským já. Všude byli mrtví. Země byla poseta mrtvolami a zakrvácená dlažba klouzala. Zapřel si ruce v bok a přehlížel tu spoušť.

Trvalo mu skoro celé odpoledne, než donutil ty zpitomělé ptakojezdce obrátit. Takhle ho ještě nikdo nepřevezl. Nikdo ještě nevyužil zvířecí pudry zvěrojezdců proti nim samotným. Nikdo.

Tolik se zapřísahal, že ostrovního krále nepodcení, a přesto to udělal. Jistěže to krále stálo hodně vojáků. Všude po nádvoří ležely jejich mrtvoly, rozklované k nepoznání. Většina si ve smrti zakrývala obličej rukama v chabé snaze ochránit si oči. Jakmile se ptačí jezdci otočili, splnili povinnost, kterou měli udělat už předtím.

Přesto to pro něj bylo varující a překvapivé. Jestli nebude obezřetný, ostrovní král ho přelstí a přemůže i bez magického jedu. Rugad měl soupeře, a to dobrého.

Poprvé.

Jenže Diamantin manžel nemá vojsko. Nechal se zaskočit, nechal Feye získat v Jahnu vrch a nemá žádnou možnost dostat se z města. Dál už bojovat nemůže.

To Rugad věděl, ale jeho vojáci si to neuvědomovali a byli z toho celí nesví. Ztratili sebedůvěru – skvělý tah Diamantina manžela: kdyby věděl jak, mohl by z toho hodně vytěžit.

Ale tohle mu už Rugad nedovolí.

K Rugadovi přistoupil velitel ptakojezdců Krk. Jeho ptačí podobou byl krkavec, ale teď byl ve své feyské podobě, byl nahý, celý od krve a ulepený od vnitřností. Nesl jakýsi meč, jaký se nepodobal žádnému, který kdy Rugad viděl.

„Palác je zajištěn,“ nahlásil mu. „Určitě?“ Krk přikývl. „Osobně jsem na to dohlédl. V kuchyni máme pár vězňů a tvůj hlavní úlovek je v přijímací komnatě.“ „Doved’ mne tam,“ nařídil mu Rugad. Krk se usmál. Šel přes mrtvoly a zjevně mu bylo jedno, kam

bosou nohou došlápne. Jeho nohy připomínaly spíš dravčí spáry – černé, šupinaté a pravděpodobně v nich měl mnohem menší cit než lidé.

Rugad překračoval mrtvoly, lhostejný ke krvi – jeho bot se nedotkne, měl na sobě magické boty, které si nechal vyrobit zvlášť pro toto tažení u domestiků v Nyei. Zažil už větší krveprolití než tohle, ale ještě nikdy to nebylo tak zbytečné. Všude bylo roztroušeno peří a ptáci.

Jeho vojáci ještě nikdy nepropadli panice.

Nikdy.

A už nikdy se to nestane. Na to dohlédne.

Hlavní dveře byly otevřené. Na prahu leželo několik mrtvých, podle oděvu převážně ostrovních sluhů. Ostatní mrtvé, ležící na chodbě, už odtahali ke zdem, kde je nechali na starost rudokapům. Rugad slyšel, že v ostrovní kůži a krvi je ryzí magie, a doufal, že je to pravda. Teď jí budou mít zásobu.

Jestli se sem kapi dostanou dost brzy.

Palác byl velkolepý. Podobně jako Svatyně byl i palác vybudován jako pevnost s věžemi, vížkami, branami a mohutnými kamennými hradbami. Později někdo jeho obranu porušil, když sem místo střílen pro

šípky zabudoval ozdobná okna. Pozdější úpravy ukazovaly na lidi, kteří neznali válku.

Ale dřív – dřív tu někdo obranu potřeboval.

Tohle všechno poznal už od hlavního vchodu. Dál bylo několik síní. Jedna z nich vypadala starší než ostatní. „Kdepak je můj úlovek?“ zeptal se.

Krk trhnutím hlavy ukázal právě na tu na síň, které Rugada zaujala. „Máme je v přijímací komnatě.“

„Je?“

„Tvého pravnuka, jeho sestru a krále.“

Rugad přikývl. Zatím nebyl na setkání s nimi připraven. „Kladli odpor?“

„Nijak zvlášť.“ Krk potěžkal meč, který si nesl. „Byli tak ohleduplní, že nám poskytli meče.“

Staré meče se zašlými čepelemi. Takže Diamantin manžel byl sice dobrým vojevůdcem, ale ve zbraních se nevyznal.

„Skvěle,“ odvětil Rugad. „Už je tu Mudřec?“

„Právě dorazil,“ odpověděl Krk.

„Řekni mu, že chci nějaké obranyschopné místo, kde si zřídím velitelství.“

„Jedno takové je o několik podlaží výš,“ odpověděl Krk. „Říkají mu síň války. Bylo vybudováno pro účely obrany. Jsou tam jen jedny dveře a žádná okna.“

To znělo tak trochu jako nemagické stínozemí. Rugad přikývl. „Tak tam Mudřece odved'. Ať to tam prohledá a ať prohledá i další podobné místnosti. Pak sem přived' rudokapy. Je vedro a než padne noc, začne to svinstvo strašně zapáchat.“

„Ano, pane.“

„Přijímací komnata je za těmito dveřmi?“ zeptal se Rugad a ukázal na dveře.

„Ano, pane. Jsou to ty mohutné dubové dveře na protější straně Velké síně.“

„Je tam dost stráží?“

„Ztrojnásobil jsem je, pane. Jejich král je zřejmě úskočnější, než jsme předpokládali.“

„Má pravnučka je dlak. Varuj strážce.“

„Ano, pane.“

Rugad ho pokynem hlavy beze slova propustil. Pak vešel do místnosti, kterou Krk nazýval Velkou síní.

Chápal, kde přišel Krk k tomu názvu. Po celém Galinasu stály paláce s místnostmi podobnými této. Starobylé paláce postavené stovky let před feyským vpádem. Velká síň vždycky sloužila ke slavnostem a obřadům. Přejel prsty po kamenech. Byly čisté, ale staré a drolily se. Okna sem byla zabudována později a sklo plné bublinek ještě později. Vzhlédl. Tato místnost byla několikrát přestavována. Hádal by, že při první přestavbě se dělala došková střecha.

Což znamená, že tu byl kdysi požár anebo nějaký útok, při kterém byl palác zapálen. Ať už si to ostrované pamatovali nebo ne, zažili v minulosti válku. Opravdovou válku, která vyžadovala silnou obranu a dobré zbraně.

Stoly v místnosti zůstaly, ale byly sklizené. Tady se zjevně pořádala hostina, do které vpadl Smršť. Rugadovi se skoro chtělo ten okamžik vidět, vidět, jak se nějaký Fey zjeví uprostřed čehosi, co zřejmě byla obrovská a významná slavnost. Ostrované možná neznali své dějiny, ale i tak očividně dobře věděli, jak tuto místnost využívat.

I on ji využije dobře. Možná, že právě tady se bude konat obřad, při kterém předvede Feyům svá pravnoučata.

Ještě se nerozhodl, které z těch dětí se stane vládcem. Počká, až se s nimi sejde, až se jejich nadání samo projeví. Domníval se, že se vůdcovství ujme to starší, neboť bylo vychováno Feyi, ale dnešního dne se poučil, že se nemá řídit svými domněnkami.

Naproti oknům byla stěna ověšená zbraněmi. Propletl se mezi stoly a zastavil se před ní. Tak odtud si vzali ptačí jezdci ty starobylé, zubaté meče. Byla tu ještě dobrá stovka zbraní, některé zrezivělé a nepoužívané, jiné za sebou měly léta bojů. Jeho národ je chytrý, využije všeho, co mu přijde pod ruku.

Pak se usmál. Ostrované, zajatí vlastními zbraněmi.

Upravil si košili a kalhoty. Navzdory tomu divokému letu nad palácem byly čisté. Ze zděšených ptáků na něj padal trus a peří, ale domestiké zaklínadlo vydrželo. Než vešel dovnitř, umyl si obličej a ruce. Věděl, že část dojmu z jeho moci pramení z jeho zjevu.

Předvede svým pravnoučatům takovou moc, jakou jen v sobě dokáže sebrat. Ta pravnučka, dlak, bude vyžadovat zvláštní pozornost, byla vychována jednou z nejvzpornějších Feyek.

Doufal, že mu vojáci najdou pravého pravnuka brzy. Vyburcovalo ho, že už nemohl putovat po poutu. S tím ostrovním čarodějem si to brzy vyřídí.

Prošel Velkou síní a zamířil do úzké chodby na protější straně. Nebylo těžké uhodnout, ve které místnosti jsou vězni. Dveře střežilo tolik Feyů, že to bylo až k smíchu. Nepřecházeli, ale ostražitě se rozhlíželi. Ještě nikdy neviděl Feye tak nervózní. Diamantin manžel byl chytrý. Čeho nemohl dosáhnout vojáky, toho dosáhl tím, že Feye zaskočil. Rugadovi lidé měli strach.

A bylo to na nich vidět. Všichni vojáci, zakrvácení z boje, vypadali jako poražení, ne jako vítězové. Takto Rugad důstojnému soupeři čelit nemůže. Kdyby dal na vlastní rady, věděl by, že musí přestat ostrovního krále podceňovat. Jestli na nich ten strach vidí Rugad, vidí ho i Nicholas.

Narozdíl od svého syna se Rugad dokázal ze svých chyb poučit.

Místo aby zamířil do přijímací komnaty, obrátil se k ní zády. Prohlédne si palác a sám si najde nejvhodnější místnosti pro velitelství. Pak si vyžádá, aby rudokapi začali pracovat v paláci a jeho okolí a odstranili všechny známky porážky. Mrtvoly ostrovanů tam mohou zůstat, ale feyská těla musí zmizet nebo se musí alespoň zakrýt. Potom přivede nové strážce, které nebudou mít v očích ten vyděšený pohled. Setká se s ostrovním králem v plné síle, bez sebemenší známky slabosti.

Tak to udělá.

Zastavil se a v duchu vzdal čest soupeři, se kterým se ještě nesetkal. Vážil si důstojných protivníků. Udržovalo ho to při síle a svěžesti. Král Nicholas prohraje, ale prohraje po boji. Po boji tak vynikajícím, že budoucnost mohla být na vážkách.

Nikdo nemá naději, že by si proti Feyům vedl lépe.

Mnozí si vedli hůře.

Je jen starým audem, který špatně dopadl.

Ve spánku slyšel svá vlastní slova. Třásl se zimou a bolestí. Od ležení na kamenné podlaze ho bolelo celé tělo. Věděl, že

o něj Marly pečuje zatímco on spí, že mu vyměňuje obvazy, přikrývá ho a také ho střeží. Vedle ní se mohl uvolnit, i když přesně nevěděl proč tomu tak je. Věděl jen, že může.

Něco opomenul, něco, co jeho mysl omámená spánkem a bolestí nezachytila. Něco důležitého. Něco, co bylo otázkou života a smrti.

Už už k tomu směřoval, když ho vyrušily nějaké hlasy a probudil se.

„...i když zpočátku dokázali...“

„...vrah...“

„...svět je...“

„...mnohem horší...“

Tupě zamrkal a pokusil si sednout. Na zdravém rameni ucítil Marlinu ruku. Tlačila ho na zem. Setřásl ji. Měl hlad, žízeň a strašlivé bolesti, ale únava trochu ustoupila. Když se posadil, přestali muži mluvit.

Yasep na něj upřel podezřívavý pohled.

„Pokračujte,“ vybídl je Matthias. „Očividně jste byli nahoře. Tak podejte hlášení.“

Yasep bojovně vysunul bradu. Když podá Matthiasovi hlášení, stane se vůdcem Matthias.

„Nemá smysl dělat před ním tajnosti,“ ozvala se Marly. „Teď teda ne.“

„Má pravdu,“ souhlasil s ní Denl. „Esli je to, co se říká, pravda, tak ho potřebujem.“

„Co se říká?“ zeptal se Matthias. Dával si pozor, aby jeho hlas zněl pevně, byť ho každé slovo bolelo. Při každém pohybu čelistí se mu napjaly strupy na obličeji.

Marly se posadila vedle něj a podala mu hrneček s vodou. Vzal si ho, ale nenapil se. Nechtěl vypadat příliš nedočkavě.

„Říká se, že je rocan mrtvej,“ odvětil Jakib. Chouлил se u bedny a byl vyděšený.

Matthiasovi se rozbušilo srdce. Tohle snad ani nechtěl vědět. „Jak se to jen mohlo stát?“ zeptal se.

„Svěcená voda je nanic,“ zavrčel Ubur.

„A Svatyně je spálená. Viděl sem to na vlastní oči,“ dodal Denl. „Díval sem se přes řeku u mostu.“

Feyové objevili způsob jak se bránit svěcené vodě a zavraždili rocana. Matthiasovi se zatočila hlava. Jestli je to pravda, je ostrov odsouzen k záhubě.

„Dá se to nějak ověřit?“ zeptal se Yasepa.

„Jo, ale nepřežiješ to,“ zavrčel Yasep.

„A je to ještě horší,“ dodal Denl.

„Horší?“ Matthias přemítal, co může být ještě horšího. Svatyně, jeho domov, jeho láska navzdory strastem, které mu způsobila, byla pryč.

„Jahn zachvátil požár.“

„Celé město?“

„Většinu.“

„A co palác?“

„Palác je obklíčenej a strážé sou mrtvý. Esli král zůstal naživu, tak to nebude trvat dlouho,“ odpověděl Yasep.

Takže hra, kterou hrál Nicholas dvacet let, se mu nakonec nevyplatila. Matthiasovi to nepřineslo žádné uspokojení. Krátce zauvažoval, co se asi stalo s tím nebohým audem, který šel za svým posláním, a pak si povzdechl. Ten chlapec pravděpodobně zemřel jako všichni ostatní.

Nebo brzy zemře.

„Co jeho děti?“ zeptal se Matthias.

Yasep pokrčil rameny. To ho očividně nezajímalo. Takto k tomu bude přistupovat většina ostrova. Děti se pravděpodobně přidají na stranu svého praděda. Matthias proti své vůli pocítil s Nicholasem soucit. Nicholas se rozhodl špatně a uvědomil si to příliš pozdě.

„Je to jen otázka času, než nás najdou,“ řekl Jakib.
„Ty stráže zaútočily podzemními chodbama.“

„A ten chlapec prošel celými chodbami od Svatyně,“ dodal Matthias. „Feyové nejsou hloupí. Objeví se tady dole během několika dnů.“

„Jenže nejni kam jinam jít,“ odpověděl Yasep. Rukou si prohrábl vlasy, trhl sebou a sklopil hlavu. Během jediného odpoledne se z toho pyšného muže, který nechtěl mít Matthiase ve své bandě, stal poražený člověk.

Ale Yasep tu zkázu viděl. Pro Matthiase to bylo jen něco, co si představoval. Nic skutečného. Neuvažoval o Titovi jako o mrtvém. Vlastně myslel na Tita jen jako na mladého, vyjeveného auda, který střeží Tajemství a budoucnost Svatyně.

Matthias se k němu zachoval velmi nečestně.

Zachoval se nečestně ke všem.

„Musím to vidět na vlastní oči,“ prohlásil.

„Můžeš jim věřit,“ ozvala se Marly. „Nelhali by.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Nikoho ze lži neobviňuji. Ale musím vědět, jestli je rocan naživu.“

„A k čemu ti to bude?“ zeptal se Yasep. „Říkal si, že už nejsi v církvi.“

Matthias si přitiskl třesoucí se ruku k hlavě. „Denle, ty chápeš, že, co by to znamenalo, kdyby byl rocan mrtev?“

„Už by nebyl nikdo, kdo by moh mluvit s Bohem.“

„Zhruba řečeno,“ souhlasil Matthias. „A co ještě?“

„Už by nebylo náboženství.“ Matthias přikývl.

„A co to má co dělat s tebou?“ zeptal se Yasep. „Tys to vzdal.“

Matthias musel mluvit i skrz závoj závratě a bolesti. „Vzdal jsem se jen postu rocana. Jen toho. Dosud jsem rocanista.“

„To sou jen řeči,“ odsekl Yasep. „Pro nás to nemá žádnéj význam.“

„Jestli tomu, co říkáš, věříš, tak jsi pěkný hlupák,“ odpověděl Matthias.

Muži kolem se zajíklí. Marly mu pevně stiskla loket. „Rocan připravuje svěcenou vodu.“

„A ta na tyhle Feye nezabírá,“ odvětil Jakib. „To sem viděl na vlastní oči.“

„Ale svěcená voda je jen jedním z Tajemství,“ namítl Matthias. „Rocan zná tucet dalších. Já jsem to studoval. Já je znám. Byl jsem rocanem. A jestli je Titus mrtev, jsem jediný, kdo je zná.“

„A to všechno je jen další důvod, proč se držet dál od Svatyně,“ řekla Marly tiše.

„Vy mi nerozumíte.“ Matthias se maličko sesul dopředu a ucítil, jak se mu napjaly strupy. „Legendy vypráví o magických mečích z Krvavých útesů, které zabíjejí pouhým dotekem. O jídle, po kterém se nepřítel rozpadne. Tyto legendy mluví i o vodě, která lidi rozpouští.“

„Jako je svěcená voda,“ pochopil Denl.

Matthias přikývl. Jednoho z nich už měl. „A každá z těch legend odpovídá jednomu tajemství, které střeží rocan. Jedním je předpis na přípravu svěcené vody, jiným návod na výrobu meče. O to jsem se právě snažil toho dne, kdy mne Feyové napadli.“

„Dyť je to fuk,“ prohlásil Yasep. „Je fuk, esli to víš ty nebo on.“

„Není to jedno,“ odporoval Matthias. „Kdybychom je znali dva, mohli bychom zkoušet ta Tajemství

rychleji. Mohli bychom rychleji vyrobit zbraně. Musíme ho najít.“

Marly ho vzala za loket. „To nejde. Ty nemůžeš těma chodbama projít. Co když na druhé straně čekají Feyové? Všichni bychom zemřeli.“

„Tak už toho nech,“ prohlásil Yasep. „Teď je to jejich problém.“

„Ale...“

„Ne,“ prohlásil Yasep. „Nemá cenu, abyste byli mrtví oba. Esli je rocan mrtvej, tak je mrtvej. Esli ne, bude bojovat a ty taky. Každý po svém.“

Matthias si přes obvazy promnul obličej. Znělo to rozumně, ale nějak se mu to nezdálo. Chtěl vědět, jestli zůstal sám, jestli je nadějí rocanismu jen on.

Nadějí ostrova.

„Není chytrý zemřít, abys zjistil něco, co můžeš zjistit prostě tak, že počkáš,“ poznamenala Marly.

„Po ulicích se šíří zvěsti, že rocan je mrtvej,“ ozval se Jakib. „Že Svatyně shořela. A vypadá to, že je to pravda.“

„Jít tam teď, to je jistá smrt,“ dodal Yasep. „Já tam své lidi nepustím.“

A bylo to. Sám jít Matthias nemohl. Těžko by mohl jít bez Marly, bez zásob, bez někoho, kdo by ho zachytil, kdyby omdlel. Pořád byl ještě velmi zesláblý.

A oni měli pravdu. Stejně se nakonec dozví, jestli je Titus mrtvý.

Jestli po něm nic nezůstalo.

„Kam navrhujete jít?“ zeptal se Matthias s vědomím, že se tím vzdává. „Tady zůstat nemůžeme. Tady nás Feyové najdou. Jestli ten chlapec říkal pravdu, tak tyhle chodby najdou, a to brzy.“

„Já neznám moc úkrytů,“ odpověděl Yasep. „A esli sou ty Feyové tak chytrý, jak vypadaj, tak je stejně šecky najdou. Jak říkáš, je to jen otázka času.“

Matthias se na něj upřeně zadíval. Svým pyšným způsobem ho Yasep žádal o pomoc. „Jak daleko na východ se ty chodby táhnou?“

Yasep pokrčil rameny a odvrátil pohled. Denl se naklonil trochu dopředu, dychtivě a vylekaně zároveň. „Na východ?“ opáčil. „Co je na východě?“

Matthias neodpovídal. Nechtělo se mu pouštět do nějakého vysvětlování. Zatím ne.

„Jak daleko?“ zeptal se znovu.

„Já byl až tam, kde je starej Jahn,“ odpověděl mu Jakib. „Ale tam chodby nekončej, jenže já nevím, jak daleko pak pokračují.“

„Konec starého Jahnu by docela postačil,“ usoudil Matthias. „Jsou v této čtvrti požáry?“

„Většinou hoří na západě a na jihu,“ odpověděl Denl.

„Tak doufejme, že to tak vydrží i přes noc.“

„Radši nám řekni kam půjdeme, pro případ, že bysme se rozdělili,“ vložil se do toho Yasep. Hlas se mu třásl a Yasep si odkašlal, aby to zakryl.

Matthias chvíli mlčky přemýšlel. Kdyby to věděli, mohli by to prozradit Feyům, pokud by byli zajati. Ale pak usoudil, že na tom nezáleží. Vzhledem k tomu, že ostrov ztratil Jahn i se Svatyní a palácem, tak už teď stejně patří Feyům. Budou hledat a nakonec obsadí všechno.

„Jdeme na Krvavé útesy,“ sdělil jim. „Jsou daleko všeho dění a vesničané vládu paláce stejně neuznávají. Nepřijmou ani feyskou.“

„Tam nahoře je to divný. Možná nás tam ani nepustěj,“ namítl Yasep.

„Jakib a já tam pořád máme rodinu,“ vložila se do toho Marly. „A co ty, Ctihodnosti?“

Matthias se otrásl. Vzpomněl si, jak ho vyháněli, jak ho nejednou nechali napospas smrti.

Ďáblův zplozenec.

Pak přišel do Svatyně. Tam ho přijali, byl bystrý a ochotný se učit. Jeho výška jim byla lhostejná a stejně tak neobvyklý zjev. Brali ho takového, jaký byl.

Nebyla jeho chyba, že nevěřil v Rocu. Snažil se. Jenže jak říkal starý rocan, snažil se příliš úporně. Možná, že kdyby naslouchal tichému vnitřnímu hlasu...

„Ne,“ odpověděl. „Já tam rodinu nemám.“

Ale Roca pocházel z Krvavých útesů. Tam se zrodil rocanismus a tam ležely kořeny mnoha tajemství. Tam Matthias žil poté co opustil Svatyni a zjistil, že když nechá místní na pokoji, nechají na pokoji oni jeho. Útesy byly obranyschopné a bude to dobré místo, odkud vést boj proti Feyům.

Pokud Matthias najde zbraň.

„Myslím, že jestli jsme rozhodnutí odejít,“ pravil, „měli bychom vyrazit hned.“

„Ty nejsi schopen cestovat,“ namítla Marly.

„Když zůstanu tady, zemřu,“ odpověděl Matthias a vyhrabal se na nohy. Ať se mu to líbilo nebo ne, tuhle malou bandu lumpů vedl. Lidi, se kterými přišel do Jahnu, už pravděpodobně zemřeli.

Jako Titus.

A jako Nicholas, než tento den skončí.

Srdce se Matthiasovi sevřelo. Ani by si byl nepomyslel, že v něm zůstal ještě nějaký soucit s těmito lidmi. Nevyslechli ho. Hýčkali si Feye a všechno prohráli.

Zřídí si stanoviště odboje. To udělá pro všechny.

Jen doufal, že ještě není pozdě.

Uvězněn ve své vlastní přijímací komnatě. Nicméně na tom neshledával nic směšného. V životě ještě neměl takový vztek.

A ještě nikdy nebyl tak bezmocný.

Po větší část odpoledne to vypadalo, že vítězí. Pak se ptáci vrátili. Hejno za hejnem jako mračna kouře přistávali s touhou po pomstě. Trýznilo je pokoření a útočili jak zběsilí.

Jeho vojáci neměli naději.

A on to všechno sledoval, s Ariannou po boku. Neřekla ani slovo, dokonce ani když začali ptáci přinášet k oknům v síni vzpoury své trofeje.

Jen Sebastian stále naříkal. Nakonec šla Arianna k němu a objala ho.

Feyové v místnosti mlčeli. Dívali se na to všechno, jako by na tom nebylo nic neobvyklého. Možná, že měl Matthias pravdu. Možná, že opravdu neměli srdce.

Pak Nicholas od toho masakru odvrátil zrak, podíval se na svou dceru, poloviční Feyku, a vzpomněl si na svou feyskou ženu. Feyové žili pro válku a nic jiného je nezajímalo. Byli to diví tvorové, jejichž život nebyl dán tím jak dobře žili, ale jak dobře bojovali.

A v této bitvě bojoval Nicholas dobře, jenže to nestačilo. Stál u stupínku v přijímací komnatě a hleděl na erb svého rodu. Dva meče zkřížené přes srdce. Jak příhodné mu to připadalo kdysi, když se miloval s Diamantou a zplodil s ní děti.

„Jsou pořád za dveřmi,“ ozvala se Arianna. Přistoupila až k němu, vzala ho za loket a tiše promluvila. Stejně jako on, i ona se bála naslouchacích komůrek. Nevěděl, jestli je už Feyové našli, ale jestli ne, najdou je. Určitě. Stejně jako všechno ostatní.

„Nemůžeme tu jen tak postávat,“ řekla. „Musíme něco vymyslet.“

Někdy zapomínal, že jí je teprve patnáct. Poplácal ji po ruce. Už nebylo co vymýšlet.

„Mohla bych se proměnit, dostat se pode dveřmi ven a jít pro pomoc.“

„Za kým?“ zeptal se tiše, a v duchu zadoufal, že třeba ví víc než on.

Arianna pokrčila rameny. Nevěděla. Jen doufala, že otec všechno spasí, že všechno změní, jako když byla ještě malá. „Teď nemůžeme nic dělat,“ odpověděl. „Brzy sem dorazí Černý král. Můžeme nanejvýš doufat v to, že bude vyjednávat.“

„Já s ním nebudu spolupracovat,“ zavrčela.

„Možná, že vůbec nebudeš mít na vybranou,“ odpověděl Nicholas. Vzduchoval Feyům po dvacet let. Jeho dcera – nebo jeho pokrevní syn – je povedou. To bylo svým způsobem vítězství.

Arianna šla k Sebastianovi a pohladila ho po vlasech. Podíval se na ni, vzal ji za ruku a přiložil si ji na tvář. Dosud se nevzpamatoval z toho, že ztratil spojení s Darem, a navíc byl vyděšený ze smrti, kterou kolem sebe viděl. Nicholas nevěděl, jak ho utěšit.

Nicholas nevěděl, jak by měl utěšit sám sebe.

„Přece musí být něco, co bychom mohli udělat,“ prohlásila Arianna.

„Nemáme žádnou možnost,“ odpověděl Nicholas. „Ledaže bychom zavraždili Černého krále a dosadili na jeho místo tebe. A to udělat nemůžeme. Šamančino varování o Černé krvi je jasné.“

Arianna se zadívala přímo na jedno odposlouchávadlo. „Děsí mne představa zneuctěné Černé krve,“ pravila hlasitě.

Nicholas se Sebastianem zvedli hlavu. Arianna tímto způsobem nikdy nemluvila.

„Nikdy bych nedopustila, aby všechny zachvátilo šílenství.“

Sebastian si ji přitáhl k sobě. „Ari... prosím...“ V jeho skřípavém hlase se ozýval strach.

Políbila ho na tvář a vyvinula se mu. „Já budu mít vždycky jasnou mysl, Sebastiane,“ prohlásila.

Šla k Nicholasovi a objala ho. Nicholas ji vzal do náručí a ukryl tvář na jejím rameni.

„Právě jsem dostala nápad,“ zašeptala mu.

Překvapeně sebou trhl, ale Arianna si ho pevně přidržela.

„Já Černého krále zabít nemohu, ale ty ano.“

„Arianno...“

„Ššš. Když popadnu zbraň, oni na mne nezaútočí. Když ti ji hodím, zabiješ ho.“

„A co pak? Oni tě za svého vůdce nepřijmou.“

„Budou muset,“ zasyčela.

„Zabijí tě dřív, než budeš mít šanci se o něco pokusit.“ Nebo mne, pomyslel si.

„Když se proměním, tak ne. A když dostanu tebe, sebe a Sebastiana odtud, tak také ne. A tak budou mít ostrované pořád svého krále a se mnou nebude bojovat žádný podvodný uchazeč o Černý trůn. Feyové budou vyřizeni. Už si ani neškrtnou.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „To nepůjde,“ odpověděl. „Na něco takového bys dokonce neměla ani pomyslet. Šamanka to řekla jasně.“

Arianna sklopila hlavu. „Ale my ho můžeme napadnout,“ zašeptala. „V tom nám nemůže nic zabránit.“

„Až na zdravý rozum,“ odpověděl Nicholas. „Musí být ještě nějaká jiná možnost. A my ji najdeme, Ari. My ji najdeme.“

Zvedla hlavu. „Ale najdeme ji dost brzy?“

„Ari...!“

Ucouvla od Nicholase právě v okamžiku, kdy se dveře otevřely. Dovnitř vešel jakýsi Fey. Mladý a oblečený. Meč, který mu visel u boku, vypadal na feyskou výrobu. „Černý král tu bude zakrátko,“ oznámil jim ostrovštinou s těžkým, špatným přízvukem. „Připravujeme se na jeho příchod a rozmístíme stráže.“

A zarazí jim další plánování. Ariannin planoucí pohled se střetl s Nicholasovým. Mysleli na to samé. V naslouchacích komůrkách byli Feyové, a protože nemohli slyšet všechno, nechtěli, aby se vězňové spolu domlouvali. Dovnitř vpochoďovali feyští strážníci. Všichni na rozdíl od zvířecích Feyů oblečení, několik jich mělo meč. Ale těch se Nicholas neobával. Měl strach z těch, kteří měli dlouhé prsty a ještě delší nehty. Z pěšců, kteří umí zabíjet pouhým dotykem. Potlačil zachvění. Už viděl, co dokážou.

Do místnosti vpochoďovalo dvacet pět vojáků a rozestavilo se podél zdí. Nicholas usoudil, že to je pro něj čest. Černý král vskutku považoval Nicholase a jeho rodinu za vážné protivníky.

Nicholas šel k Sebastianovi a objal ho kolem ramen. Arianna si mohla plánovat co chtěla, ale nikde nebyla žádná záruka, že se Sebastian bude pohybovat dost rychle na to, aby mohl být zachráněn. Nebyla tu dokonce ani záruka, že ho nezabije nějaký voják Černého krále.

Solanda zabila Rugara a nic se jí nestalo. K něčemu takovému může klidně dojít znovu.

Kdyby měl Nicholas možnost, pokusil by se zrazovat Ariannu od jakýchkoli pokusů o cokoli. Bude s Černým králem vyjednávat a když se nedohodnou, bude čekat až Rugad zemře, a doufat, že se jeho děti rozhodly správně. Alespoň že ony se postaví do čela Feyů, alespoň že Modrý ostrov zůstane v rodině.

Usoudil, že to je teď to jediné, na čem záleží.
Všechno ostatní bylo stejně ztraceno.

Smršť se vznášel nad prázdnou cestou. Už se stmívalo. Křídla ho bolela. V Nyei toho tolik nenalétal. Vlastně pochyboval, že toho vůbec tolik nalétal za celý život.

A Oharka byla pryč a nenechala po sobě žádné znamení, kam šla.

Neměl ji tu nechávat. Měl být chytřejší. Měl být mnohem chytřejší. Ale stejně. Myslel si, že rozuměla rozkazům dobře, že pochopila jak je to důležité, že mu tady nechá alespoň nějakou stopu.

Jenže on s ní mluvil tak povýšeně a s takovou sebedůvěrou. Tvrdil jí, že je dokáže najít, že bude vědět kam šli.

Jenže teď už dvakrát letěl po cestě tam a zpátky, prohlédl všechny okolní statky a nic nenašel.

Houstnoucí šero vrhalo na zem modré stíny a bylo vidět čím dál hůř. Už ani nerozeznal, kde končí a začíná cesta.

Už neviděl vůbec nic. A pěšci dorazí každým okamžikem, připraveni zajmout zajatce.

Žádné neměli.

Bude muset nahlásit Rugadovi, že neuspěl.

Měli jsme tvého pravnuka, a pak jsme ho ztratili.

Při tom pomyšlení se Smršť otřásl.

Slétl níž. Řádky kukuřice byly maličko polámané a vypadalo to jako pěšinka. Předtím už se tam díval a teď se rozhodl podívat se tam znovu. Přece to nevzdá. Přece nedopustí, aby ho Rugad zabil jako jiné ztroskotance.

Jen to ne.

Zastavil se. Byl čas myslet na nejhorší. Chlapec je z Černé krve. Což když Rugadovi opravdu stojí za pronásledování? Co když uviděl Oharku a poznal, co je

zač? Podle Mudřece vchovaly chlapce bludičky. Věděl by, jak jim uniknout.

A jak může vlastně někdo uniknout bludičce?

Tak, že bude z nebe vypadat nenápadně. Skryje se. Zajde do nějakého domu. Stínozemí by nepomohlo, protože to by našly bludičky jako první.

Vojáci mohou vždycky zajít příliš daleko. Smršť by je mohl přivést zpátky a obvinít je, že nedokázali Dara najít.

Přinejmenším by tak získal trochu času.

To kukuřičné pole byla jeho nejlepší a jediná naděje.

Slétl ještě níž a v duchu nadával na houstnoucí šero. Za soumraku vypadaly polámané klasy jako krvavá řeka uprostřed moře osvětleného měsícem. Už věděl, co leží za polem. Někaký statek. Ten chlapec přece není tak hloupý, aby se schovával na statku.

A co když ano.

Anebo je to naopak chytré. Co když to byla přesně ta hra, kterou by zahrál Rugad? Udělat, co se očekává, a zvrátit to ve vlastní prospěch.

Smršť slétl ještě níž, rozzářil se a maličkým světélkem si osvítil pěšinu pod sebou. Na druhé straně kukuřice byl stoh slámy, za ním další a pak ještě jeden u obilného skladu. A dál byly hospodářské budovy a dům.

Nejprve obletěl dům. Sedlák, jeho žena a pět dětí právě večeřeli a nedbali, že na druhé straně jejich země právě zuří válka. Nebyli by tak klidní, kdyby ukrývali uprchlíky. A kdyby věděli

o vpádu, tak by tolik nejedli.

Dům neměl žádný sklep, žádnou podzemní část, kde by bylo možno někoho skrýt, alespoň ne žádnou zvenčí viditelnou, takže kdyby tu někdo schovával chlapce, musel by ho mít v domě, a tam žádný nebyl.

Letěl ke skladu. Stavení mělo tři malá okna, umístěná různě vysoko. Každým jedním nakoukl dovnitř, až slétl k nejnižšímu.

Sklad byl prázdný. Na zemi ležely roztroušené zbytky slámy a čekaly na další sklizeň. Všechno zrní odtud už bylo spotřebováno nebo prodáno.

Tady uvnitř chlapec být nemohl, ledaže by se uměl zmenšit jako třeba bludička nebo dlak. A podle toho, co Smršť věděl, neuměl chlapec ani jedno.

Zbývaly stohy sena.

Když do nějakého vletí a chlapec se tam bude schovávat, uvidí ho a zmizí dřív, než dorazí pěšci. Smršť se bude muset dívat po něčem neobvyklém.

Kdyby se skrýval Smršť, vybral by si prostřední stoh. Ne moc blízko ke statku, ale taky ne příliš daleko. Ne moc blízko ke kukuřici, ale taky ne daleko.

Slétl co nejniž. První stoh nebyl doopravdy navršený, jen poskládaný a svázaný. Kolem středu bylo postaveno několik snopů slámy, které byly po jednom svázaný a navzájem se o sebe opíraly. Na zemi se povalovalo pár stébel slámy, ale jinak nic. Ne víc, než dokázal rozvát vítr.

Ale prostřední stoh. Prostřední stoh nebyl tak uspořádaný. Uprostřed bylo několik snopů, ale nezdálo se, že by se o něco opíraly. Provaz kolem nich vypadal uvolněný. A všude po zemi se válelo seno, z velké části polámané a zdupané.

Na okamžik zaváhal, jestli má vlétnout dovnitř a podívat se tam. Ale už zaslechl vojáky pochodující na druhé straně. Jestli tam chlapec není, nechá vojáky, ať se zabaví s tou statkářskou rodinkou. To je na chvíli zaměstná a Smršť bude mezitím pátrat dál.

Ale už věděl, že toho nebude zapotřebí. Jeho pátrání dospělo ke konci.

STŘET

Závrat, kterou měl po záplavě vizí, se mu najednou vrátila. Rugad si promnul oči. Byl z těch vizí celý neskvoř a to podrážděné napětí se zřejmě stupňovalo.

Stál ve Velké síni a prohlížel si zed' se zbraněmi. Sice to nebude jeho velitelství, usoudil, ale bude to jeho nejoblíbenější místnost z celého paláce. Byla to jediná místnost, která v sobě měla něco feyského. A Rugad usoudil, že to něco vychází ze zbraní rozvěšených po zdi.

Nelíbily se mu nálady, které viděl u svých vojáků. Přinejlepším mu připadalo, že je nečekaný vývoj bitvy zaskočil, a přinejhorším vyděsil. Očividně si mysleli, že ostrované mají větší moc, než jakékoli jiné vojsko, se kterým se kdy Feyové střetli.

Jestli s těmi zvěstmi nic neudělá, budou se šířit jako laviny. A bylo mu jasné, že jakmile se rozšíří a nafouknou, budou mít moc už jen samy o sobě.

Musí to zarazit hned.

Rozhodl se, že velitelství zřídí právě v té místnosti, kde byl nyní držen zajatý Nicholas. Ten muž měl skvělý, naprosto přirozený smysl pro válku. Místnost sice byla ze všech stran otevřená díky proskleným oknům, ale zároveň tak skýtala dokonalý výhled na město a taky, jak Rugad usoudil, poněkud méně dokonalý, ale přesto výhled na oblast za městem. Byla dost velká na to, aby se dala použít na jednání a dost malá na to, aby se v ní osamělý člověk necítil ztracený.

Prasklé okno bylo zakryté závěsem. Ráno pošle na všechny okna domestiky, aby vyndali zkrabacená skla plná bublinek a zasadili feyské sklo, začarované proti útoku.

K čemu mu poslouží zbytek paláce, o tom teď neměl čas přemýšlet. Nechá domestiky odstranit většinu

osobních věcí, které tu ostrované mají, ale uskladní je v nějakém skladu. Ještě toho o jejich kultuře nevěděl dost, potřeboval se dozvědět víc a předpokládal, že mu v tom některé jejich věci pomohou.

Byl překvapen, když našel v galerii plné portrétů baculatých, těstovitých, nezdravě bledých, modrookých a plavovlasých žen Diamantin portrét. Královny a budoucí královny, usoudil. Před jejím portrétem stál dlouho a v duchu litoval, že se ke své vnučce nezachoval lépe. Měl si ji ponechat v Nyei a nechat Rugara, ať se zničí sám. Rugar měl jen chabou naději, že ho Diamanta vytáhne z nesnází, že obsadí Modrý ostrov a zachrání ho.

Za těch překvapivých okolností udělala to nejlepší, co mohla. Alespoň že zanechala Rugadovi dvě děti, ze kterých si bude moci vybrat svého nástupce. Jediné, co se za všechna ta léta své vlády naučil, bylo, že bez spolehlivého nástupce je všechna jeho snaha k ničemu.

Ted' nástupce měl. Nesnáz bude, jestli mu on nebo ona k něčemu budou.

Doufal, že to budou víc Feyové než ostrované. Doufal, že budou chápat, jaký význam má Feyská říše a budou mít pochopení pro to, jak velkolepé je něco takového vést.

Jestli však Diamantiny děti jeho očekávání nesplní, bude naprosto bezradný. Vnuci, které nechal v Nyei, jsou k ničemu. Dokonce to ani nejsou příkladní Feyové. K jeho překvapení ho dokonce klidně nechali odplout v domnění, že on na Modrém ostrově uvízne a oni budou v jeho nepřítomnosti vládnout.

Dokonce ani nepřemýšleli o tom, co by se stalo, kdyby ostrov dobyl. Nebo kdyby našel Diamantiny děti. A stejně jako u Rugara bylo jejich vizionářství značně nanicovaté. Rozdíl byl v tom, že Rugarovy vize začaly

dobře a měly úspěch. Jejich začaly špatně a jen se zhoršovaly.

Tolik toho spočívalo na jeho pravnoučatech. A přestože teď už měl jedno v hrsti, váhal se k němu přiblížit. Nechtěl zjistit, že se podobá svým strýcům v Nyei. Nechtěl vědět, že mu bude jako nástupce k ničemu.

Protože jediný zbývající pravnuček dosud nebyl nalezen. A Rugad by měl raději na výběr dvě možnosti než jednu. Se dvěma měl alespoň naději.

Nicméně to, co měl, nezískal tím, že by se trápil mučivými obavami. Získal polovinu pevniny a teď i ostrov tím, že jednal. A dalším krokem by mělo být setkat se se svou pravnučkou a získat ji na svou stranu.

A v tomto se cítil nejistě. Ještě nikdy nikoho nepřemlouval a už vůbec ne s takovým záměrem. Jeho žena si považovala za čest, že si ji vybral člen Černé rodiny, stejně jako po její smrti všechny ostatní, které měl. Jeho lidé ho poslouchali a stejně tak národy, které dobyl. Představa, že bude někoho přemlouvat, že bude škemrat aby se k němu přidal, mu byla stejně cizí jako zvyky Modrého ostrova.

A navíc tu byla ještě ta nesnáz s jejím otcem. Ten člověk je zatraceně chytrý. Vedl protiútok, který sice nebyl úspěšný, ale přesto Feye značně poškodil. A jednou už se mu podařilo Feye zastavit úplně. Svedl Diamantu a věděl o Feyích víc, než bylo obvyklé.

A co bylo nejdůležitější, byl to král. To znamenalo hodně. Panovníci, byť ve vyhnanství, vždycky v lidu živí naději, že se znovu ujmou vlády. Rugad měl ve zvyku oblíbené panovníky zabít, aby tuto naději jednou provždy vymýtil.

Ale než se rozhodne jak naloží s Nicholasem, musí zjistit, jestli se jeho dcera přidá na jeho stranu. Pokud

ano, mohla by se Nicholasova smrt počítat v jeho neprospěch. A to si nemohl dovolit.

Příliš mnoho otázek a na žádnou z nich nenalezne odpověď v této síni. Jen tu mrhá časem hloubáním o strastech, které nemůže vyřešit, dokud se nedozví víc.

Zhluboka se nadechl. Před ním byl střet. Neměl ani tušení, co ho čeká.

Prošel chodbou a zastavil se před přijímací komnatou. Většina strážů už byla uvnitř. Ostatní nechal stát venku. Při vědomí, čeho je asi Nicholas schopen, nechal Rugad krále tak silně střežit, že k němu nemohla proklouznout ani myš.

Střežila ho pěchota, pěšci a zvěrojezdci. Jezdci byli oblečení a vypadali odpočatě. Na nikom z nich nebylo vidět, že skoro celý den bojoval.

Rugad se k nim obrátil: „Žádného vězně nezraňte,“ nařídil jim, „bez ohledu na to, co budou dělat. Jen dejte pozor, aby se ke mně nedostali moc blízko.“

Strážní přikývli. Pravděpodobně ani nebylo zapotřebí, aby jim to nařizoval, ale pro klid své duše to raději udělal. Pak oběma rukama rozrazil dveře a vstoupil dovnitř.

Jeho příchod vždycky vyvolával zděšení a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Strážé uvnitř maličkou ucouvly. Ale tři postavy uprostřed místnosti se zřejmě nelekly. Rugad se u dveří na okamžik zastavil a vyčkal, až se kolem něj protáhne jeho osobní stráž a rozestaví se na svá místa.

A díval se.

Síň byla dlouhá a úzká. Nade vším se vypínal stupínek s erbem, což ho překvapilo, a erb samotný ho překvapil ještě víc. Dva meče zkřížené přes srdce. Před desítkami let, při své jediné cestě do Ecrassianských hor, viděl podobný znak, jen převrácený: dvě srdce,

probodnutá jedním mečem. Bylo to tak zvláštní, že ho to na okamžik zaskočilo.

Hned se vzpamatoval, ale ostrovnímu králi ta chvilíčka stačila, aby jeho překvapení využil a obřadně se mu uklonil, nesporně nejmenší člověk v místnosti. Jeho plavé vlasy zářily mezi tmavými hlavami jako maják.

„Ty musíš být děd mé ženy,“ pravil král Nicholas plynulou feyštinou.

První kolo vyhrál ostrovan. Dívka vedle něj se přisunula blíž k němu. Na první pohled bylo zřejmé, že je to míšenec. Feyské znaky vždycky vystupují nejvýrazněji, ale ona se v obličeji podobala otci. Zvláštní, když měla tak úzkou bradu a vzletné feyské rysy. Ale pleť měla světlou a oči taky. Mateřské znaménko planulo na bledé pleti jako vypálený cejch.

Ale v jejích očích uviděl Rugad i Diamantu. Rozhodnost, pronikavý rozum a prchlivost. V duchu vzdal všem třem vlastnostem čest. To ho potěšilo.

Nechal králova slova zapadnout do ticha. To byl jediný způsob, jak opanovat situaci. A on chvíle mlčení využil nejen k tomu, aby si prohlédl dívku, ale i golema.

Vypadal poměrně živě. Rugad ještě nikdy neviděl tak živoucího golema. Ten, kdo za tím stál, byl nepochybně mocný. Ale už jednou popraskal – praskliny se mu táhly po celém obličeji a mizely pod šaty. I oči měl jasné. Takového golema viděl Rugad jen jednou – golema, který byl živen takovou mocí, že žil ještě dlouho poté, co jeho tvůrce zemřel. To byl golem jeho děda. Stařec ho používal jako panovníka pro oblasti, na které nemohl dohlížet osobně. Byly to jeho druhé oči. Pak se pokoušel udělat totéž s jiným golemem, ale příliš to jeho moc rozměnilo. A také se říkalo, že první golem žárlil.

Tento se díval na Rugada tak pronikavě, až to nahánělo strach. Golem něco střežil, ale Rugad nevěděl co.

Zatím.

„Děvče,“ pravil, rozhodnut dát najevo naprostou nevšímavost ke králově zdvořilé pokloně. „Jak se jmenuješ?“

Letmo střelila pohledem po svém otci. Byl to krátký, rychlý pohled, ale řekl Rugadovi dost. Byli spojeni poutem. Tady se bude muset Rugad pohybovat opatrně.

Modré oči zadržely. „V mé zemi,“ prohlásila a bojovně vysunula bradu, „se považuje za nezdvořilé přehlížet krále.“

Rugad potlačil úsměv. Měla ještě víc kuráže a duchapřítomnosti než doufal. „Já jsem vaši zemi dobyl. Už nemáte krále.“ Na kratičký okamžik se odmlčel, aby mohli jeho sdělení patřičně vstřebat. Pak pravil: „Ptal jsem se tě, jak se jmenuješ.“

„Člověk nedobude zemi prostým prohlášením, že tak učinil,“ odsekla dívka. Otec ji vzal za loket. Vytrhla se mu. Skvěle, takže otec je svou výbušnou dcerou trochu ovládnut. To je ještě lepší. Možná, že král Nicholas má nějaké slabiny.

„Ne, to ne,“ souhlasil Rugad. „Dobude ji tím, že přivede armádu tak velkou že zemi obsadí, zničí náboženství, spálí jediné významné město a zajme krále. A teď chci vědět, jak se jmenuješ, děvče.“

„Jmenuje se Arianna,“ ozval se král Nicholas. Navzdory slovní přestřelce nevypadal, že by na něj Rugadova síla nějak zapůsobila nebo ho zastrašila. Vypadal spíš jako někdo, kdo má porozumění pro hru a zároveň je tím znechucen.

Tentokrát si Rugad dovolil úsměv. „Jméno, které má historii. To vybrala Diamanta?“

„Diamanta zemřela při Ariannině narození.“

„Snad mi nechceš říct, žeš pro svou dceru toto významné feyské jméno vybral náhodou?“

„Nikoli,“ odvětil Nicholas. „Nebyla to náhoda. Dal jsem na dobrou radu.“

Stráže zpozorněly a přešláply. Rugad ten nepatrný pohyb postřehl. Nestál před jen tak nějakým nepřítelem. Stál před člověkem, který měl rozsáhlé znalosti o Feyích.

„Oženil ses s mou vnučkou.“

„Byla to pozoruhodná žena.“

„A tví lidé ji zavraždili.“

Králi přelétl přes tvář hluboký stín. Dosud pro ni truchlil. Miloval ji. Tohle Rugad nečekal. Předpokládal, že se jednalo o sňatek z rozumu, nic víc.

„Zavraždil ji jeden člověk,“ odpověděl Nicholas. „To se už vyřídl.“

Nicneříkající slova. Za tím se skrýval nějaký příběh, ale na to teď Rugad neměl čas.

„Předpokládáš, že se s tebou bude zacházet nějak výjimečně, protože ses s ní oženil?“ pravil Rugad tvrdě. „Protože v žilách mé pravnučky proudí tvá krev?“

Nicholas chvíli mlčel. Na obličeji se mu nepohnul ani sval. Měl oblé rysy a to mu dodávalo mladistvější vzezření, dosud vypadal skoro jako chlapec, další rys, pro který by ho člověk snadno podcenil.

„Kdy jsem žádal o nějaké zvláštní zacházení?“ otázal se posléze.

V jeho hlase se ozval slabý náznak opovržení, stěží postřehnutelný, ale Rugadovi to stačilo, aby věděl, že se nehodlá nechat urážet.

„Žádal jsi o schůzku,“ podotkl Rugad.

„V mé zemi je zvykem, že se vládci scházejí a vyjednávají.“

„Kdys měl možnost se s někým sejít nebo vyjednávat?“

„Vyjednával jsem s Diamantou,“ odpověděl Nicholas.

Další bod pro ostrovany. Rugadovi se proti jeho vůli začínal ostrovní král líbit. Možná, že Arianna zdědila svou duchapřítomnost částečně i po otci.

„Takže,“ pokračoval Nicholas, aniž by se odmlčel, „na omylu jsi tu ty.“

Stráže znovu neklidně přešlápaly. Pár se jich po sobě podívalo. Rugad si toho všiml. Takhle s Černým králem nikdo nemluví.

Nikdo.

„Můj národ s Feyi uzavřel spojenectví. Ty nemáš žádný důvod vtrhnout do naší země, vypálit naše město, napadnout Svatyni ani mne držet jako rukojmí.“

„Spojenectví?“ opáčil Rugad tiše. „Můj národ neuzavírá spojenectví.“

„Tvá vnučka to udělala.“ Nicholas vzal svou dceru za loket a přitáhl si ji blíž. „Mé děti jsou toho důkazem. Tento ostrov už je součástí Feyské říše. Po krvi.“

„Tak proč jsou tvé děti jen jedinými polovičními Feyi?“

„Protože tvůj národ není dostatečně přizpůsobivý.“

Zvláštní člověk. Vskutku velkolepý člověk. Nekrčí se strachy tváří v tvář Feyům. Nezhroutil se z té prohry. Stále bojuje. Kdyby byla Diamanta naživu, snad by i její rozhodnutí schválil.

„Můj národ se nepřizpůsobuje,“ pravil Rugad. „My dobýváme. A v tomto směru má vnučka zklamala.“

Nicholasovi se vehnala krev do tváří a naskočily mu rudé skvrny. Světlá plet' má i své nevýhody. Pocity se na ní projevují víc než na feyské.

„Kdybys nebyl tak zaslepený, viděl bys, že tvá vnučka nezklamala.“ Lehce postrčil svou dceru dopředu. Znepokojeně se na něj podívala. „Modrý ostrov je s Feyi navždy spojen. Krev našeho svatého

vládce se spojila s tvou neblaze proslulou Černou krví. My jsme dědiční panovníci. Mé děti budou vládnout bez ohledu na to, s kým jsem je zplodil. A ty jejich dědictví jen ničíš.“

„Já jsem nic nezničil,“ vyhrkl Rugad dřív, než si stačil uvědomit, kam se řítí. „Bohatství Modrého ostrova zůstává netknuté.“

„Jsi si tím tak jistý? Možná, že města na Galinasu neznamenají ve srovnání s jejich lány nic, ale my tady máme mimořádné bohatství. Svatyně samotná neznamená jen bohatství, ale i dě-jiny. Významné. A tys ji zničil.“

„Zničil jsem hrozbu, kterou pro Feye znamenala.“

„Kdyby Svatyně znamenala pro Feye hrozbu, tak jak tu mohlo tolik Feyů po tolik let žít? Ty jsi krutý jen proto, abys byl krutý, a proto se na nic neohlížíš.“

„Tak dost!“ zařval Rugad tak nahlas, až Arianna ucouvla. Otec ji zachytil. Ten se ani nepohnul. Stejně tak golem, který nehybně upíral na Rugada bystré oči. „Feyové se s nikým nespojují. Dobývají. A v tomto Diamanta zklamala. Nepodmanila si tvůj národ. Ostrované nemají z Feyů strach a ty jsi pro říši za celých dvacet let neudělal nic, jedinou věc. Zboží a služby z jedné části říše náleží celé říši. A ty jsi v okamžiku, kdy můj syn vstoupil na tvé pobřeží, zastavil obchod a už jsi ho neobnovil.“

„Protože se z ostrova nedalo odplout. Zničili jsme mapy a odeslali pryč strážce z pobřeží dávno předtím, než jsme s Diamantou vůbec začali hovořit o sňatku.“ Modré oči mu bezelstně zářily. Tvářil se stejně nevinně jako Rugad. „Když sem pošleš loď, naplníme je. Přirozeně se ale postaráš o to, aby bez úhony propluly Kamennými strážci a ústím Cardidy.“

Tento král byl bezesporu skvělý a podařilo se mu, že Rugad vypadal před vlastními strážemi jako naprostý

hlupák. Ostrované nebyli znalí válečného umění. Rugar měl pravdu. Ale jejich panovník ve všem všudy předčil všechno, s čím se kdy Rugad setkal. Ještě nikdy nenarazil na někoho, kdo by nad něj vynikl – byť nakrátko – v rozmluvě či válce.

Cokoli na to Rugad řekne, vyzní jako obrana. Takže se rozhodl na to nic neříkat. „Kde je tvůj syn?“

„Vedle mne,“ odtušil Nicholas.

Rugad se podíval na golema. Golem mu pohled oplatil silou, která se vyrovnala Nicholasově. Nicméně zatím v tom stvoření Rugad žádný život nenašel. Později se podívá po nějakých poutech.

„Tvůj pravý syn.“

„Sebastian mým synem je a byl po celý život.“

„Tohle stvoření je golem,“ odfrkl si Rugad. „Je to jen kus kamene.“

„Zadrž!“ zavrčela dívka. „Je to můj bratr. Je to bytost jako ty.“

„Ale co tě nemá, holčičko,“ odvětil Rugad. „Já jsem velmi skutečný. Já se neroztříštím, když prochladnu.“

„To ne,“ souhlasila. „Ale zase zemřeš, když ti někdo probodne srdce.“

Několika strážným sjela ruka k jílcí meče. Rugad po nich střelil pohledem, aby jim mlčky připomněl, ať se té dívky ani nedotknou. „Stejně jako ty, dítě,“ pravil, usmál se na ni a vložil do svého pohledu všechnu vřelost, kterou k ní doopravdy cítil. Byla skvělá. Stačí jen získat ji na svou stranu. „Ty přece chápeš, že tu nejsem kvůli Modrému ostrovu. Modrý ostrov je a vždycky byl Feyů, stačilo jen chtít. Já jsem zde kvůli tobě.“

„Kvůli mně?“ Lehce pohodila hlavou. „No dobrá, tak teď mne máš.“

Rugad potřásl hlavou. „Nebudu tě mít, dokud nebudeš přesně rozumět tomu, co jsi.“

Lehce sklopila víčka. Mělo to ten účinek, že se jí tvář vyhladila a ona najednou vypadala vzdáleně a chladně.

„Modrý ostrov je maličký kus země uprostřed Infrinského moře. Na světě je devět moří a pět kontinentů. Feyská říše se táhne přes tři kontinenty. Když se mnou budeš spolupracovat, děvče, budeš vládnout nejen Modrému ostrovu, ale všem těmto kontinentům, všem těmto zemím a budeš tak mocná, že se ti o tom nikdy ani nesnilo.“

„Nesním o moci,“ odtušila, ale hlas se jí maličko zachvěl a to mu prozradilo, že jeho slova zvažuje. „A já nebudu vládnout Modrému ostrovu. Modrému ostrovu bude vládnout můj bratr.“

„Tvůj bratr? Tvůj bratr, který byl vychován Feyi a nemá žádný cit pro vaše tradice?“

„On... tradi-ce... zná,“ ozval se golem. Hlas měl drsný a hrubý. Několik stráží leknutím nadskočilo. Rugad je zpražil pohledem a vzápětí odvrátil zrak. Zabere mu několik dnů úmorné práce, než uvede své vojsko do normálního stavu.

„Takže ty jsi loutkou mého pravnuka?“ otázal se Rugad.

„To není ničí loutka,“ odsekla dívka.

„Ale ano, je to něčí loutka,“ namítl Rugad, „jinak by v sobě neměl život.“

„Nech mého syna na pokoji,“ zavrčel Nicholas.

„To není žádný tvůj syn,“ odvětil Rugad. „Je to jen kus kamene.“

„Je to člověk, který si žije svůj vlastní život,“ prohlásil Nicholas.

„To není živé tělo,“ odporoval Rugad a v duchu přemítal, jak je možné, že ten člověk neví, že to, co nazývá svým synem, je jen magickým výtvozem. Myslel si, že ten král je oslnivě chytrý. Tohle nečekal.

„Možná to není živé tělo,“ souhlasil Nicholas, „ale má duši – a to pravděpodobně čistší než kdokoli z nás ostatních.“

Rugad se znovu pátravě zadíval na golema. Neustále tady něco podceňuje. Golem s ryzím jádrem? Golem, který žije osmnáct let, golem, který má vlastní rozum? Třeba je to víc než jen nějaký výtvar. Ale jestli ano, těžko říct, co to vlastně je.

„Musel svůj život odněkud získat,“ pravil Rugad v naději, že stočí rozhovor od golema na něco jiného. „A zřejmě ví hodně o mém pravnukovi.“

Golem se ani nehnul. Zato dívka ano. Přeskočila pohledem ze svého otce na golema, a pak se podívala na Rugada. „Nech ho na pokoji,“ řekla.

„A proč?“ opáčil Rugad, potěšen, že odhalil jejich společnou slabinu, „když má přímé spojení s mým pravnukem?“

Popošel o krok blíž. Jeho stráže vykročily zároveň s ním. Uvidí, kam až může zajít jejich náklonnost. „A mně stačí jen projít jím a putovat po jeho vskutku mocném spojení,“ pravil Rugad, „a najdu svého pravnuka.“

„Neee...“ zachrčel golem a prudce zvrátil hlavu dozadu.

„Golem se přitom přirozeně roztříští, ale protože stejně není živý...“

„Ty mu neublížíš!“ Ta dívka vyrazila tak rychle, že Rugad ani neměl čas varovně vykřiknout. Vytrhla jednomu strážnému meč, švihla jím dvěma dalším po hlavách a bodla jím Rugada po krku. Ostrá špička se mu zabodla do kůže.

Stráže po ní skočily.

„Zadržte!“ vykřikl Rugad, až mu ohryzek pod špičkou meče poskočil. „Nedotýkejte se jí.“

Zastavili se.

Jejich pohledy se střetly. Arianna měla oči jasné.
Dokonce se ani nelekla.

„Ty nevíš, s čím si zahráváš, děvče,“ řekl.

„Ale vím.“ Usmála se. „Jenže mně je to jedno.“

Ušli jenom kousek a chodba se před nimi začala rozšiřovat. Něčím to tu páchlo, ale Con to nedokázal úplně přesně určit. Stará močůvka, hniloba a ještě něco jiného.

„Ach,“ vydechl Servis. „Smrdí to jak smrt.“

Con se otřásl. Bylo to tak. Ale byl to slabý pach, jako by se tu něco stalo už dávno, dávno. Servis se nějak dostal dopředu a Con byl rád, že má před sebou jeho rozložitá záda a svalnaté paže, které budou čelit čemukoli, co je vpředu čeká.

Servis zvedl pochodeň. „Tady sou jiný stěny,“ poznamenal.

Con přistoupil o krok blíž. Tohle nebyly kamenné stěny chodby. Tady bylo železo. Kobky.

„Musíme být někde pod palácovými pozemky,“ řekl.

„To jo,“ souhlasil Servis pobaveně. „To sme byli už dyž si nás našel.“

Con tu jízlivost raději přešel mlčením. Natáhl ruku a dotkl se železné tyče. Byla zrezivělá. Na prstech mu ulpěly šupinky rzi. „To ne,“ odpověděl. „Chtěl jsem říct, že už musíme být blízko paláce. Toto jsou kobky.“

„Ani sem nevěděl, že na ostrově něco takovýho máme,“ podotkl Servis.

Con zatoužil se ho zeptat, kdepak o nich tedy slyšel, ale raději mlčel. Servis byl sice bystrý, ale postrádal Conovo vzdělání, a to bylo právě to bolavé místo jejich loňského setkání.

„Jsme někde u paláce,“ prohlásil Con. „A já si myslím, že ty kobky už jsou dávno zapomenuty.“

„Zapomenutý nejsou,“ odvětil Servis. „Jen se nepoužívaj.“

„Právě teď ne,“ souhlasil Con a zachvěl se. Nevěděl, jak to vlastně Feyové dělají. Uvězňují lidi? Nebo prostě zavraždí každého, kdo jim přijde do cesty?

Třeba to bude jedno. Třeba stráže nahoře vyhrají a zatlačí Feye zpátky.

Alespoň v to doufal.

„Vy jste sem přišli tudy?“

„Ne,“ odpověděl Servis.

„My sme nešli krz palác. Kolem těch dveří, kerejma sme přišli, sme šli už dávno.“

Con si olízl rty. Takže to bylo na něm a na tom, jak dobře si pamatuje mapu. Tady už se mu ji opravdu nechtělo vytahovat. Nechtěl tu zůstat ani o chvíli déle, než bylo nutné.

„Dobrá, tak jdeme dál,“ prohlásil. „A vlezeme do prvních dveří, které uvidíme.“

„A co budem dělat, až se dostanem do paláce?“ zeptal se Servis.

„Najdeme krále,“ odpověděl Con, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě.

Ale sám o tom pochyboval. Sám nevěděl, co se bude dít dál.

Vězení se rozšiřovalo a z chodby odbočovaly úzké chodbičky s kobkami. Pach sílil.

„Myši,“ zamumlal Servis.

Con zadoufal, že má Servis pravdu. Doufal, že král Nicholas podzemní žaláře nepoužíval a nechtěl zjistit opak. Pokračovali dál širokou chodbou. V některých kobkách byla sláma. Pravděpodobně místo lůžek. V několika kobkách visely ze zdí železné řetězy.

Servis na to užasle zíral. „Tak nevím,“ pravil. „Vypadá to jako dost drsný místo a je divný, že ho nechali prázdný.“

„Koho by sem teď král zavíral?“

„Feye.“

„Před dvaceti lety možná,“ odvětil Con, „ale tím by se stejně nic nevyřešilo.“

„To ne, to je pravda.“

Na chvíli se odmlčeli. Kdyby se král Nicholas Feyům vzepřel, místo aby se k nim přiznal, možná by teď bylo všechno jinak. Možná, že by Feyové měli strach zaútočit.

Ale Con si to doopravdy představit neuměl. Když Feyové napadli Modrý ostrov, ještě nebyl na světě. Stali se natolik součástí jeho života, že k němu prostě vždy patřili.

Po pravici měl dveře zakryté takovým nánosem prachu a pavučin, že je skoro přehlédl.

„Počkej.“ Zastavil se, podíval se na ně, a pak si uvědomil, že to jsou těžké dubové dveře bez mříží. Bázlivě do nich potlačil. Na ruku se mu sesypal prach. Sklepl ho. Dveře se se zaskřípěním otevřely.

Servis dovnitř strčil pochodeň. Tahle chodba byla jiná než ostatní. Vypadala starší, zbudovaná z kamenů, připomínala chodby ve Svatyni. Na podlaze ležely kousky slámy a chlupů a všude byla vrstva trusu. Ze zdí a od stropu visely závoje pavučin.

Tady už očividně dlouho, předlouho nikdo nebyl.

„Myslím, že to je ona,“ pravil Con.

„Radši se podívej,“ navrhl Servis. Poprvé od chvíle, co se vydali na cestu, znejistěl.

Con vytáhl mapu a oba se nad ní sklonili. Podle nákresu se zdálo, že jsou v nejstarší části paláce a že je chodba vyvede do přízemí.

Vyměnili si váhavý pohled. Teď ještě byla chvíle couvnout, kdyby se do toho jednomu z nich nechtělo. Ticho bylo téměř hmatatelné. Pak Servis pustil svůj konec mapy. Pergamen se stočil, Con mapu svinul a zasunul si ji zpátky do kutny.

Prostí lidé stojící tváří v tvář smrti kvůli poslání a cti. Jak pravil Servis, jsou jediní, kdo to vědí, ale pak jsou také jediní, kdo to musí udělat.

Servis šel napřed, jednu ruku nataženou, aby strhával pavučiny, v druhé držel pochodeň co nejbliž u sebe, aby před sebou nic nepodpálil.

Chodba nekonečně dlouho vedla rovně a pak začala stoupat. Nakonec zahrnuli za roh a našli malé schůdky, zchátralé a prošlapané, které mizely ve zdi.

Con si vzal od Servise pochodeň. Tohle bylo Conovo poslání a jeho starost. Servis může jít s ním, když bude chtít, ale nemělo smysl, aby je vedl.

Con se jednou rukou opřel o zeď a druhou zvedl pochodeň. Bylo to točité schodiště vedoucí nahoru, tak staré, že podobné se nalézalo jen v jedné části Svatyně. Schodiště končilo v kamenné zdi, zpoza které bylo slyšet feyské hlasy.

Con se podíval na Servise. Ve světle pochodně mu pleť zežloutla. Bylo tu tak málo místa, že po sobě šlapali.

„Schodiště přece nekončí ve zdi,“ zašeptal Servis.

„Ale ano, když už se nepoužívá,“ odpověděl Con. „Když někdo postaví zeď, aby zahradil vstup do podzemního žaláře.“

„Ne,“ prohlásil Servis. „Na mapě ta stěna je. Musí být nějaký způsob, jak ji otevřít.“

Con hmatl po kamenech. Ty feyské hlasy se mu nelíbily. Jestliže byly tak hlasité, že byly slyšet skrz kamennou zeď, tak tam muselo být Feyů spousta.

Malta mezi kameny se drolila, ale jinak nenahmatal nic.

Nakonec už toho měl Servis dost. „Ustup,“ zašeptal.

Con vycouval.

Servis se ramenem opřel do zdi. Pak se zapřel jednou nohou

o protější zeď a vši silou zatlačil. Kameny zaskřípaly a na Servise se sesypala sprška prachu a malty, až málem upustil pochodeň.

Skřípání se v malém prostoru ozvalo jako výbuch a přehlušilo i feyské hlasy. Con si představoval, jak na druhé straně zdi stojí Feyové, dívají se jak se zeď otvírá a se zbraněmi ve střehu čekají na toho, kdo vstoupí.

V krku měl sucho a na jazyku cítil prašný povlak.

Ted' už se nemohli zastavit. Museli projít skrz bez ohledu na to, co je na druhé straně čeká.

Servisovi tekly po obličejí pramínky potu a vyrývaly ve špíně rýhy. Kamenná zeď se pomalu dala do pohybu. Jestli jsou za ní Feyové, jsou už stokrát varováni. Konečně se zeď odsunula natolik, aby se mohli oba protáhnout skrz.

Con položil Servisovi ruku na paži. „Nejdřív já,“ zašeptal.

Servis se s ním nehádal. Ustoupil stranou a Con proklouzl úzkou škvírou na druhou stranu.

Do prázdné místnosti. Hlasy se ozývaly z chodby a zdálo se, že se pohybují. Na zádech mu vyrazil pot. Kývl na Servise, ať jde za ním.

Byla to rozlehlá síň, skoro stejně rozlehlá jako velká kaple ve Svatyni. Měla kamennou podlahu a všude stály stoly. Stůl u zdi, skrz kterou přišli, byl odsunutý. Na zdi, kterou vstoupili, visely meče a další zbraně. Na mnoha místech zůstaly na zdi obrysy mečů, jako by i tam visely zbraně a někdo je odnesl.

„Zavři to,“ zašeptal Con.

„Ale to se pak nedostanem zpátky.“

„Dole jsou ještě další lidé. Feyové o nich nemusí vědět.“

Servis na něj chvíli třeštil oči a soudě podle jeho výrazu mu pomalu začalo svítat. Věděl, že jejich poslání se rovná sebevraždě, ale zároveň nějak předpokládal, že

si ponechají únikovou cestu. Už ji neměli. Ramenem zeď zabouchl. Tady zněl ten skřípavý zvuk slaběji. Con pochopil, proč to Feyové neslyšeli.

Pak Servis sundal ze zdi dvě dýky. Jednu si zasunul za pás vedle meče a nože, druhou podal Conovi.

Con na ni chvíli vyjeveně zíral. Jsou tu Feyové a on musí najít krále.

Ale se zbraněmi neměl žádné zkušenosti. A dýku by použil stejně až ve chvíli, kdy by se mu Feyové dostali na tělo. Podal ji Servisovi zpátky.

Servis otevřel ústa, ale Con na něj zasykl, ať je zticha, a vzal si ze zdi meč. Meč držel na zdi pevně a nešel sundat snadno – zjevně tam byl už hodně dlouho. Ale Conovi se zamlouval, vypadal jako jeden z těch ozdobných mečů ve Svatyni. Čepel byla tenká, s jemným ostřím a na rozdíl od ostatních byla čistá, bez rzi.

Servis se podíval do chodby. „Je tam spousta Feyů,“ nahlásil.

„Mám svěcenou vodu,“ odpověděl Con a ani se neohlédl. Nechtěl to vědět. Neměl spoustu svěcené vody.

„Doufám, že jí máš dost,“ poznamenal Servis.

„Já taky,“ odtušil Con. Byli ozbrojeni, připraveni a teď museli najít krále. Tadyvnitř neměl Con ani tušení, kudy dál.

„Jeden by si myslel, že je daj do žaláře. Třeba je ještě nenašli,“ ozval se Servis, který očividně pochopil, co se Conovi honí hlavou.

„V tom případě by měli být nahoře, ne?“ usoudil Con.

„Jo,“ odvětil Servis.

Con se obrátil. Schody musí být po celém paláci. Právě zamířil ke druhým dveřím, když za sebou uslyšel zachrčení.

Prudce se otočil. Servis klečel na kolenou a z břicha mu trčela špička meče. Za ním stálo šest Feyů. Vysocí, hubení a se vzletnými rysy, ale jinak se nijak nepodobali Feyům, se kterými Con vyrůstal. Chovali se pyšně.

Con vytáhl svěcenou vodu a vytrhl zátku. Ruka se mu třásla.

Fey přímo za Servisem se rozesmál a vytrhl Servisovi meč ze zad. Servis se chytil za břicho a skácel se na zem.

„Ale, podívejme se,“ řekl Fey ostrovsky s těžkým přízvukem, „ten mrňous má vodu.“

„Jsem hrůzou celý bez sebe,“ ozval se druhý.

Con zamumlal omluvu k Nejsvětějšímu a vystříkl na ně svěcenou vodu. Proti jeho očekávání ani neucouvli. Dopadla prvnímu Feyi do obličeje a stekla mu na bradu. Chvilí počkal, a pak si ji utřel.

„To už nezabírá, maličký,“ řekl Fey. Oči se mu zúžily. „A teď máš na vybranou. Buď se vzdáš, nebo tě zabijeme. Ale já ti slibuji, že to nebude tak rychlá smrt, jakou zemřel tvůj přítel. Mám tu pár pěšců, kteří na svůj vkus zabíjejí ještě příliš rychle. Ti si chtějí svůj čas pořádně užít. Nechám je, ať si vychutnají tebe.“

Con měl jen okamžik a nevěděl co dělat. Měl své poslání, ale teď to vypadalo, že je všechno ztraceno.

„Pamatuj... na krále...“ vydechl Servis. Pak mu z úst vytryskla krev, zachrčel a zemřel.

„Budete mne muset zabít,“ pravil Con a zvedl svůj meč v marném pokusu o obranu.

Sláma ho škrábala do obličeje a chtělo se mu kýchat. Dar se krčil ve snopu sena. Chráněnka se choulila vedle něj. Tekl po něm pot, bylo mu horko a byl špinavý jako nikdy. V životě se necítil tak hrozně.

Tu slámu našel mrňavý rudokap a nařídil jim ukrýt se v prostředním stohu. Dar neměl ve zvyku přijímat rozkazy od nějakého rudokapa, a už vůbec ne od zběha. Překvapilo ho, jak je rudokap chytrý a zároveň to v něm vyvolávalo obavy. Předtím ho nikdy nenapadlo, že mají nějakou vlastní osobnost. Ale tento měl – měl vlastní hlavu a byl ochoten zabít cokoli, co se mu dostane do cesty. Dar si jeho ochotu spojoval s touhou zabíjet, kterou mají pěšci. Skutečnost, že tento rudokap měl stejný rys, ho nutila přehodnotit všechno, co se ve stínozemí naučil.

Leželi ve stohu už dlouho a kap jim sliboval, že tam budou muset zůstat alespoň do setmění. Tma ovšem byla relativní pojem. Dar cítil, jak do stohu praží slunce, sláma se na slunci leskla, a přesto byla uvnitř tma a jemu se chtělo spát. Chtělo se mu dohnat spánek který zameškal, ale v tom horku to bylo nemožné.

Horko a podivné zvuky, které se začaly ozývat před chvílí, mu nedaly spát.

Na poli bylo plno zvuků – kukuřičné klasy ve vedru praskaly, pole šustilo ve vánku. I sláma šustila. Ale jak plynul čas, Dar si na ty zvuky zvykl. Vyburcoval ho jiný hluk.

Vrzání a šustění spadaneho listí.

Chráněnka se k němu natáhla a stiskla mu ruku. Třeba to je jen statkář, který se jde podívat na úrodu.

Třeba.

Ale tohle znělo jako kroky mnoha nohou, to nebyl jeden statkář.

Pevně stiskl Chráněnce ruku, aby se nehýbala. Nečekali, že Feyové přijdou po zemi. Třeba se jeho praděd rozhodl prohledat všechny statky, každé místečko, kde by se Dar mohl ukrývat. V tom případě byl ten stařec ještě zoufalejší, než si Dar myslel.

Kroky se přibližovaly. Tiché, spíš jen pocit než slyšitelné kroky.

Pak zvuky ustaly. Darovi naskočila husí kůže. Chráněnka se začala odtahovat, ale Dar ji stiskl pevněji. Tam venku někdo byl, stál u stohu a díval se.

Díval se.

Dar zadržel dech. Srdce mu bušilo, prsty se mu třáslly. Byl tak zpocený, že to ti venku určitě museli cítit. Rty měl okoralé a v ústech měl sucho. Co by tak jen dal za trochu vody.

Pak uslyšel na druhé straně stohu praskání. Stébla kolem něj se roztřásla. Lezli dovnitř. Usoudil, že má jen malou naději předpokládat, že ho nenajdou.

Pak praskání ustalo a Dar uslyšel, jak někdo zavřískl. Rudokap. Třeba se spokojí s ním.

„Kdo jsi?“ zavrčel nějaký mužský hlas feysky.

„P-Počist’a,“ vykoktal rudokap.

„Co tady děláš?“ zeptal se mužský hlas.

„Já, totiž, myslel jsem si, že jste Rugarovi Feyové. Už mne nějaký čas hledají.“

„Rugarovi lidi?“ ujišťoval se Fey. „Rugar je už léta mrtvý.“

„To jo, ale jeho lidi mne pořád ještě hledají. Já patřím k těm, kteří nevěřili v příměří.“

Lež. Rudokap měl dost rozumu na to, aby lhal. Jestli se mu to podaří, tak je tu dál hledat nebudou.

Chráněnka se mu vykroutila. Ruku neodtáhla, pořád se ještě dotýkali prsty, ale zřejmě ji svíral příliš silně. Choulil se ve stohu a na vlhkých zádech ho škrábala stébla slámy.

„Pročpak by ses teď schovával, kape?“

„Viděl jsem Feye. Myslel jsem si, že jdou třeba po mně.“

„My jsme od Rugada,“ odpověděl mužský hlas. „Hledáme jeho pravnuka, který, jak nám bylo řečeno, vládl Feyům na Modrém ostrově.“

„Neřekl bych, že po smrti Rugara a jeho dcery někdo Feyům na Modrém ostrově vládl,“ odpověděl kap.

Dar si hryzal ret. Opatrně, kape. Tohle by mohli prokouknout.

„V takovém případě přece musí vládnout pravnuk,“ namítl mužský hlas.

„To bylo ještě dítě, když zemřeli. Nikdo na jejich místo nenastoupil. Byl to jen ubohý spolek ztroskotanců. Nikdo se ani nepokusil bojovat.“

Darovi sklouzlo po levé líci něco vlhkého. Potlačil touhu si to utřít. Musela to být kapka potu. Nic jiného to být nemohlo.

Takže spolek ztroskotanců.

A všichni jsou mrtví.

Měl také zemřít. Jenže on byl v Jahnu, snažil se zachránit Sebastiana a neuvědomil si, že je v sázce ještě něco jiného.

„Když jim nikdo nevládne, proč se před nimi schováváš?“

„Protože mne nenávidí,“ odpověděl kap. „Říkají, že jsem zničil všechno, na čem Diamanta pracovala.“

„Na kapa jsi nějak podezřele čistý.“

„Už je to dlouho, co u nich nejsem.“

„A celý tenhle nepořádek jsi nadělal sám?“

„Špatně se mi do toho stohu lezlo, nemohl jsem se dostat dovnitř.“

„To je ale divný úkryt. Proč jsi nešel do stodoly?“

„Protože ostrované mne nesnášejí asi stejně jako Feyové,“ odpověděl kap.

„Ty nejsi moc oblíbený, co?“ zeptal se Fey.

„To už je údělem kapů,“ odvětil kap.

„To jo, to je pravda,“ souhlasil Fey. „Nechte ho být.“

Dar ucítil, jak mu napětí v ramenou povolilo. Chráněnce křečovitě zaškubaly prsty. Dokázali to. Kap je zachránil.

Pak stoh rozhrnul něčí ruce. Dar se díval na dlouhé hnědé prsty, jak odhrnují slámu. Kolem něj pršela stébla, několik párů rukou ho popadlo za košili a vytáhlo ven. Totéž se stalo s Chráněnkou, Coulterem a Adrianem. Dar se sotva držel na nohou. Byl zesláblý a z toho horka se mu točila hlava. Počist'a stál v chumlu pěšců a pěšáků, v obličeji zděšený výraz.

„Ty jsi lhal, kape,“ pravil Fey vedle Dara. Dar se maličko potočil. Fey měl křídla a vypadal křehce. To byla bludička. Darovi se draly do očí slzy. Zamrkal, aby je potlačil.

„Ty jsi skutečný pravnuke, ten, kterého vchovali Feyové,“ řekla bludička.

Nemělo žádný smysl to popírat. Možná se mu podaří je umluvit, aby ostatní pustili na svobodu.

„Ty jsi viděl Sebastiana?“ zeptal se Dar. „Toho podvržence?“

„Toho golema. Ano, viděl, přede dvěma dny, přijímal poctu, která měla být určena tobě. Ale už jsme mu to zatrhli. Když přijmeš nabídku svého praděda, budeš vládnout nejen Modrému ostrovu, ale i celé Feyské říši.“

„Jakou nabídku?“ otázal se Dar. Coulter ho upřeně pozoroval. Z plavých vlasů mu trčela stébla slámy.

„Tvůj praděd chce, abys šel s námi dobrovolně. Vycvičí tě a ty po něm nastoupíš jako vládce Feyské říše.“

Adrian zbrunátněl. Po obličeji mu stékal pot. Počist'a vypadal vztekle. Chráněnka byla podrápaná od slámy. Hrbila se a zdálo se, že je se silami na dně.

„Kam mne odvedete?“ zeptal se Dar. Hrál o čas, doufal, že ostatní přijdou s nějakým nápadem. Možná dokonce i mrňavý kap. Zdálo se, že tomu to myslí nejjasněji.

„Do paláce,“ odpověděla bludička. „Tam na tebe čeká tvůj praděd.“

Dar najednou zapomněl na útěk. V hlavě mu vyvstala představa Sebastiana stojícího před Černým králem.

Sebastiana roztráštěného.

„Do ostrovního paláce?“ ujišťoval se. V krku cítil palčivou pachut' žluči. „Černý král je v ostrovním paláci?“

Bludička se usmála. „Teď je to jeho palác.“

„Ale co je se Sebastianem. A mým otcem? A sestrou? Co se s nimi stalo?“

„Myslel jsem si, že pro tebe nic neznamenaí,“ pravila bludička.

„Je to má rodina.“ Dar zaťal pěsti a vzepřel se rukám, které ho držely. „Jsou to jediné, co mi zbylo.“

„A proto ti na nich záleží?“ zeptala se bludička. V jejím hlase se ozýval nádech opovržení, tak slabý, že ho ostatní neslyšeli, ale Dar ano a pochopil. U Feyů se nepředpokládalo, že se budou starat o jiné. Rozhodně ne, když by to mělo stát v cestě jejich vlastní budoucnosti.

„Na mou sestru nemůžete vztáhnout ruku,“ prohlásil Dar. „Má Černou krev.“

„Nikoho jsme se ani nedotkli,“ odvětila bludička.

Coulter maličko pohnul pravicí, jako by chytal míč, který se odrazil od země. V prstech mu zazářilo maličké světélko.

Dar si olízl rty. „Jestli je Sebastian mrtvý, tak pro vašeho Černého krále nehnu ani prstem.“

„Ale to bys měl vědět sám,“ namítla bludička. „Je to přece tvůj golem, ne?“

Coulter udělal stejný pohyb i druhou rukou. I teď se objevilo světélko.

„Co se to tu děje?“ zvolal nějaký muž ostrovsky.

Za Feyi stál sedlák se svou rodinou. Adrian se otočil tak rychle, že Feyové, kteří ho drželi, museli uskočit, aby neupadli. „Utíkejte!“ zařval na ně ostrovsky. „Utíkejte!“

Sedlákovi nebylo zapotřebí říkat dvakrát. Dal se na útěk, ale pár Feyů se rozběhlo za ním. Dar se snažil vytrhnout svým věznitelům a kap se snažil o totéž.

Coulter najednou vybuchl v plamenech. Feyové, kteří ho drželi, zavřískli. Po pažích se jim šířil oheň. Vzplály na nich šaty. Coulter uskočil a vyslal ohnivé koule do skupiny Feyů. Hořely jim boty, ale země nechytla.

Postižení Feyové vřískali, ostatní se snažili oheň uhasit. Kap popadl jeden ze svých mečů a sekal po Feyích, kteří drželi Dara. Coulter se přiblížil, namířil na ně hořící prst a Feyové uskočili. Dar vrhl na svého přítele překvapený pohled, ale neříkal nic.

Chráněnka se svým Feyům konečně vykroutila. Adrian ještě křičel na sedláka. Chráněnka ho popadla a zatáhla ho do rvačky. Bludička se v zoufalství natahovala po Darovi a Dar ji tvrdě odstrčil a pozadu ji srazil do kukuřice. Bolestí sebou trhla – pravděpodobně jí polámal křídla a kosti na nohou.

Feyové sténali a naříkali. Všude to páchlo seškvařeným masem. Coulter popadl Dara za ruku, ale na Dara oheň nepřeskočil.

„Pojď,“ vyhrkl Coulter. „Máme jen chvilku.“

Dar se nechal zatáhnout do kukuřice. V poli Coulterovy plameny pohasly. Chráněnka běžela za nimi, Adrian s kapem za Chráněnkou. Za nimi zůstávala polámaná, vyšlapaná stezka, ale Darovi to bylo jedno a prchal ze všech sil, které mu ještě zbývaly.

„Co to bylo?“ zeptal se kap.

„Já mám celý arzenál zaklínadel,“ odpověděl Coulter. „Jenže nejsou příliš mocná a nevydrží dlouho.“

Feyský křik sílil.

„Co ten sedlák?“ připomněl jim Adrian.

„Tomu pomoci nemůžeme,“ odpověděl kap, popadl Adriana za košili a táhl ho dopředu.

„Budou nás hledat,“ ozval se Dar.

„Nenajdou nás,“ odpověděl Coulter. „Bludičku jsi zle poranil. Musí nás hledat po zemi. Když se schováme...“

Doběhli na konec pole. Dar s Coulterem vyběhli z kukuřice první. A vzápětí se zastavili.

Lány kukuřice přehradila řada Feyů, která se táhla, kam jen oko dohlédlo. I cesta byla plná Feyů.

„Tak nás nenajdou?“ opáčil kap, který právě vypadl z kukuřice vedle Dara. Adrian zaklel a Chráněnka zasténala. „Ty nemáš vize, co ostrovane?“

„To je Darův obor,“ odvětil Coulter. „Měl jsi snad nějakou vizi o tomhle?“

Dar zavrtěl hlavou. Dnešního dne měl řadu vizí, ale tohle mu neukázala jediná z nich. A většina vizí končila Sebastianovým roztříštěním.

„Ti mne nedostanou,“ prohlásil Dar.

„Výborně,“ odtušila Chráněnka. „A co bude s námi ostatními?“

„Zemřeme,“ usoudil kap. „Ale nás oni zabijou, ať už nás zajmou nebo ne. Můžeme se zrovna tak dobře dát do boje.“

A aniž počkal na odpověď, zatočil zkrvaveným mečem nad hlavou a vrhl se do davu Feyů.

Arianna ztěžka oddechovala. Meč byl těžší než čekala a ruce ji bolely. Za posledních pár dnů se hodně nalétala.

Všechny zraky v místnosti spočívaly na ní. Všechny. Strážce měly ruce na jílcích. Otec stál nehybně vedle ní a Sebastian vedle něj. Černý král ji pozorně sledoval pichlavýma očima ve svraskalé tváři.

„Víš, co se stane, když na mne tímhle zaútočíš?“ zeptal se. Nezdálo se, že by měl strach.

Věděla, ale váhala, jestli tomu má věřit. To všechno byly jen nějaké feyské zvěsti, něco z toho byla pravda, něco ne. Váhala, jestli má riskovat životy svých nejbližších pro nějaké šamančiny lži.

Jenže stejně – když Černého krále zabije, strážce budou mít volnou ruku zabít ji.

A otce.

„Říká se, že nastane chaos,“ pravila. Znělo to klidně, byť se nijak klidně necítila. Ruce se jí třáslly. „Ale já tomu nevěřím.“

„Věř tomu, děvče.“ Měla pocit, že jsou v místnosti sami. Cítila jeho moc přímo hmatatelně. Vyzařovala z něj. Byl zvyklý nařizovat, byl zvyklý velet. Přestože ze sebe otec ve slovní přestřelce vydal to nejlepší, zdálo se, že to Černého krále nijak nevyvedlo z míry. I teď, tváří v tvář smrti, vypadal naprosto klidně.

„Jestli je to pravda,“ prohlásila, „pusť nás na svobodu.“

„A k čemu by to bylo?“ opáčil. „Zase bych vás zajal.“

„A já se tě znovu pokusím zabít.“

„To neuděláš,“ prohlásil. „Nebudeš riskovat všechno pro nic za nic.“

„Ty mi nic nenabízíš. Já svoje dostanu až ty zemřeš, ať už mne vychováš nebo ne. Já tě nepotřebuji, starče,“ odsekla.

Tohle s ním už zřejmě pohnulo. Polkl – maličký pohyb, pro ostatní téměř nepostřehnutelný, ale přesto.

„Když mne zabiješ,“ prohlásil, „zničíš všechno, na čem Feyové pracují. Všechno.“

Usmála se. Musela maličko změnit polohu ruky, aby udržela meč. „Ještě jsem neviděla, na čem Feyové pracují. Ale není to nic pro mne.“

„Nastane chaos, děvče. Bratr proti bratru. Přítel proti příteli. Tohle přineseš světu.“

„Máš na mysli to,“ opáčila, „cos už ty světu přinesl? Můj otec má pravdu. Neměl jsi nás napadat. Možná, že bychom s tebou já a můj bratr spolupracovali. Možná, že sis to měl nejdříve zjistit.“

„Nevíš, co děláš,“ odpověděl. Tentokrát se mu do hlasu vloudilo zoufalství. Vyděsila ho.

Hodně.

Nevěděl, co udělá, čeho je schopná.

Líbilo se jí to. Dalo jí to břítkost, kterou potřebovala.

„A přesto chceš, abych pro tebe pracovala,“ pokračovala. „Chceš mne mít u sebe. Myslíš si, že jsem nevzdělaná, ale necháš mne vládnout říši.“

„Jsi nevzdělaná, protože jsi byla vychována u ostrovanů. To se změní. Budeš se učit.“

„Byla jsem vychována mezi svými.“

Otec postoupil o krok dopředu. Byl to jen krůček, ale přenesl ho do jejího zorného pole a teď na něj viděla. V duchu mu za to poděkovala. Tím se všechno zjednodušovalo.

„Ty patříš mezi Feye.“

„Nepatřím mezi Feye o nic víc než můj otec,“ odpověděla. „Tvoji lidé mne nechtěli. Nevychovali by mne. Nechali by mne tady zemřít. Nebýt mého otce a

Solandy, byla bych mrtvá. Tak mi nevykládej, že mezi ně patřím.“

„Ti Feyové už jsou mrtví,“ řekl Černý král tiše a obezřetně. „Byli to ztroskotanci. Feyům se porážka nedovoluje.“

„A co se stane s tebou, když necháš malou holku, aby tě přelstila?“

„Tys mne nepřelstila,“ odsekl a sáhl po meči.

Arianna to předvíдалa a pravicí hodila meč otcí. Zručně ho chytil. Meč mu vklouzl do ruky, jako by byl pro jeho ruku stvořený. Černý král se rychle otočil, otec zaútočil a Sebastian vykřikl. I strážé se daly do pohybu, ale na to teď nemyslela. Jestli mají uniknout, musí Arianna jednat hned.

Proměnila se a zadoufala, že to přežije.

Rozesmátí Feyové na něj zaútočili. Con máchl mečem a tři z nich zasáhl: jednomu podřízl hrdlo a ještě mu usekl kus ramene, dalšímu probodl paži a rozsekl mu hrudník vejpůl a třetího bodl do břicha. Meč vyšel ven stehnem. Prvnímu odpadla hlava a s mlaskavým žuchnutím přistála na zemi. Jeho tělo se zhroutilo vzápětí. Druhým dvěma, které přesekl, odpadla horní část trupu a z dolních tryskala krev a pršela na něj jako déšť.

A ruce ho ani nebolely. Necítil žádný odpor. Nebýt dvou svíjejících se těl, která měl před sebou, myslel by si, že se nic nestalo. Měl pocit, jako by prořízl vzduch.

Zbylí tři Feyové se zastavili, jako by jim to dal rozkazem.

„Ustupte,“ nařídil jim. „Ustupte, nebo vás všechny zabiju.“

Zdálo se mu, že meč v jeho ruce nic neváží. Byl vyrobený z něčeho, co neznal. Většina mečů na něj byla příliš těžká.

Tento ne.

Od nohou cítil vlhko. Zakrvácená podlaha klouzala. Tři mrtví Feyové leželi mezi ním a Servisem vedle rozbitého stolu. Pak se dali zbývající Feyové znovu do pohybu. Jeden vyrazil s napřaženýma rukama kupředu. Nehty měl dlouhé jako drápy.

„Zpátky,“ zavrčel Con. „Zpátky, nebo vás všechny rozsekám.“

Nějaký Fey za ním ho popadl za kutnu. Con se prudce otočil, zavrával a bodl po něm mečem. Meč mu usekl ruku v lokti. Fey si pahýl křečovitě stiskl, ale nevykřikl.

Ten Fey se na okamžik stáhl, pak se připlíží k němu a rychle popadl useknutý pahýl. Con to pozoroval se stejným zděšením, jaké bylo vidět na Feyích.

Bude zranitelný jen v případě, že mu vezmou meč. Ten meč měl zřejmě nějakou vlastní moc.

Zády narazil na kamennou zeď. Teď si je může držet od těla všechny tři.

Jenže oni nepostupovali. Zírali na něj, jako by to ani nebyl člověk, jako by byl něco víc než oni.

Druhý Fey vytasil meč a švihl jím po Conovi. Con ránu odrazil. Jeho meč se srazil s feyským tak silně, že se feyský meč rozpadl na kusy. Kov zařinčel o podlahu a jeden kus dopadl do kaluže krve, až krev vystříkla.

Dokonce se ani nezadýchal. Zabít tři Feye, jednoho vážně zranit a pátému zničit zbraň od něj nevyžadovalo sebemenší úsilí. Byla to snad síla jeho poslání? Nebo byli oni tak slabí?

Nebo to bylo tím mečem?

Vypadalo to na meč.

Přes změt' mrtvol na něj zírali dva zbylí Feyové. Feyské obličejy, dlouhé, ostře řezané, úzké, mužský a ženský, s vyjeveně semknutými rty. Ale z chodby se k nim hnalo šest dalších. Když uviděli tu spoušť, zastavili se. Polovina měla meče. Zbytek měl prsty s dlouhými nehty. Pěšci, ti kteří umí pouhým dotekem stahovat kůži.

Dokáže si je držet od těla, ale nevěděl jak dlouho. Feyové měli nesčetně magie. Dříve či později zjistí, jak ho dostat. Změní se v něco malého a zaútočí na něj shora, nebo na něj sešlou blesk nebo ho zabijí myšlenkou. Nevěděl, čeho všeho jsou schopni, věděl jen, že vyhrají. To bylo nevyhnutelné. Jeden člověk nemůže vyhrát nad stovkami.

A co když ano?

Když má na své straně Boha.

Ostražitě ho sledovali, upřeně na něj hleděli a přemýšleli stejně rychle jako on. Nějaká žena vzadu se pohnula. Con se ohnal mečem.

„Ani hnout,“ zavrčel. „Nebo vás všechny pobiju.“

Zastavila se. Měla velké, hnědé oči, které se jí ve světle leskly a číšel z nich strach.

„Řekněte mi, kde je můj král,“ nařídil jim.

Nikdo neodpověděl, jen ho vytrvale a ostražitě sledovali, jako by to byl šílenec.

Musí využít jejich strachu.

Popošel dopředu a málem uklouzl v kaluži krve.

„Řekněte mi to!“

„Tam uvnitř,“ řekl nějaký muž těžkou ostrovštinou a ukázal do chodby.

„Kde jsou všichni ostatní?“ otázal se Con.

„Taky tam,“ odpověděl muž. „V přijímací komnatě.“

Con by sice měl vědět kde to je, jenže to nevěděl. Nevěděl nic, jen to, že je v místnosti osm Feyů a že má vyhlídky na další a na ještě víc Feyů než jen na nějakých dvacet, kteří jsou vzadu na chodbě.

Může sice zabít tři jednou ranou, ale to by nemuselo stačit, zejména když mu nikdo nebude krýt záda.

Ale to se nesměli dozvědět. Netušili o nic víc než on, čeho je on – nebo meč – schopen.

V duchu pronesl tichou modlitbičku. Jestli mu Bůh pomůže se z toho dostat, zasvětit mu Con zbytek svého života.

„Dojděte pro mého krále a přiveďte ho sem,“ nařídil jim Con.

„To nemůžeme,“ odpověděl Fey. „Je u něj Černý král.“

„Je mi srdečně jedno, kdo u něj je,“ odsekl Con. „Přiveďte ho sem, nebo vás všechny zničím. Včetně toho vašeho Černého krále.“

„To nemůže,“ ozvala se žena, která se předtím pokusila odejít. „Je to ostrovan.“

„Jsem svatý muž,“ prohlásil, „a jsem mocnější, než by se vám kdy snilo. Jak si asi myslíš, že jsem se sem přes tu vaši obrovskou armádu dostal? Pěšky?“

„Ty se jen tak chvástáš,“ odsekla.

„Máš odvahu to zjišťovat?“ opáčil.

„Tak jako tak jsme mrtví,“ prohlásil muž. „Bud' nás zabije on, nebo Černý král.“

„Já vám vašeho krále nechám, když mi přivedete mého,“ pravil Con. Po tváři mu stékal pramínek potu. Srdce mu bušilo tak divoce, až se divil, že to Feyové neslyší.

„Černého krále nemůžeš zabít,“ namítla žena. „Kdybys mohl, už bys to udělal.“

Na tohle neměl odpověď. Pomalu se dali do pohybu. Con švihl mečem a těsně minul přední Feye.

„Je to v tom meči,“ zvolala žena. „To meč mu dává tu moc. Vezměte mu ho.“

Vyrazili dopředu jako jeden muž, oči upřené na meč v jeho ruce.

Adrian pozoroval Počist'u, jak se vrhá do davu Feyů a švihá kolem sebe mečem jako šílený, ale škodu nadělal pramalou. Už ho popadli pěšci, ale stejně ještě bojoval. Adrian shodil luk z ramene a sáhl do toulce se šípy. Ruce se mu třásly.

Podruhé v životě se stane feyským vězněm. Jestli ho ponechají naživu. Nestál o to. Počist'a bojoval podivně tiše. Párkrát zachrčel, zamručel, hekl,

když ho pěšci chytili, a zasténal. Chráněnka udělala krok dopředu a zastavila se – zjevně věděla, čeho jsou její lidé schopni – a Dar vypadal, že tohle je pro něj už poslední rána. Adrian nasadil šíp na tětivu, vystřelil po jednom Feyovi který držel Počist'u a zasáhl ho do ramene.

Ale nic se nezměnilo. Zato Coulter, Coulter vypadal vyšší než kdy jindy. Vešel mezi Feye a postavil se před Dara. „Zadržte,“ řekl

Feyům. „Přestaňte, přestaňte, přestaňte.“

Nejbližší Feyové se dali do smíchu. Ale Coulter jim nevěnoval jediný pohled. Vyslal doprostřed shluku Feyů plamenný šíp. Dopadl na zem za Feyi kteří chytili Počist'u a vybuchl. Feyové se jako jeden muž otočili...

...a boj skočil.

Nemohli nevidět kouř, který se za nimi zvedal a zastiňoval oblohu, ani skutečnost, že bylo ještě větší horko než předtím. Když šlo o magii, nebyli Feyové hloupí. Věděli, že v Coulterovi něco vězí, ale nevěděli přesně co.

Adrian vytáhl další šíp a nasadil ho na tětivu. Chráněnka se chopila svého meče. Dar si vzal její nůž. Najednou z nich byla bojová jednotka.

„Chráním člena Černé rodiny,“ pronesl Coulter. „Postavte se mi na odpor a všichni zemřete.“

„Jsi ostrovan,“ ozvala se nějaká žena vedle něj.

„Ty máš ale postřeh,“ poznamenal jízlivě, byt' mu byla jízlivost naprosto cizí. „Pust'te Počist'u.“

Pěšci se nehýbali. Zraněný pěšec, kterému ještě z ramene trčel šíp, vytrvale Počist'u svíral. Ani nikdo jiný se nepohnul. Za nimi se zvedal štiplavý kouř a horko sílilo. Adrianovi se řinul po tváři pot. Už dlouho se ničeho nenapil. Přemítal, jak dlouho se člověk může potit a zároveň se udržet na nohou.

„Pust'te ho,“ nařídil znovu Coulter.

Vyčkávali. Zjevně ho zkoušeli. Chtěli vědět, co dokáže.

Navzdory horku Adriana zamrazilo. Coulter říkal, že má celý arzenál zbraní, ale nepříliš mocných. Feyů byl na cestě celý oddíl a zbraní měli víc, než by si Adrian dokázal vymyslet.

Mohla je zachránit jedině nějaká lest. A tohle umění Coulter moc dobře neovládal.

Adrian nechal šíp na těživě, ale lehce sklonil luk. „Udělejte, co říká,“ doporučil jim tak hlasitě, až se to rozléhalo. „Nebo vás všechny zabije.“

Před sebou viděl moře nehybných feyských tváří, na které jeho slova neučinila sebemenší dojem.

„Umíš někoho okouzlit?“ zasyčel Dar na Coultera tlumeně, ale Coulter ho zřejmě neslyšel. Jen přimhouřil oči a Adrianovi se zdálo, že vidí na slunci zajiskřit maličký záblesk, ale stejně rychle jako se objevil, zase zmizel.

Pak pěšci držící Počist'u zavrávali a ucouvli. První z nich, žena, padla na kolena a z očí, nosu a uší jí vytryskla krev. Chvilí se upřeně dívala na Coultera, a pak se zhroutila. Další z nich si sevřel hlavu jako by byl zraněný a vrával davem Feyů pryč. Rozestupovali se před ním jako tráva ve větru. Když se dostal na kraj cesty, s vytřeštěnými očima padl k zemi.

Mrtev.

Třetí, ten s Adrianovým šípem v rameni, vytřeštil oči, otevřel ústa, vyjekl a padl na záda. Mrtev.

Coulter na ně hleděl, rty mu zmodraly a pěsti zatínal tak silně, až se mu třáslly ruce. Adrian věděl, co ho to stojí. Coulter byl vždycky mírumilovný člověk, který chtěl svou moc využívat jen pro dobro. A oni ho donutili kvůli jedinému člověku, kterého miloval víc než sebe, zabíjet.

Kvůli Darovi.

Nemohl ani promluvit. Adrian u něj už tento výraz viděl. Před několika hodinami. S každou tou smrtí v Coulterovi něco zemřelo.

„Žádají si snad ostatní také takovou smrt? Nechte nás projít,“ pravil Adrian.

„Nedokáže nás zabít všechny,“ ozval se nějaký Fey vzadu.

„Stejně je to jedno. Když toho kluka necháme jít, ztrestá nás Černý král.“

„Umíš okouzlit?“ zašeptal Dar znovu.

„To nezabere,“ zašeptala mu Chráňenka. „Oni mají pravdu.“

Počist'a se zjevně vzpamatoval, prchl zpátky ke svým a zatímco Feyové rozmlouvali, rozdával zbraně. Darovi dal ještě jeden nůž a Chráňence meč. Pak nabídl nůž Coulterovi, ale Coulter se na něj ani nepodíval.

Adrian s připraveným šípem vyčkával.

Někdo se musí pohnout, ale on to nebude.

Coulterovi stekla po tváři slza. Za ní další. Zavřel oči, zvedl ruce nad hlavu a ostrovsky zašeptal: „Blesk.“

Nad hlavou jim zaburácel hrom. Oblaka kouře se shlukla do bouřkových mračen a obloha potměněla.

„Skloněte hlavy,“ řekl Coulter ostrovsky. Teď se díval na Adriana. „Prosím, sklonejte hlavy.“

Adrian pustil luk, popadl Dara a praštil s ním o zem. Počist'a naložil stejně s Chráněnkou. Oblohu rozčísł blesk, rozvětžil se a s dunivým burácením sjel dolů.

Vzduch praskal napětím a Adrianovi se zježily vlasy. Dar se vzpouzel, chtěl to vidět, ale Adrian ho držel pevně. Blesk se pohyboval pomaleji než opravdový blesk, spíš se jen plížil z oblohy dolů.

Adrian měl hlavu zdviženou a díval se. Někteří Feyové si lehli na zem hned poté, co to udělal Adrian. Ale jiní ne. Obličej je jim ozářila tajemná zelená záře, ve které vypadali přízračně popelavě šedí a bledí.

Pak blesk udeřil a ozvaly se výkřiky a zoufalé kvílení umírajících. Adrian se přitiskl obličejem k vyprahlé zemi. Nad výkřiky se ozvalo syčení a Adrian ucítil zápach, který naposledy cítil kdysi dávno, za prvního vpádu Feyů. Dnes to však byl nepatrně jiný pach, štiplavější, hutnější, pronikavější. Pach spáleniny. Chtělo se mu zvracet. Tiskl Dara k zemi. Blesk se sice Coulterových přátel nedotkl, ale Adrian nevěděl, nakolik ho Coulter ovládá. A tak se tiskl k zemi, pach sílil, nárek utíchal, až zůstalo jen jedno dlouhé, vysoké kvílení. Dar se plazil po vyschlé zemi. „Coultere?“ ozval se. Adrian zvedl hlavu. Dar to pochopil ještě dřív než Adrian.

Poslední nárek vydával Adrianův nevlastní syn.

Coulter stál na cestě poseté spálenými a hořícími mrtvými. V té změti se ještě tu a tam pohnul nějaký Fey, který zůstal naživu. Obloha se jasnila, mraky se rozplývaly, blesk zmizel.

A nad tím vším stál Coulter s otevřenými ústy, nevidoucí oči upřené přímo před sebe, a naříkal. „Umlčte ho. Musíme ho umlčet.“ Dar se vykroutil Adrianovi a objal Coultera. Coulter se nepohnul.

I Počist'a vstal a po něm i Chráněnka. „Máme jen chvílku,“ řekl Počist'a. „Můžete se vsadit, že už poslali

pro pomoc. A až se vzpamatují ti, kteří zůstali naživu, půjdou po nás. Musíme se hned vydat na cestu.“

Chráněnka se rozhlížela po mrtvých. Moře zuhelnatělých těl.

„Je to čaroděj,“ zašeptala.

„To ti to trvalo tak dlouho, než jsi na to přišla?“ opáčil Počist'a.

Dar objímal Coultera, ale Coulter se pořád nehýbal. Nářek se změnil v chraptivé lkaní.

„Udělejte s ním něco, ať se dá do pohybu,“ řekl Počist'a.

„Ale kam?“ zeptal se Adrian. Za nimi plál oheň, před nimi byla smrt.

„Do Jahnu ne, to je jasné. A zpátky na statek se taky vrátit nemůžeme. Máme jen dvě možnosti, na východ nebo na západ.“

„V tom není velký rozdíl,“ poznamenal Adrian.

„Na západě jsou Feyové,“ podotkla Chráněnka. „Využili stínozemí.“

„Tady to nerozhodneme,“ poznamenal Počist'a a kývl hlavou směrem k ženě, která se ještě pohybovala. „Prostě pojd'me.“ „Nech mne, vezmu Coultera sám.“ Adrian odstrčil Dara stranou, jemně zakryl Coulterovi dlaní ústa a položil si jeho hlavu na své rameno. Coulter se ochabně sklonil. Trásl se po celém těle.

„Adriane,“ zasténal. „Adriane.“ A pak mu vytryskly slzy a rozeštkal se. Takto Coulter nenaříkal už patnáct let, od chvíle, kdy objevil, že jeho moc může zranit.

Tehdy naříkal celé odpoledne. Dnes neměli tolik času.

„To nebyla tvoje chyba,“ řekl Adrian. „Tohle člověk někdy udělat musí. Někdy musí bránit ty, které má rád.“ „A-a-ale...“

„Žádné ale,“ prohlásil Adrian. „Teď musíme jít, nebo to všechno bylo k ničemu. Jinak nás všechny pobijí.“

Coulter se nepřestával třást.

„Opři se o mne,“ řekl mu Adrian. „Opři se o mne. Společně to dokážeme.“

„A o mne,“ ozval se Dar a podepřel Coultera pod zády. Coulter stál, hleděl na zkázu před sebou, na smrt kterou způsobil, a šubal sebou. Adrian mu pootočil hlavu, aby se na to nedíval.

„Obejdeme to,“ rozhodl Adrian.

„Přímo by to bylo lepší,“ podotkl Počist'a.

„Obejdeme to. On tím nedokáže projít.“

„Nemůžeme ho tak hýčkat.“

„Nehýčkáme ho. Já prostě chci, aby to přežil.“

„Nic mu není.“

„Ale v nitru ho to bolí,“ namítl Adrian. „On neprošel takovým výcvikem jako ty. Nemá tvou chladnokrevnost ani tvůj žaludek. Je to ostrovan. My chováme život v úctě.“

Pak se zajíkl. Neměl v úmyslu Počist'u napadat. Počist'a jim po léta pomáhal.

Ale Počist'a jen pokrčil rameny. „A právě to jsem vždycky považoval za slabost,“ podotkl a vyrazil na sever.

Chráněnka se překvapeně podívala na Adriana. A k jeho úžasu se jí do tváří vracela barva. Feyové milovali pomstu. Na to zapomněl. A tento boj se dal chápat jako pomsta za její rodinu.

Sklonila se, vzala jeho luk a podala mu ho. Přehodil si ho přes rameno.

„Jdeme,“ prohlásil a společně s Darem postrčili Coultera kupředu. Kráčeli co nejrychleji. Vpředu Adrian viděl konec hromady mrtvých. Jakmile tu spoušť obejdou, rozhodnou se kam dál.

„Nenávidíš mě?“ zeptal se Coulter.
„Ne,“ odpověděl Adrian. Ale Coultera to zjevně
neuklidnilo. Čekal, že mu odpoví Dar.
A Dar neodpověděl.

Nicholas chytil meč. Měl pocit, jako by na něj ten meč čekal celý život. A věděl, že Arianna má pravdu. Kdyby se Černého krále zbavili, vládla by Feyům a tudíž i Modrému ostrovu ona.

Jenže k tomu se musel odhodlat Nicholas, ne ona.

Nicholas se nezdržoval přemýšlením a rovnou zaútočil. Koutkem oka uviděl, jak se Arianniny šaty trhají, údy se natahují, trup roste a obličej se protahuje. Proměňovala se.

Sebastian vykřikl.

Černý král na ně dva vyjeveně třeštil oči. Strážní se také dali do pohybu, ale na to teď Nicholas myslet nemohl. Dostal se do ráže a oběma rukama švihl mečem ze všech sil. Rozmáchl se shora v poněkud nešikovném úhlu, ale nějak nemohl proniknout k hrudi. Černý král měl začarovaný oděv. Jediným zranitelným místem byl krk a hlava.

V Nicholasovi se vzedmul veškerý vztek nad tím, co všechno mu Feyové vzali, nad vším, co ztratil od chvíle, kdy se s nimi setkal. Otce, království, pravého syna.

Diamantu.

Jak se Nicholas rozmáchl, něco ho udeřilo do zad, ale nějak se mu podařilo udržet rovnováhu a soustředit se. Černý král se nepohyboval dost rychle a čepel mu zajela do krku. Nicholas měl pocit, jako by zasekl tupý nůž do stromu.

Černý král se zalkl a sáhl po meči. Na krku se mu objevila krev. Nicholase něco tlačilo do zad čím dál víc. Arianna se už skoro proměnila a hnaly se k němu stráže s tasenými meči.

Černý král na něj nevěřicně zíral. Nicholas se snažil meč vytrhnout aby mohl zaútočit znovu, ale vězel v krku pevně. Kolem něj se míhaly meče strážných a

něco ho tlačilo k zemi. Pustil meč a dopadl Černému králi k nohám.

Arianna kolem sebe zoufale mlátila kopyty. Proměnila se v koně.

Koně.

Jeho dcera byla skvělá.

„Tati!“ vykřikla.

Těsně za ním zařinčely meče a Nicholas si uvědomil, co ho tlačí do zad.

Sebastian.

„Ne!“ vykřikl Nicholas a snažil se převalit, ale Sebastian byl příliš těžký.

Černý král vrávoravě pozadu couval, rukama držel meč a snažil se ho vytáhnout tak úporně, až si pořezal dlaně. Na Nicholase kapala krev. Strážný se po něm rozmáchl mečem. Nicholas se zoufale snažil odvalit, ale Sebastian – ten chlapec z kamene – na něm spočíval plnou váhou a Nicholas se nemohl ani nadechnout.

„Sebastiane!“ ječela Arianna. Její křik zněl jako koňské řehtání. „Sebastiane.“ Vzepjala se na zadních a kopala po strážných. Pár jich zasáhla, ale nestačilo to. Jejich meče zařinčely Sebastianovi na zádech. Nicholas ty rány cítil i skrz Sebastiana.

„Dost!“ zaječela Arianna. „Je z Černé krve.“

Jenže oni určitě věděli, co je ve skutečnosti zač. Znovu se rozmáchl a tentokrát proletěl Nicholasovi kolem hlavy odseknutý kus Sebastiana.

Nicholas nemohl vykřiknout. Nemohl se ani nadechnout. Chtěl Sebastianovi říct, ať vyleze na Ariannu, ale měl vyražený dech a dusil se.

„Sebastiane, pojd' nahoru!“ zaječela Arianna ostrovsky.

Pak prosvištěl Nicholasovi nebezpečně blízko kolem obličeje meč. Z posledních sil uhnul, meč zasáhl

Sebastiana do obličeje a uvázl v jedné prasklině. Sebastian zachrčel a svalil se z Nicholase.

Oči se Sebastianovi rozzářily, ze všech prasklin jeho těla vytrysklo světlo a na okamžik vypadal jako člověk, který spolkl slunce.

Nicholas se přes bolest a závrat' vyhrabal na nohy, popadl Ariannu za hřívu – měla stejně černou hřívu jako vlasy – a natáhl se pro Sebastiana. Sebastian k němu vztahoval ruku – i ruka mu zářila – a mumlal cosi, čemu Nicholas nerozuměl.

„Ne!“ vykřikla Arianna.

Stráže od něj couvaly, jako by věděly, co přijde. Černý král narazil do zdi a zhroutil se. Oči měl zavřené a vypadal jako mrtvý.

Nicholas popadl Sebastiana za ruku. Světlo mu vproudilo do těla a na okamžik ho zahřálo.

Pak se světlo rozzářilo do oslnivého jasů. Nicholas se pokusil Sebastiana odtáhnout...

A Sebastian vybuchl.

Dostali se za tu spoušť a teď se prodírali zarostlým polem kousek od cesty. Kap trval na tom, aby šli rychle. Nechtěl se zdržovat ve volné krajině.

A Dar mu to nevyčítal.

Rozhodli se pro hory na východě. Bud' půjdou na Sesuvy smrti nebo na Krvavé útesy. Adrian tak daleko nikdy nebyl a ostatní také ne. Prostě se rozhodli jít tam, kde se budou moci nejspíš schovat. A až se tam dostanou, rozhodnou se, jestli vybudovat stínozemí nebo ne. Adrian slyšel, že v horách jsou jeskyně i jiná místa, kde je možno se skrýt, takže budovat magickou stavbu možná nebude nutné.

Dar držel Coultera kolem pasu. Od okamžiku, kdy seslal na Feye blesk, neřekl Coulter ani slovo. Ještě se tu a tam zachvěl a kdyby ho Adrian s Darem nepostrkovali, nebyl by vůbec schopen jít.

Dar nevěděl jaké to je, zabít tolik lidí pouhou myšlenkou. A ani to snad vědět nechtěl.

Šaty jim načichly pachem seškvařeného masa. Kupodivu to zřejmě nejvíc trápilo kapa. Chtěl jít k Cardidě nebo si někde nějaké šaty ukrást a vytrvale si stěžoval.

Ostatní si toho nevšíмали.

Ani Dar ne.

Stmívalo se. Předpokládal, že půjdou bez zastávky celou noc. Čím dále od pradědovy armády se dostanou, tím lépe. Jenže potřebovali jídlo a vodu. On a Chráněnka si potřebovali odpočinout. A Coulter pravděpodobně taky.

Dar se právě chystal že to Adrianovi řekne, když se s ním najednou svět zhoupł a Dar pocítil podivnou závrať. Najednou bylo jasno a Dar byl v té místnosti v paláci, kterou už předtím viděl. Všude byly stráže.

Jeho otec držel meč, který trčel pradědovi z krku. Jeho sestra se proměnila v koně.

A Sebastian skočil otci na záda a srazil je oba na zem.

Ne! vykřikl Dar, jenže on tam ve skutečnosti nebyl. Jako by se mezi ním a palácem zvedla jakási stěna, jako by se odhrnul závěs na okně a on viděl, co se tam v tu chvíli děje.

Strážní tasili meče a sekali po otci, ale zasáhli Sebastiana. Celé tělo mu popraskalo. Jeden meč ho zasáhl do krku a praskliny se ještě zvětšily. Svalil se z Darova otce. Skrz praskliny zářilo světlo. Jasně světlo. To světlo byl Sebastian sám. Otec vstal, vykřikl a natáhl se pro Sebastiana. Sebastian se natahoval po něm. Pak se jeho oči pohnuly a on uviděl Dara.

„Dare...“ vydechl. Světlo mu planulo po ruce, vtékalo do ruky jeho otce a mířilo k Darovi. Sebastianovo tělo sebou zaškubalo a pak se najednou roztříštilo.

Úlomky kamenů se rozletěly po celé místnosti. Světlo, ještě před chvílí silné, se rozptýlilo s úlomky.

Ne! vykřikl Dar znovu, ale ničeho tím nedosáhl. Nemohl chytat kousky světla.

Pak se svět znovu zvrátil. Ležel na zemi, ústa plná prachu, pěsti zaťaté. Na zádech cítil ruce. Coulterovy. Adrianovy. Proti němu seděl znepokojený kap. Chráněnka stála nad nimi a střežila je.

„Dare? Dare?“ To byl Coulterův hlas. Darův záchvat ho očividně vzpamatoval.

Dar se posadil, otřel si z obličeje prach, schoulil se a opřel se čelem o kolena. Sebastian je mrtvý. A on to viděl. Zažil smrt svého náhradníka, svého bratra, svého nejbližšího přítele. A nemohl tomu zabránit. Věděl o tom už několik dní a nebyl schopen tomu zabránit.

Sebastian byl mrtvý, ale Dar žil.

O to hůř.

„Cos viděl?“ zeptal se ho Adrian.

Coulter se posadil vedle něj, objal ho kolem ramen a přitiskl ho k sobě. Dar se o něj opřel a ztěžka oddechoval.

Sebastian zemřel, aby zachránil otce.

Sebastian zemřel, aby mohl otec zabít Černého krále.

Sebastian.

Coulter Dara pevně stiskl.

I kdyby byl Dar se Sebastianem ve spojení, nemohl by jeho smrti zabránit. Sebastian byl varován. Věděl co se stane a mohl se rozhodnout sám.

Rozhodl se zachránit otce.

Rozhodl se zachránit Ariannu.

Tohle by Dar udělat nemohl, i kdyby tam byl. Jeho krev by mu v tom zabránila.

Alespoň teď měli nějakou naději. Černý král byl zraněný, možná i mrtvý. Během několika dnů Dar možná dokáže přesvědčit Coultera, aby znovu otevřel jeho pouta. Pak se spojí se svou rodinou a společně vyženou tuhle armádu z jejich země.

Tohle pro ně Sebastian udělal. Možná je to všechny zachrání.

Jenže na tom v tuto chvíli nezáleželo. Dar ty ostatní neznal.

Miloval Sebastiana.

A Sebastian byl mrtvý.

V první chvíli byl svět jasný jako slunce. Pak se světlo rozlétlo, rozptýlilo se a pohaslo.

Pršely na ně úlomky kamení. Strážní si kryli hlavy. Několik jich chránilo tělo Černého krále. Arianna křičela, ale už byla úplně proměněná. Na podlaze ležely cáry jejích šatů a z ní byl nádherný hnědý kůň s lesklou černou hřívou. Kopyty hrabala v místech kde byl ještě před chvílí Sebastian a řičela pro něj.

Nicholas si hlavu nechránil. Dopadaly na něj kusy jeho syna a po celém těle mu naskakovaly podlitiny, které si zasloužil. Chlapec zemřel, když se ho snažil zachránit.

A Sebastian ho opravdu zachránil, alespoň na chvíli.

„Musíme odtud,“ řekl Nicholas ostrovsky. Jestli neuprchnou, zemřel Sebastian zbytečně. Musí se dát rychle do pohybu. Feyové teď byli zmateni ze smrti Černého krále, ale to nebude trvat dlouho. Na to, aby s nimi bojovali, jich bylo příliš mnoho. Nicholas s Ariannou se musí dát na útěk.

Ale Arianna zřejmě Nicholase neslyšela. Naříkala pro svého bratra a vytrvale hrabala kopyty na místě, kde ho viděla naposledy.

I na ni padaly kusy kamení, ale ona to zřejmě nevnímala.

„Arianno!“

Nicholas ji držel za hřívu. Zatahal. Ale s Ariannou to ani nehnulo. Strážní, kteří se neshromáždili kolem Černého krále, se krčili na zemi a chránili si hlavy. Ale dlouho se takhle krčit nebudou a těžko říct co udělají, až vstanou. Vzpomenou si, že má Arianna Černou krev? Půjdou po něm?

Nebudou čekat, až se to dozví. Rukou se jí opřel o hřbet a vyšvihl se na ni.

Zaržála a vzepjala se na zadní jako pravý kůň, což ho potěšilo. Když zase dopadla předníma na zem, poplácal ji po zadku.

„Jedem!“ sdělil jí. „Hned!“

„Sebastian...“ namítla.

„Je mrtvý. Hod' sebou. Jed'.“

Poslechla. U dveří se zastavila a předními kopyty je rozrazila. Venku se vyrojilo několik tuctů Feyů a vytřeštěně zírali na koně pádícího kolem nich. Několik za nimi křičelo, ale nikdo je nepronásledoval.

Překvapit je. To zabere. Ale musí sebou hodit. Jakmile se Feyové vzpamatují, oba zemřou.

Arianna tryskem proběhla Velkou síní, minula srocení zakrvácených Feyů – Nicholasovi se zdálo, že mezi nimi vidí nějakého auda – a hlavními dveřmi se vyřítila ven.

Na nádvoří je zasáhl úděsný smrad. Takhle zblízka vypadali mrtví ještě hůř. Někdo zapálil na nádvoří pochodně, ale ani nemusel, světlo z hořícího města vrhalo na všechno oranžovou zář.

Dvakrát. Dvakrát v životě ztratil během jediného dne všechno co měl. Ale dnes mu zůstala alespoň dcera. Neměl žádnou představu, co se asi může dít s jeho feyským synem.

„Kam jedeme?“ zeptala se Arianna. Opatrně překračovala kusy mrtvých, roztroušené po celém nádvoří.

Nicholas se rozhlédl kolem sebe. Na jihu a na západě hořelo. Za řekou hořela Svatyně. Ve vzduchu se vznášelo plno sazí a popele a horko bylo jako v pravé poledne.

„Jedeme na sever,“ rozhodl.

„A co Sebastian?“ zeptala se.

„Zemřel, abychom žili.“ Později ji utěší. Budou se utěšovat navzájem. Jenže to ještě neskončilo. A neskončí ještě dlouho.

„Na sever,“ opakovala, jako by to zvažovala. Pak proběhla bránou a venku prudce pohodila hlavou, až to Nicholasovi málem vytrhlo hřívu z pěsti. Zhluboka se nadechla, jako by nad něčím přemýšlela, a pak řekla: „Drž se, tati.“

Pevně se chytil a Arianna se tryskem rozběhla pryč. Nicholas se předklonil, objal ji kolem šíje a hlavu si přitiskl do hřívky. Byla to jediné, co mu zbylo. Ztratil syna, domov a město. Jeho vláda pravděpodobně také skončila. Ale na to všem už nezáleželo. Záleželo jen na Arianně. A on ji bude chránit, i kdyby ho to mělo stát život.

Ohlédl se. Nikdo je nepronásledoval. Ale budou je hledat. Budou je hledat a budou se chtít pomstít.

Budou je hledat a jestli si Nicholas nedá dobrý pozor, najdou je.

Nicholas byl rozhodnut být nanejvýš obezřetný.

Con se oháněl mečem jako šílený. A pokaždé zasáhl, pokaždé zasekl. Podlaha kolem něj byla poseta rukama, prsty, pažemi. Už se na to ani nechtěl dívat.

Ale musel. Feyové byli nemilosrdní. Vytrvale na něj doráželi, neúnavně, nedávali najevo sebemenší strach z jeho čerstvě nabyté moci. Padesát, stovka, ani nevěděl, kolik jich vlastně je, věděl jen, že musí bojovat a neodvažoval se pohnout z místa.

Měl strach, že by si odkryl záda.

A pak se síní rozlehl dusot.

Všichni strnuli.

Na chodbě se ozvaly feyské výkřiky a vzápětí se vynořil nějaký kůň. Takového koně Con ještě nikdy neviděl. Byl menší než bylo obvyklé, měl sytě černou hřívu, divoce planoucí modré oči v hranaté hlavě a pod nozdrami měl bílou skvrnu.

Na koňském hřbetě seděl muž, který mu byl neuvěřitelně povědomý. Jenže Con ho ještě nikdy neviděl jinak než ve slavnostním. Král jel na koni bez sedla a rukama se držel dlouhé černé hřívy. Nakláněl se nízko nad koňskou šíjí a křičel na to-ho koně, jako by mu to zvíře mohlo rozumět.

Tohle všechno Con zaznamenal v jediném okamžiku. Feyové kolem něj se rozkřičeli. Moc jim nerozuměl – jeho znalosti feyštiny byly značně omezené – ale něco z toho pochytil.

Křičeli, že Nicholas zabil Černého krále.

Většina Feyů kolem Cona byla zraněná. Klečeli v krvi a snažili si ošetřit rány.

Feyové na chodbě se rozkřičeli a jeden přes druhého se drali do přijímací komnaty podívat se na mrtvého Černého krále. Koně nepronásledoval nikdo.

Conovi se to všechno zdálo nějaké divné. Předpokládal by, že něco udělají, že začnou pronásledovat krále, že přivolají posily, prostě něco. Ale nedělo se nic. A především mu to nijak nezodpovědělo otázku, jak se ten kůň vůbec dostal do paláce.

Někdo se zjevně rozhodl krále zachránit. A povedlo se to. Kůň proběhl Velkou síní do chodby a otevřenými předními dveřmi vyběhl ven. V tuto chvíli ho nikdo nepronásledoval.

Feyové byli jako ochromení. Křičeli jeden na druhého a nevěděli, co mají bez Černého krále dělat. Jako by bez něj byli dočista ztraceni.

Ti, kteří bojovali s Conem, od něj teď vyděšeně couvali, stahovali se do chodby a snažili se dostat k přijímací komnatě.

Con se sunul podél zdi dál od masakru, který tu napáchal. Nohy měl celé od krve a ruce se mu třáslly. Ale unavený nebyl. Předtím se cítil vyčerpaný, ale teď žádnou únavu necítil.

Dostal se až ke klenutým dvoukřídlým dveřím, vedle nich se opřel o zeď, opatrně vykukoval na chodbu a zároveň hlídal síň. Feyové na chodbě nahlíželi do přijímací komnaty. Pak se houf Feyů rozevřel a pustil ven několik Feyů, kteří nesli na ramenou tělo.

Tělo patřilo nějakému obrovitému Feyi. Oči měl zavřené a z krku mu trčel meč.

Feyský meč.

Možná, že ti co křičeli, měli pravdu.

Třeba je Černý král opravdu mrtvý.

Shromáždění Feyové se odebrali za svým králem. Dveře do přijímací komnaty zůstaly otevřené a komnata se vyprázdnila. Feyové, kteří si ošetřovaly rány, se stáhli dozadu.

Teď měl jedinou šanci uniknout, jenže jeho původní únikovou cestu mu zahradili zranění Feyové. A kdyby

vyběhl ven dveřmi, kterými vyjel král, mohl by je za ním dovést.

Musí se schovat.

A jaké lepší místo by mohl najít než komnatu, ze které právě odnesli Černého krále? Zpátky dovnitř se hned tak vracet nebudou.

Vyklouzl za dveře, sundal si opánky a otřel si zakrvácené nohy do kutny, aby po sobě nenechával otisky. Pak přeběhl chodbu, vešel do komnaty a zavřel za sebou dveře.

Komnata byla větší než očekával. Kolem zdí byla rozestavěná kopí a židle. Na stupínku stál trůn a za ním visel erb královského rodu. Uprostřed komnaty byla na podlaze krev. Všude se povalovalo kamení.

Celá místnost se podivně chvěla. Conovi se třáslы ruce. Položil meč na hromadu kamení a šel ke dveřím zasunout závoru.

V tom okamžiku se s ním komnata zatočila. Měl pocit, jako by odtud někdo vysál všechnu vzduch. Nohy mu podjely a zády narazil na neviditelnou stěnu. Zahřměl hrom, Con upadl na břicho a dopadl vedle kaluže krve.

Vzduch se vrátil a Con se mohl zase nadechnout.

Chvění ustalo.

A zároveň zmizelo kamení.

Con se vzepřel na rukou a obrátil se.

Uprostřed komnaty seděl chlapec ne o moc starší než on. Byl nahý, měl šedohnědou kůži a na ní pavučinu vrásek, připomínajících praskliny. Conův meč mu ležel pod nahými koleny.

Zvedl hlavu. Měl podivuhodné rysy – feyské i nefeyské zároveň. V očích měl slzy.

„Má... rodi-na,“ řekl. Zadrhával a mluvil pomalu, což se vůbec nesrovnávalo s jeho bystrými očima. „Kde... jsou?“

Con přimhouřil oči a pozorně se na chlapce zadíval. Pod těmi prasklinami mu připadal povědomý. Con se až zajíkl, když si to najednou uvědomil.

Králův syn.

Sebastian.

„Tvůj otec odtud odjel na koni,“ sdělil mu. Nechápal to. Kde se tady ten chlapec vzal? Komnata byla ještě před chvílí prázdná.

Sebastian zavřel oči. Z řas se mu skulila slza, dopadla na tvář a vklouzla do praskliny. Zdálo se, že ani nedýchá.

„Co jsi zač?“ zeptal se ho Con.

„Bez... nich...“ vypravil ze sebe Sebastian pomalu, „nejsem... nic.“

SOK

(O tři dny později)

Dar nebyl v životě tak unavený. Už pět dnů nespál a naposledy se prospal jen pár hodin. Bylo skoro nemožné udržet krok, který nasadil Počist'a. Už urazili pěšky větší vzdálenost, než kam kdy Dar došel. A pořád šli dál a dál, po úzké vyprahlé stezce, která se vinula po hřebenech. Údolí pod nimi mizelo v mlze. Hory před nimi byly zaplaveny nazlátlým světlem, zapadající slunce ozářilo západní štíty.

I ostatní vypadali ztrhaně a vyčerpaně. Ani Chráněnka se už dlouho pořádně nevyspala. Byla popelavě šedá, pod očima měla kruhy a tváře jí propadly. Našla jim v nějakém opuštěném srubu cosi, co Adrian nazval takem, a to jim trochu pomohlo. Ale ani jídlo nepomohlo nadlouho. Nic než spánek jim nepomůže.

Adrian, Coulter a Počist'a se vyspali trochu víc, ale i oni už byli unavení. Adrian vypadal tak vyděšeně, když stál před hrozbou dalšího feyského uvěznění; zjevně se zapřísáhl, že už se nikdy nenechá zajmout. Neustále si dělal starosti o svého syna Luka, který zůstal na statku. Nicméně pořád opakoval, že Luk bude určitě v pořádku, jako by se o tom snažil sám sebe přesvědčit.

Počist'a by raději zemřel, než aby se dal znovu k Feyům. Neustále se ohlížel a znovu a znovu si pátravě prohlížel oblohu, aby měl jistotu, že je nikdo nesleduje. Taky trval na tom, aby Dar denně prověřoval své nitro, jestli nikdo nezlomil pečetě na poutech.

A Dar si dělal starosti o Coultera. Od chvíle, kdy je všechny zachránil, neproněsl víc než pár slov – a to ještě jen odpovídal, když se ho někdo na něco zeptal, nebo řekl svůj názor na to, kterým směrem se vydat dál.

Coulter byl nejen unavený, ale navíc vypadal utýraně.

Dar sám nevěděl, jak by se asi cítil, kdyby na něm spočívala vina za takový masakr.

Konečně se dostali na východní konec Modrého ostrova. Byly tu skály a tu a tam se objevila zakřslá borovice. Přestože bylo léto, bylo tu chladno, ale Počist'a říkal, že později sejdou trochu níž. Dar mu nevěřil, dokud nedošli na konec cesty a před nimi se neotevřelo údolí, mizící v mracích.

Podél Cardidy vinoucí se údolími došli až na východní konec ostrova, pak uviděli na jihu Sněžné hory a na severu Rocovy oči. Rocovy oči byly skoro dvakrát tak vyšší, rozeklané, s holými vrcholky. Sněžné hory vypadaly ve srovnání s nimi jako kopce, a přesto byly příliš vysoké, než aby se daly zlézt.

Lépe řečeno, byly takové, než dorazil jeho praděd.

Dar o této části ostrova jen slýchal. A váhal, jestli se mu chce vidět tu část Rocových očí, která spadá do Cardidy a nazývá se Krvavé útesy. A zároveň pochyboval, že se mu chce vidět prameny Cardidy ve Sněžných horách, v části zvané Sesuvy smrti.

Doufal, že se zastaví dřív, že nepůjdou tak daleko.

Ale ve skutečnosti neměli žádný přesný plán. Věděli jen, že si musí najít úkryt. Vyhýbali se vesnicím a skrývali se před poutníky. Počist'a věřil, že je zatím nikdo neviděl.

Dar doufal, že je to pravda. Potřebovali jídlo, spánek a čas, aby nabrali síly.

Počist'a, který kráčet v čele, se najednou zastavil a rozpřáhl ruce, aby se ostatní museli také zastavit.

„Nastal okamžik rozhodnutí,“ prohlásil, když k nim konečně dorazil i Dar, který jejich malý průvod uzavíral. „Toto je naše poslední údolí. Buď sestoupíme dolů a odvážíme se mezi vesničany, nebo si najdeme úkryt v horách.“

„Jak to víš?“ zeptal se Adrian. Nikdy nebyl tak daleko na východě, což už ostatně řekl mockrát. Zřejmě ho trápilo, že to tu dostatečně nezná.

„Vyptával jsem se,“ odvětil Počist'a.

„Kdy?“

„Celých patnáct let. Člověk, kterého hledají Feyové, se nikdy nepřestane bát.“

„Je tu v horách nějaké místo, kde bychom se mohli ukrýt?“ zeptal se Dar.

„V Sesuvech smrti ne,“ odpověděl Počist'a. „Slyšel jsem ale, že takových míst je dost na Krvavých útesech, ale to budeme muset překročit Cardidu.“

„Já loď vyrobit neumím,“ odtušil Coulter. „Někdo nám musí pomoci.“

„Stejně to vypadá, že budeme muset někoho požádat o pomoc,“ usoudil Adrian.

„A jak se asi vesničané zachovají při pohledu na tři Feye a dva ostrovany?“ zeptal se Dar.

„Nijak,“ odtušil Počist'a. „Převezou pět ostrovanů a nebudou se na nic ptát. Adrian je najme.“

„A čím jim asi zaplatím?“ otázal se Adrian.

„Platidel máme víc než dost,“ odtušil Počist'a. „Postačí jakákoli moje zbraň.“

„Řekněme, že to půjde,“ souhlasila Chráněnka. „A jak nás hodláš změnit v ostrovany?“

„Já ne,“ odvětil Počist'a. „On,“ ukázal na Coultera.

Coulter zavrtěl hlavou. „Má moc není bezmezná,“ odpověděl.

„Jsi přece čaroděj, nebo ne?“ opáčil Počist'a.

„Tak se tomu u vás říká,“ souhlasil Coulter.

Počist'a pokrčil rameny. „Takže máme po starostech.“

Coulter zavrtěl hlavou, jako by se Počist'a zbláznil. Dar se na ně zamračil.

„Jestli ve svých plánech počítáš s Coulterem,“ podotkl, „měli byste se na tom vy dva dohodnout.“

Počist'a si povzdechl. „Nemáš patřičný výcvik.“

„Nemám žádný. Vždyť to víš.“ Coulter zaťal pěsti. Byl už tak podrážděný, že ho Dar raději chytil za ruku, protože nevěděl, co Coulter udělá.

„Každý čaroděj,“ pokračoval Počist'a, „si umí vytvořit vlastní zaklínadla. Jako třeba to, které jsi použil před pár dny. A taky v omezené míře umí všechno, co většina Feyů. Vyzvědači umí přizpůsobit svou podobu tak, aby vypadali jako ostrované. Takže ty to umíš taky.“

„Ale ne na druhých,“ namítl Dar. O vyzvědačích věděl. Jejich moc se omezovala na ně samotné.

„Ale jistěže ano,“ odporoval Počist'a. „Zaklínadlo vyzvědačů je prosté maskovací zaklínadlo. Stačí, aby ho vložil na nás všechny a zůstal nablízku.“

„Ty si o mně snad myslíš, že jsem bůh,“ poznamenal Coulter.

„Nemyslím si, že jsi bůh,“ odpověděl Počist'a. „Považuji tě za někoho, kdo má to štěstí, že má takovou moc, po jaké jsem vždycky toužil.“

Coulter po něm střelil tak opovržlivým pohledem, že to zasáhlo i Dara. Jako by ho praštil. „Kdybych ti ji mohl dát,“ odsekl Coulter, „už bys ji měl.“ Pak se posadil, přitáhl si kolena k hrudi a skryl obličej.

Adrian se rozhlédl po ostatních, pak šel ke Coulterovi, posadil se vedle něj a vzal ho kolem ramen.

Dar odtáhl Počist'u kousek stranou. Mlha řídla a pod nimi se objevovaly zelené vrcholky stromů a tu a tam nějaký srub.

„Měl bys ho nechat na pokoji,“ řekl mu Dar. „Už takhle je podrážděný až až.“

„Kdybych mohl, udělal bych to,“ odpověděl Počist’a.
„Ale on je to jediné, co máme.“

Dar se zamračil. „A co já?“

„Tvé bojové schopnosti jsou ubohé, tvé velitelské schopnosti mizivé a nemáš žádnou magii,“ odvětil Počist’a.

„Mám vize.“

Počist’a přikývl. „Tak se podívej, jaký z toho máme užitek. Ani nám nedokážeš říct, jestli je tvůj praděd naživu.“

„A co na tom záleží?“ opáčil Dar. Už se mu s tím nafoukaným rudokapem ani nechtělo mluvit.

„Pokud je, máš starosti. Pokud není, můžeš vládnout Feyům. Přinejmenším na Modrém ostrově.“

„Právě jsi prohlásil, že mé velitelské schopnosti jsou mizivé.“ Dar si založil ruce na hrudi a popošel o krok dopředu. Mlha se valila zpátky do údolí, začínalo se stmívat a ochlazovalo se. „Kromě toho by mne Feyové nikdy za vůdce nepřijali.“

„Ale přijali, kdybych do toho šel s tebou.“

Dar zavrtěl hlavou. Ten kap měl plnou hlavu nějakých podivných představ. „Co ty víš o velení?“

„Víc než ty,“ odpověděl Počist’a. „Dostal jsem nás sem, ne?“

„Vést pět lidí je něco jiného než vládnout říši.“

„Možná,“ souhlasil Počist’a. „Ale možná že ne. Ať tak či tak, myslím si, že bys mi měl věřit. Protože když mi věřit nebudeš, nemohu ti zaručit, že budeš déle žít.“

„Můj praděd mne nemůže zabít.“

„Ale může najít někoho, kdo to udělá za něj. Je to docela jednoduché. Jenom mu nesmí dát přímý rozkaz.“

Mráz přeběhl Darovi po zádech. Nemohl potlačit zachvění. „Co to říkáš?“

„Říkám, že to je buď on, nebo ty. A ty se s tím musíš nějak vyrovnat.“

„Ale ty si myslíš, že je mrtvý.“

Počist'a zavrtěl hlavou. „Možná, že je mrtvý. Tvoje poslední vize tolik neukázala. Ale v druhých vizích, které jsi popisoval, byl naživu. A vážná zranění přežil už dřív. Není to člověk, kterého by bylo radno podceňovat.“

„A co když je mrtvý?“ zeptal se Dar a třel si dlaněmi paže.

„Jakmile se to dozvíme, vrátíme tě do Jahnu.“

„A když není?“

„Budeme tě skrývat, dokud z tebe neuděláme jemu rovného.“

Dar se odvrátil a podíval se dolů. I kap upíral pohled do údolí, jako by tam mohl nalézt odpověď. „Myslíš, že bych mu mohl být roven?“

„Naděje tu je. Máš jeho krev. Pocházíš z dobrého rodu. A říká se, že sem přišel hledat tebe. Takže si musíš myslet, že mu můžeš být roven.“

„Naděje,“ opakoval Dar. „To nezní moc povzbudivě.“

„Už jsem dokázal nemožné,“ poznamenal Počist'a. „Není důvod, proč bych to nedokázal znovu.“

Zvedl pohled k Darově tváři. Počist'ovy oči byly tmavé a nečitelné. Dar v nich viděl zkoumavý pohled a znepokojení. Nesnáz byla v tom, že Dar nechtěl být hlavou Feyské říše. Nechtěl být roven svému pradědovi. Znamenalo by to prožívat stejně těžká rozhodování, jako když se Coulter rozhodoval na tom poli.

A na takové rozhodování neměl Dar žaludek.

Počist'a na něm ty pochybnosti zřejmě viděl. Svrástil čelo a odevzdaně mávl rukou. „Postav svého čarodějnického přítele na nohy. Ještě před sebou máme hodně práce a pěkný kus cesty.“ A odkráčel.

Dar si povzdechl. Jeho nevlastní rodiče byli po smrti. Sebastian byl mrtev. Co se stalo s jeho pravým otcem a

jeho sestrou, nevěděl. A teď musí rozhodovat o vlastní budoucnosti.

Jenže díky svému původu nikdy neměl na vybranou.

Ani teď ne.

Byl zrozen, aby vládl Feyům.

Bylo načas naučit se vládnout.

Šli dál a dál, až se dostali na úpatí Rocových očí. Byla to drsná, skalnatá krajina. Ale oproti Nicholasovu očekávání tu rostla svěží, bujná zeleň. Uprostřed zeleného lupení se rozevíraly růžové květy, jaké Nicholas ještě neviděl. Bylo tu chladněji než ve městě a Nicholas předpokládal, že jak budou stoupat, bude se ochlazovat ještě víc.

Na horských hřebenech ležel sníh.

Četl o vesnicích na úpatí Rocových očí. Rozhodl se jít nejdřív sem, sehnat lidi a stanovit další postup. Věděl, co je jejich jedinou nadějí, ale nevěděl, jak toho dosáhnout.

Jestli je Černý král mrtvý, musí na jeho místo nastoupit Arianna. Ale Nicholas musí počkat, až se vojsko Černého krále uklidní. A nechtěl, aby Arianna zemřela kvůli nějakým bláznivým, pomstychtivým pletichám.

Kráčela vedle Nicholase, na sobě měla mužské kalhoty a kabát, který jí byl dlouhý. Měla propadlé tváře. Všechno to proměňování, dvoudenní trysk a celodenní chůze ji vyčerpaly. Pak se proměnila ještě jednou, z koně do psa, a ukradla si ty šaty.

Vzala taky něco pro něj – halenu, která se zavazovala na zápěstích, úzké kalhoty a plášť, který si nesl přes ruku. Neměl to srdce jí říct, že je to stříhem stejný oděv jaký měl na sobě když potkal její matku. Kromě toho ty šaty potřeboval.

Své zakrvácené šaty zničil, aby je nikdo nenašel.

Jejich plán byl prostý. Jakmile se dostanou do další vsi, Arianna se znovu promění. Říkala, že umí vypadat jako nějaký čeledín (Nicholas se jí raději neptal, proč se to naučila), a do vsi půjdou jako dva muži kteří hledají práci a střechu nad hlavou. Najedí se, odpočinou si a

počkají, až se dozví něco nového. A mezitím Nicholas vymyslí jak znovu získat trůn, anebo jak dát Arianně místo, které jí u Feyů přísluší.

Z obojího na něj padala tíseň. Velká část jeho duše toužila jednoduše zmizet v horách a stát se nikým. Rocovy oči byly tou nejméně přístupnou částí Modrého ostrova. Mezi Krvavými útesy a Sesuvy smrti tekla Cardida a jinak tam nebylo nic. Nejvýchodnější část Modrého ostrova byla nejpustší a nejtajemnější.

Ale schovávat se by bylo vůči jeho dceři nečestné a vůči jeho lidu snad ještě víc.

Ted' ho potřebovali víc než kdy jindy.

Arianna za chůze moc nemluvila a když už něco řekla, týkalo se to Sebastiana. Nicholas měl pochopení pro toto období prázdnoty prvního hlubokého žalu. I on truchlil, ale jeho zármutek postrádal tíži, s jakou truchlil pro Diamantu. Jeho chlapec si zvolil svůj konec a rozhodl se dobře.

Ale ano, Nicholasovi bude chybět. Bude mu chybět Sebastianův sladký úsměv a jeho koktání. Bude mu chybět Sebastianova laskavost a jeho vzácná moudrost. A budou mu chybět chvíle, které spolu trávili jako otec a syn.

Ale Nicholas měl Ariannu. Ted' musel myslet na ni.

„Tati,“ ozvala se a zatahala ho za rukáv. „Tamhle vpředu někdo je. Mám se proměnit?“

Nicholas přimhouřil oči. Někdo šel směrem k nim, ale byl příliš daleko na to, aby se dalo rozeznat, kdo to je.

„Ne, zatím raději ne,“ odpověděl a podal jí plášť. „Jen se dobře zahal.“

Měl obavy, aby se neproměňovala přespříliš, zejména v tak vyčerpaném stavu. Solanda ho kdysi varovala, že příliš časté proměňování vede u dlačích dětí k nehodám. Nicholas si dobře vzpomínal na dny,

kdy Arianna uvízla mezi dvěma podobami nebo se proměnila do něčeho, co nemělo pevný tvar. On magii neměl. Nemohl jí pomoci se z toho dostat.

Už tady na té cestě pár poutníků potkali. Plášť ji zakryje dost dobře, aby je minuli bez povšimnutí. Přehodila si plášť, přetáhla si kápi a sklonila hlavu.

Ale čím více se k němu blížili, tím Nicholasův neklid vzrůstal. Uvědomil si, že ta chůze patří někomu, koho dobře zná. Blížící se poutník měl na sobě jakési roucho a byl vyšší, než by se patřilo na nějakého ostrovana.

Pak najednou Nicholasovi vyschlo v ústech. Poutníkovi se vznášela kolem hlavy svatozář bílých vlasů.

Šamanka.

Před ní se Nicholas neschová. A ona je povinna udat je všechny Feyům.

Zastavila se, jako by věděla, že ji poznal. Nicholas kráčel dál. Zatím se mu nechtělo Arianně říkat, že celý jejich útěk je k ničemu. Když se dostal k šamance, krátce, uznale sklonil hlavu na pozdrav. Ta žena mu pomohla kdykoli měla možnost, ale vždycky pro ni byli na prvním místě Feyové.

Na jejím místě by se choval stejně.

Byla hubenější než dřív, ale vypadala jako by omládla. Tváře jí zčervenaly a v oříškově hnědých očích jiskřila vřelost a bystrý rozum.

„Čekám na tebe už dlouho,“ pronesla a pohládila ho po tváři.

„Pokud vím, tak jsi říkala, že se už neuvidíme.“

Usmála se. Oči měla čisté. Nenašel a nezabil ji žádný převtělovač. Byla to šamanka.

„Změnil jsi budoucnost. Ted' je nejasná.“

Podivil se nad tím a zapochyboval, jestli vůbec stojí o to vědět, co udělal.

Zeptá se jí později.

„Arianno,“ obrátil se na svoji dceru. „Už je zbytečné se schovávat.“

Sňala si kápi. Když uviděla šamanku, naprázdno otevřela ústa, ale nevydala ani hlásku. A pak nečekaně propukla v pláč.

Nicholas ji vzal do náruče a přitiskl ji k sobě. Štkala tak úporně, až se celá třásla. Takhle ještě nikdy neplakala. Vlastně plakala jen zřídka. A od Sebastianovy smrti neplakala vůbec.

„Co bude teď?“ otázal se Nicholas, s bradou zaborenou do vlasů své dcery. Třásla se mu v náručí.

„Půjďte se mnou,“ odpověděla šamanka a usmála se.

Nicholas pohládl dceru po vlasech. „To nejde,“ odvětil. „Zabil jsem Černého krále.“

Šamančin úsměv pohasl. „Kéž bys tak učinil, synu,“ pravila. „Náš život by byl mnohem snazší. Jenže on žije. A protože žije, potřebujete ochranu.“

„Ty nás nehodláš odvést k němu?“

Šamanka zavrtěla hlavou. „Proč bych to měla dělat?“ opáčila. „Pro něj jsem jen ztroskotanec. Zabil by mne, pak tebe a z tvé dcery by udělal stvůru k nepoznání. Ne, Nicholasi. Já jsem vám přišla pomoci.“

Shmul Arianně vlasy z obličeje, a pak ji od sebe odsunul. Na obličeji jí naskákaly skvrny a měla zarudlé oči.

„Lže,“ zašeptala Arianna.

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy mi nezalhala. Ona tě nepřipraví o život, Ari. Ona je člověk, který ti ho dal.“

„Ne,“ odporovala šamanka. „Já se řídím jen svými vizemi a hlasem svého srdce. Vy dva se teď musíte chovat stejně. Máme před sebou budoucnost, která může mít stovky různých podob. Musíme si vybrat tu správnou.“

Arianna si hřbetem ruky utřela obličej. „Všechny ty vize? Ty znamenají, že se můžeme rozhodnout?“

„Máme řadu možností,“ odpověděla šamanka. „Tvůj otec je pro nás vytvořil tím, že se bránil, že se dobrovolně nepodřídil Feyské říši.“

„Proč jsi proti Černému králi?“ zeptala se Arianna.

„Já nejsem proti Černému králi,“ odpověděla šamanka. „Já stojím za tebou, tvým bratrem a budoucností, která nám přinese mír.“

„Ty si myslíš, že to dokážeme?“ zeptal se Nicholas. „Předtím se nám to nepovedlo.“

„Na Modrém ostrově je magie,“ odpověděla šamanka. „Jen musíme zjistit, jak z ní můžeme čerpat.“

„Jak?“ zeptal se Nicholas. „Nemáme moc času.“

„Ale právě naopak, mladý Nicholasi. My máme spoustu času. Černý král nebude dělat nic, dokud nezíská svá pravnoučata. My musíme zařídit, aby je nenašel. A pak musíme hledat možnost, jak ho porazit.“

„Já nevím, kde je Dar,“ řekl Nicholas.

„Já ano,“ odpověděla šamanka. „Prozatím je před Rugadem v bezpečí. Máme čas.“

„Čas na co?“ zeptala se Arianna.

„Čas najít budoucnost, která Feye změní, dítě.“ Šamanka jim pokynula. „Pojďte se mnou. Budeme hledat budoucnost společně.“

Nicholas se podíval na svou dceru. On šamance věřil. Věděl, že udělá to, co bude považovat za nejlepší. Zato Arianna byla nevypočitatelná, jenže právě ji všichni potřebovali.

Jejich pohledy se střetly. Čišela z ní únava a smutek. Neměla sílu vzdorovat. Potřebovala odpočinek ještě víc než on.

Pomalu natáhla ruku, až se dotkla šamančiny. Šamanka se usmála a natáhla druhou ruku

k Nicholasovi. Přijal ji. Dlaň měla tuhou jako vydělanou kůži, a teplou.

Ode dne, kdy se oženil s Diamantou, byla vedle něj vždycky, když ji potřeboval. Třeba někdy přijde na to proč.

Ale prozatím byl ochoten svěřit budoucnost svou a své dcery do jejích rukou. Viděla všechno jasně. Povede je správným směrem.

Poprvé za poslední dny v něm vzklíčila naděje.

Rugad ležel v posteli, podepřený hromadou polštářů, v největší ložnici v paláci. Bylo mu řečeno, že to bývala královská ložnice – ne krále Nicholase, ale jeho otce. Z komnaty byl výhled na rozlehlou zahradu a do oken bylo zasazeno sklo. Byl vděčný, že ho odděluje od venkovního vzduchu.

Po celém městě smrděl kouř.

Jeho oddílům trvalo dva dny, než požáry uhasily. Podle Mudřecových nejčerstvějších zpráv shořela polovina města. Ze Svatyně zůstala jen prázdná skořápka, obsah shořel nebo byl zničen. Mudřec říkal, že nemá hlášení, že by někdo přežil.

Rugad by to potřeboval vidět na vlastní oči. Proklínal zranění, které ho uvázalo na tohle lůžko. Kdyby to strážným nemyslelo tak rychle a nenechali meč v ráně, zemřel by na ztrátu krve.

Jedna vize se málem naplnila.

Živě si na ni pamatoval a přemítal, jak dlouho bude Nicholasovi trvat, než mu usekne hlavu.

Ten útok Rugad rozhodně nečekal. Proklínal se za to, ovšem jen mlčky. Meč pronikl do hrtanu. Léčitelé slibovali, že se mu kouzlo řeči zase vrátí, ale říkali, že to hned tak nebude. Radili se s cenzory kouzel o nějakém zaklínadle, kterým by se poškozené místo napravilo, ale zatím musel rozkazy psát nebo dávat znamení rukou.

To, že přišel o hlas, bylo ponižující a otravné. A to, jak byl zesláblý, ho obtěžovalo ještě víc. Nemohl ani vstát z postele. Nohy by ho neunesly.

Léčitelé říkali, že na takové zranění může zemřít člověk jakéhokoli věku. A člověk jeho věku že by na to zemřít měl. Při životě ho udržovala jen jeho zarytá tvrdohlavost.

Tvrdohlavost a starosti.

Dosud neměl nástupce.

Bez něj je dobytí Modrého ostrova bezcenné.

Modrý ostrov byl malou oázou uprostřed nekonečného moře. Po desítky let věděl, že dokáže tohle místo dobýt. Jeho syn Rugar nikdy neměl jeho rozum ani jeho schopnosti. Jeho prohra tady neznamenal v Rugadových mocenských záměrech pranic.

Ale Rugad sem nepřišel jen ostrov dobýt. Dobyl už mnohem větší území a dobude další.

Přišel si sem pro Diamantiny děti a zatím neměl ani jedno. Ta dívka vypadala slibně. Ohnivostí a duchapřítomností připomínala svou matku. A krutostí připomínala samotného Rugada. Trochu odvahy určitě zdědila i po otci.

Rugad si sáhl na krk. Ten muž na něj zaútočil rychle a skvěle. Rugadovi se ještě nestalo, aby se na něj nějaký jiný vládce pokusil zaútočit. Žádný jiný panovník by se toho nedovážil. Rugad usoudil, že mladý Nicholas byl pro Diamantu vskutku vhodný, a to se odrazilo i na jejich dětech.

Neměl však ani tušení, kde je jeho pravnuček.

A co horšího, ten golem, o němž si Rugad myslel, že je zničen, se za pomoci nějakého jejich řeholníka zase složil dohromady. Strážný v jedné naslouchací komůrce, který toho byl svědkem, se dostal ven příliš pozdě a nestačil je zadržet.

Rugad může nakrásně obsadit celý ostrov, ale jeho srdce zatím nesevřel. A nesevře, dokud nebude král zajat a veřejně popraven.

Někdo zaklepal na dveře a Rugad si otráveně povzdechl. Ani nemohl nikomu říct, aby vstoupil, případně zůstal venku. V duchu si přál, aby s tím klepáním přestali. Stejně jim to nezabrání vstoupit.

A podle Rugadova předpokladu vstoupil, aniž vyčkal na pokyn, Mudřec. Popadl židli, přitáhl si ji k posteli a

nonšalantně se posadil. Posledních pár dnů byl Rugadovým hlasem a Rugada to rozčilovalo. Jakmile se zase postaví na nohy, bude si muset všechno znovu třikrát ověřit.

Můj pravnuke? vyslovil Rugad bezhlesně rty. Opakoval tu otázku už po tolikáté, že mu Mudřec rozuměl i tak.

Mudřec zavrtěl hlavou a semkl rty. Rugadovi se to nelíbilo. Něco se značně zhatilo.

„Tvůj pravnuke putuje s mocným čarodějem,“ pravil posléze Mudřec. „Lapily ho dva různé oddíly pěšců. Jeden ho našel na poli, druhý na cestě. Oba oddíly shořely na popel. Těch pár, co přežilo, má těžké popáleniny.“

Můj pravnuke? pohnul Rugad rty znovu.

Mudřec se opřel. Navzdory Rugadově stavu měl stále ještě z hněvu Černého krále strach. „Tvůj pravnuke zmizel. Poslali jsme po něm pátrat ptačí jezdce i pozemní oddíly, ale nenašli jsme nic.“

Rugad čekal na vysvětlení.

„Měl před námi celou noc náskok. Než jsme zjistili co se stalo, dostal se už daleko. Myslíme si, že šel na severovýchod, ale vyptáváme se i na jihu a na západě.“

Rugad popadl své převzácné listy ručního papíru. Ruce se mu třáslly a vůbec se mu nelíbilo, že je Mudřec svědkem takové slabosti. *Prohledejte město*, napsal.

Mudřec si vzal papír. „Sem nepůjde. Je nás tu plno...“

Rugad mu ten kus papíru vytrhl, zmuchlal ho a mrštil jím po Mudřecovi. Papír ho zasáhl do obličeje. Mudřec krátce zamrkal a pravil: „Prohledáme ho. Je to moje chyba.“

Rugad přikývl. Pak si založil ruce na hrudi, zavřel oči a tím dal najevo, že rozhovor skončil.

Obě jeho pravnoučata jsou pryč a obě jsou chytrá. Nenechají se chytit. Bude je muset přelstít, a pak bude muset vymyslet, jak je přivést k poslušnosti.

Pokud to dokáže.

Byl už starý a unavený.

Přes všechna svá vítězství se v tuto chvíli cítil být poražený.

Takže Černý král žije.

Nicholas seděl v zádu v koutě v šamančině jeskyni. Zemi pokrýval jemný prach a bylo tu teplo. Šamanka rozdělala u ústí jeskyně oheň a teď u něj zády k němu seděla a hlídala ho.

Myslela si, že spí.

Nemohl spát.

Neodvažoval se. Musí toho tolik vymyslet a udělat. A ze všeho nejdříve se musí vypořádat s tím, jak se jeho život za posledních pár dní změnil.

Feyové napadli Modrý ostrov, když mu nebylo o moc víc než teď Arianně. Za pomoci svěcené vody a díky Rugarově pýše ostrované zvítězili a Feyové byli na Modrém ostrově lapeni jako v pasti.

Před čtyřmi dny došlo mezi Feyi a ostrovany k druhé bitvě o Modrý ostrov.

Ostrované prohráli.

Nicholas se opřel hlavou o stěnu. Skála ho chladila. Arianna spala vedle něj, pod očima temné kruhy, jednu ruku položenou na pokrývce, kterou jí Nicholas svinul pod hlavu místo polštáře. Byla mladá, tak mladá, a nerozvážná.

Ale byla naživu.

Přišel o Sebastiana.

Ale nepřišel o Dara. Šamanka říkala že ví, jak toho chlapce najít.

Měl dvě skutečné děti, zrozené z Diamanty. To je jeho bohatství. Pro ně si přišel Černý král a nedostal je.

To bylo Nicholasovo první vítězství.

Jeho druhým vítězstvím bylo, že se vzepřel, že bojoval a vyplašil zvěrojezdce tak, že vzlétli. Feyové si mysleli že jsou neporazitelní a zjistili, že i oni mohou

být zaskočení. Otřásl to jejich sebedůvěrou. Viděl to v jejich očích.

A jeho třetím vítězství bylo, že Černému králi zasekl meč do krku. Černý král, největší feyský vojevůdce, byl zranitelný. Může být poražen.

A Nicholas bude tím, kdo ho porazí.

Jen si to musí dobře rozvážit. Ostrované se musí dozvědět, že jejich král žije. Když to budou vědět, budou za něj bojovat. A když budou věřit, že dokáží Černého krále porazit, budou bojovat o to tvrději.

Nicholas se musí chopit činu, dokud je Černý král bezmocný, dokud ještě může Modrý ostrov dýchat. Šamanka mu pomůže vymyslet plán. Arianna už dokázala že myslí rychle a samostatně. Jeho syn přežil.

Má zbraně.

Použije je všechny.

Dojde ke třetí bitvě o Modrý ostrov.

A on zvítězí.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – RIVAL

svazek 2

/The Third Book of the Fey – The Rival/

překlad © 2004 M. Polová

ilustrace na obálce © 2004 M. Fibiger

české vydání © 2004 V. Soukup – Wales

Veškerá práva vyhrazena

Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales

jako svou 80. publikaci

ISBN 80-86390-72-1